DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

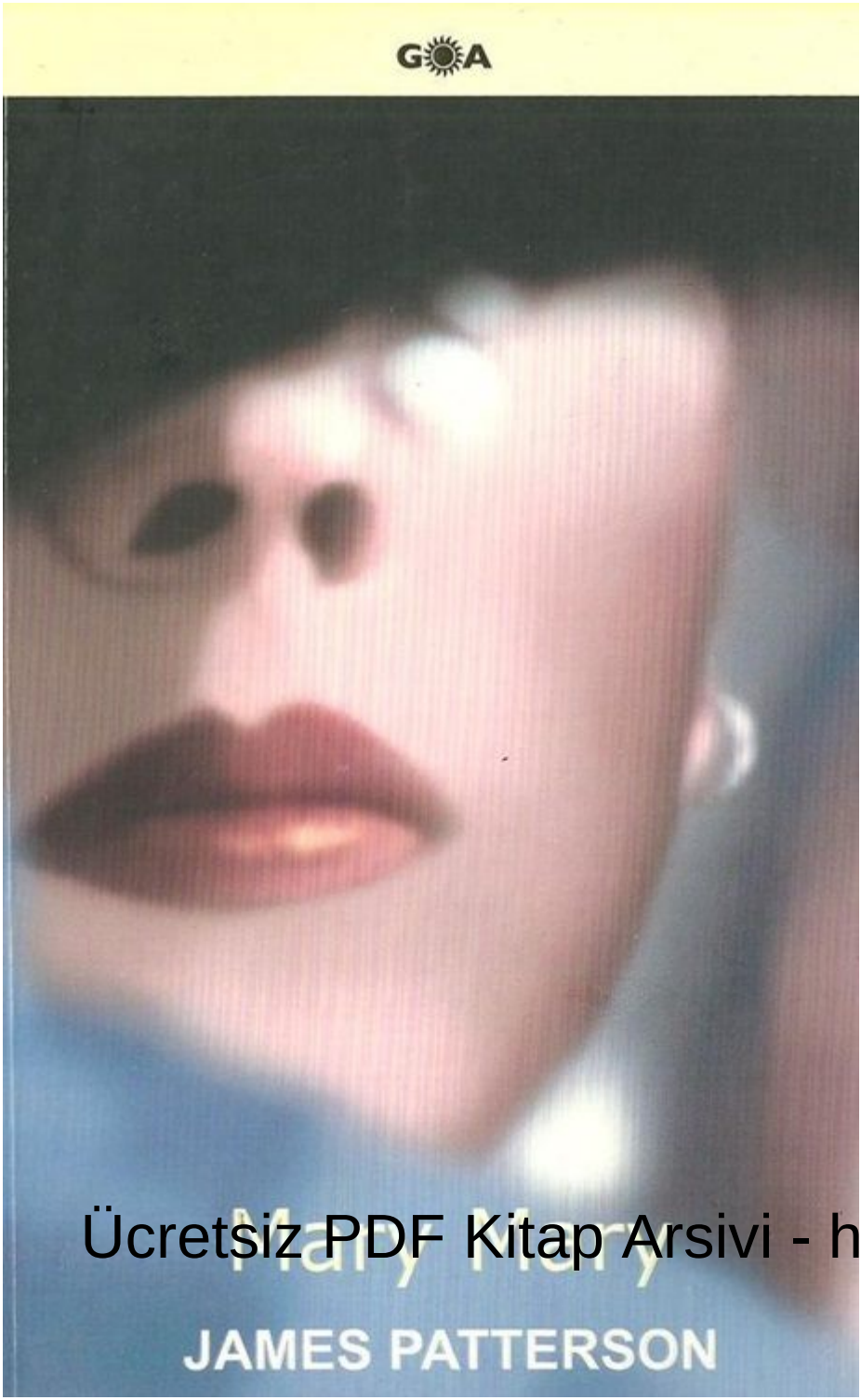

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https:/

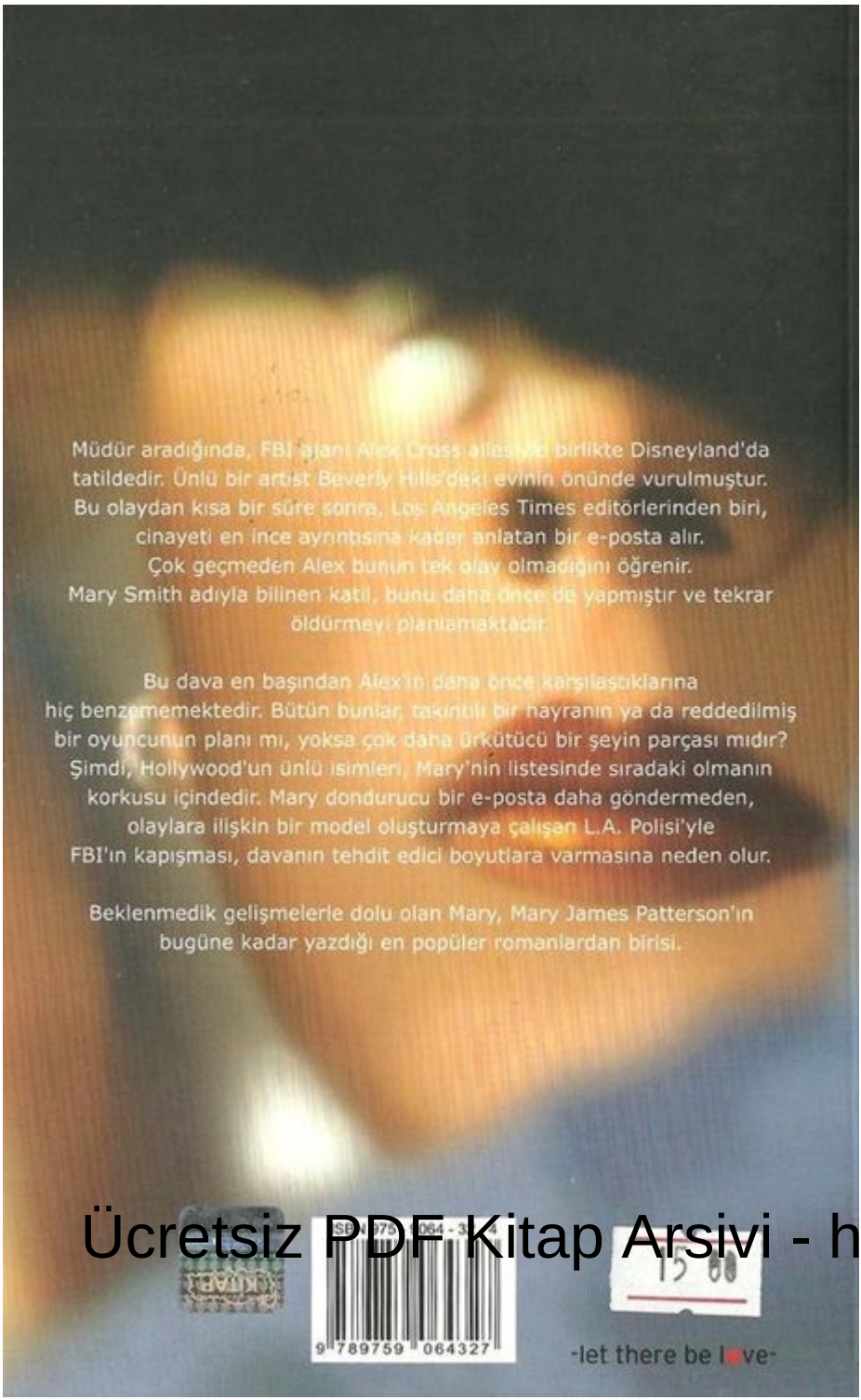

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https:/

Telif Hakkı © 2005 James Patterson
© 2006 GOA Basım Yayın ve Tanıtım Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.

Kitabın orijinal ismi MARY, MARY olup tüm yayın hakları
Türkiye'de GOA Yayınları'na aittir.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı ve Tic. A.Ş. Aracılığıyla
William Morris Agency Inc.,'sından alınmıştır.
Türkiye Gazeteciler Cemiyeti Basın Sarayı
Türkocağı Cad. No: 1 Kat: 1 Cağaloğlu - İstanbul

Türkçeye Çeviren : Tülin Penso
Redaktör : Pınar Savaş
Yayına Hazırlayan : Işıl Ölmez

Bu kitap GOA Basım Yayın ve Tanıtım Hizmetleri tarafından hazırlanmış ve
Kitap Matbaası'nda basılmıştır.
Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/21 Topkapı-İstanbul 0212.501 46 36

GOA Basım Yayın ve Tanıtım Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.
Akaretler Cad. BJK Plaza A Blok No: 27 Beşiktaş-İstanbul
Tel: (0.212) 261 76 76 info@goa.com.tr www.goa.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https:/

Bu kez dostlarım için – Johnny, Frankie, Ned, Jim ve Jim, Steve, Mike, Tom ve Tom, Merrill, David, Peter, B.J., Del, Hal, Ron, Mickey ve Bobby, Joe, Art.

Ve her şeyi bir yolunu bulup düzelten dile düşmüş Mary, Mary *'den daha farklı olamayacak Mary Jordan için.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https:/

ÖNSÖZ
MASALCI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https:/

BÖLÜM 1

BÖLÜM BİR, SAHNE BİR, diye düşündü masalcı kendi kendine ve baş döndüren bir aceleyle tahmin yürütmekten kendisini alamadı. Gerçek şuydu ki, sıradan insanlar daima en mükemmel suçları, en mükemmel cinayetleri planlardı. Ancak katillerin ne kadar basit nedenlerle yakalandığını duyamazdınız.

O da yakalanmayacaktı, tabii ki. Anlatmak üzere olduğu hikâye böyle diyordu.

Bu, bugünün sinir bozucu olmadığı anlamına gelmiyordu. Aslında, onun için son birkaç çılgın yılın en yoğun anıydı. Birisini öldürmek üzereydi, tamamen yabancı birisini ve New York şehrinin ilk cinayeti için en doğru yer olduğuna karar vermişti.

Bloomingdale'in bodrumdaki tuvaletlerinde neredeyse *olacaktı,* ama burası ona doğru yer gibi gelmemişti.

Çok kalabalıktı, sabah saat on buçukta bile.

Patırtılıydı, ancak ilgiyi dağıtmak için yeterince gürültülü değildi.

Ayrıca, aşina olmadığı Lexington Caddesi'nde ve özellikle de IRT'nın klostrofobik metro tünellerinde kaçmaya çalışmak fikri hiç hoşuna gitmemişti. Doğru zaman geldiğinde bunu bilecek ve uygun olanı yapacaktı.

Böylece Masalcı yoluna devam etti ve 57. Doğu Caddesi'ndeki daha iyi günler görmüş olan yıkık dökük Sutton Sinema'sına bir göz atmaya karar verdi.

Belki de *burasıydı* cinayet için uygun olan yer. İroni hoşuna gitmişti, anlayan birine kolayca bile [illegible]

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https:/

deki iki küçük sinema salonundan birine yerleşirken bunun harika olabileceğini düşündü.

Yedi Tarantino hayranı ile *Kill Bill II*'yi seyretmeye başladı.

Bu masum insanlardan hangisi kurbanı olacaktı? Sen? Sen? Yoksa sen? Masalcı olayı kafasında şekillendirdi.

Tıpatıp aynı New York Yankees beysbol kasketlerini ters takmış, iki geveze genç vardı. Sinir bozucu serseriler, sonu gelmeyen, ardı ardına sıralanmış reklâmlar boyunca bir an bile susmamışlardı. Her ikisi de ölmeyi hak ediyorlardı.

Işıklar tam olarak kararmadan önceki on beş dakika boyunca birbirleriyle hiç konuşmayan korkunç giyimli yaşlı çift de öyle. Onları öldürmek iyi bir eylem olacaktı, neredeyse bir amme hizmeti.

İki sıra önünde pinekleyen motukların arkasında kırk yaşlarında, kırılgan görünümlü bir kadın vardı. Kimseyi rahatsız etmiyordu — o hariç.

Bir de önünde ayaklarını koltuğa dayayan iri, zenci züppe. En az elli numara olan eski okul Conversclerini giymişti kaba, düşüncesiz piç.

Yanında, herhalde şimdiye kadar filmi en az on kere seyretmiş ve tabii ki Quentin Tarantino'ya tapan siyah sakallı sinema kurdu oturuyordu.

Kurban, Uma Thurman'ın canlı canlı gömülmesinin hemen ardından, filmin ortasında dışarı çıkan sakallı salak olacaktı. Tanrım, o klasik sahnede kim çıkıp gidebilirdi ki?

Göreve olan bağlılığıyla, birkaç saniye arkadan onu takip etti. Önce havasız hole, sonra da iki numaralı salonun yanındaki erkekler tuvaletine.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https:

Masalcı titremeye başlamıştı. Bu muydu? Zamanı? İlk cinayeti? Aylardır hayalini kurduğu her şeyin başlangıcı? Hatta *yıllarca.*

Bunu doğru yapmaktan başka hiçbir şeyi düşünmemeye çalışarak otomatik pilota takmıştı sanki. Kimse yüzünü görmeden ve onun hakkında hiçbir şey fark etmeden sinema salonuna girip çıkmalıydı.

Sakallı adam pisuvarın önünde duruyordu, bu da aslında iyi haberdi. Vuruş sanatsal bir şekilde, güzelce planlanmıştı.

Adamın sırtında NYU FILM SCHOOL yazan, kırışık, siyah bir tişört vardı. Masalcı'ya Daniel Clowes'in mizah kitaplarındaki bir karakteri hatırlatıyordu ve bu grafik bok o sıralarda pek *revaçtaydı.*

"Ve...*motor*!" dedi.

Böylece Masalcı zavallı, sakallı masuma başının arkasından ateş etti, adamın ağır bir çuval gibi tuvaletin döşemesine yuvarlanışını seyretti. Öylece yatıyordu — hiçbir hareket yoktu. Silahtan çıkan şiddetli patlama sesi tuvalette hayal ettiğinden daha güçlü yankılanmıştı.

Masalcı dışarıda, "Hey.... Nedir bu? Neler oluyor? *Hey!*" dendiğini duydu ve erkekler tuvaletinde onu izleyen seyirciler varmışçasına hızla kendi çevresinde dönmeye başladı.

Sutton Sineması görevlilerinden ikisi arkasında dikiliyordu. Patlama sesini merak etmiş olmalıydılar. Ne kadarını görmüşlerdi?

"Kalp krizi," dedi sesinin inandırıcı olması için gayret göstererek. "Adam pisuvarın üzerine yıkıldı. Onu kaldırmama yardım edin. Zavallı adam. Kan akıyor!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https:/

Hiç paniğe kapılmadan, etkilenmeden, ikinci kez düşünmeden. Şu andaki her şey saf içgüdüydü, doğru, yanlış fark etmezdi.

Silahını doğrulttu ve kapıda gözleri faltaşı gibi açılmış, şaşkın duran iki görevliye ateş etti. Yere düştüklerinde bir kez daha ateş etti. Temkinli olmak açısından. Profesyonelce.

Şimdi gerçekten titriyordu, erkekler tuvaletinden sakin bir tavırla çıkmaya çalışan bacakları J-Ö-L-E gibiydi.

Sutton Sineması'ndan doğuya, 57. Cadde'ye doğru yürümeye koyuldu. Dışarıda gördüğü her şey gerçekdışı, başka dünyaya ait, o kadar *parlak* ve *ışıl ışıldı ki!*

Becermişti. Hem de bir kişi yerine üç kişi öldürmüştü. İlk üç cinayeti. Bu daha sadece alıştırmaydı, ama becermişti ve biliyor musunuz, tekrar yapabilirdi.

"Alıştırma yapmak kusursuzluğa giden yoldur," diye fısıldadı Masalcı arabasına doğru giderken — kaçış arabası değil mi? Tanrım, bu yaşamının en iyi duygusuydu. Bunların yaşamı hakkında pek de bir fikir verdiği yoktu elbette.

Fakat bundan sonrasına dikkat edin, sadece dikkat edin.

Mary, Mary için tam tersi.

Tabii, *bunu* anlayan sadece oydu. En azından şimdilik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https:/

BÖLÜM 2

NEW YORK CİNAYETLERİNDEN SONRA kendisine defalarca, *"Tekrar soğukkanlılıkla öldürebileceğini düşünüyor musun?"* diye sormuştu.

Başladıktan sonra bunu durdurabileceğini düşünüyor musun? Ne dersin?

Masalcı zamanı gelene kadar bekledi — neredeyse beş ay kendisine disiplin, profesyonellik ya da belki de korkaklık olarak adlandırılabilecek bir işkence çektirerek bekledi.

Sonra tekrar ölüm bölgesine gitti, bu kez alıştırma olmayacaktı. Bu asıl işti, ölecek olan bir yabancı değildi.

Masalcı, *The Village*'ın gösterildiği Los Angeles'teki Westwood Village Sineması'nın 3.10 seansında sadece sıradan bir simaydı. Filmin yıldız yönetmeni M. Night Shyamalan ve patronlardan bazılarının orada olması da iyi haberdi. Bu ne biçim isimdi? M. Night? Kendini beğenmiş bok.

Görünüşe göre Patrice Bennett kentte en son korku filmi seyredecekler arasındaydı. Ayrıca, Patrice gerçek bir sinema salonunda, biletini satın alarak oturmaya da tenezzül etmişti. Ne kadar salakça. Ama o bu konuda ünlüydü, değil mi? Patrice'in numarası da buydu. Hatta biletini zamanından önce satın almıştı, böylece Masalcı kızın orada olacağını öğrenmişti.

Artık hedef alıştırması değildi ve her şey doğru yapılmalıydı ve öyle de olacaktı. Buna asla şüphe yoktu. Hikâye kafasında yazılmıştı bile.

Yalnız bir tek nokta vardı, sinemadaki hiç kimse tarafından fark edilmemeliydi. Saat on ikideki seansa gitti, gös- [illegible] bek-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://

ledi. Tırnaklarını kemiriyor, sinir harbi yaşıyordu, ama durum o kadar da kötü sayılmazdı. Özellikle de fark edilirse, görevi yarıda kesmesi gerekeceği düşünülürse.

Ancak Masalcı fark edilmemişti —en azından o öyle düşünüyordu— ve o da tanıdık birine rastlamamıştı.

Şimdi sinemada yüzden fazla seyirci vardı, ya da daha doğrusu şüpheli, değil mi? Aralarından en az bir düzinesi onun amacı için uygundu.

En önemlisi, şimdi silahında bir susturucu vardı. Bunu New York olayını dikkatle gözden geçirdiğinde öğrenmişti.

Patrice balkonda oturuyordu. *Benim için uygundur, Patsy,* diye düşündü. *Gereğinden fazla düşüncelisin, hele senin için, seni fahişe!*

Onu birkaç sıra arkadan, kenardaki koltuklardan izliyordu. Nasıl da keyifli bir andı — bu intikam öncesi keyfin devam etmesini arzuladı. Ancak tetiği çekip, bir terslik olmadan, bir an önce Westwood Sineması'ndan gitmek de istiyordu. Fakat nasıl bir terslik olabilirdi ki?

Joaquin Phonix, Adrien Brody tarafından bıçaklandığında, usulca yerinden kalktı ve direk Patrice'in sırasına gitti. Bir an bile tereddüt etmemişti.

"Özür dilerim. Affedersiniz," dedi ve onun yanından geçerek, aslında Hollywood'da bu kadar önemli olan bir kadının hiç de etkileyici olmayan çıplak, ince bacaklarının üzerinden atlayarak ilerledi.

Kadın tam da kendi tarzında, gereksiz bir büyüklenme ve çirkin bir ses tonuyla, "İsa aşkına, biraz dikkat etsenize!" diye yakındı.

"Pek de görmeyi beklediğiniz kişi İsa değil," diye şaka yaptı Masalcı ve Patrice'in esprisini anlayıp anlamadığını merak etti. Herhalde anlamamıştı kadın. Aktris takımı ince espirileri anlamazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https:

İki kez ateş etti — biri kalbine, biri de şok olmuş, şaşırmış gözlerinin tam ortasına. Delilik boyutundaki bu tarz sapıklıkta fazlasıyla ölü diye bir anlayış yoktur. Stephan King'in ekranlara gelen ilk hikâyesi *Carrie*'nin sonunda tuzağın tersine dönüşü gibi, Patrice de mezarından kalkıp size geri gelebilirdi.

Sonra mükemmel kaçışını gerçekleştirdi.

Tıpkı filmlerdeki gibi, hıı!

Hikâye başlamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https:/

BİRİNCİ KISIM
"MARY SMITH" CİNAYETLERİ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https:

BÖLÜM 3

Kime: agriner@latimes.com

Kimden: Mary Smith

Arnold Griner küçük, kısık gözlerini ovuşturup kapattı, ellerini neredeyse saçsız olan kafasına koydu ve kel başını sıkıca kaşıdı. *Oh Allahım kurtar beni, bir tane daha,* diye düşünüyordu. *Yaşam bu boktan iş için fazla kısa. Dayanamıyorum. Gerçekten bu Mary Smith davasına tahammül edemiyorum.*

L.A. Times'ın haber odası her sabah olduğu gibi vızıldıyordu, telefonlar çalıyor, insanlar koşar adım gibi girip çıkıyorlardı. Yani başında biri yeni sezonun TV programı için iddialarda bulunuyordu — sanki bugünlerde TV programı kimsenin umurundaymış gibi.

Griner küçük bölmeli odasındaki masasında oturup, *bütün bunların* ortasında kendisini nasıl da kırılgan hissedebiliyordu? Fakat öyleydi.

Geçen hafta eline geçen ilk Mary Smith e-postasından bu yana kullandığı Xanax, omurga tedavisinde kullanılan iğneler gibi batan panik ataklarına hiç fayda etmiyordu.

Panik — ve aynı zamanda da hastalık derecesinde bir merak.

Sadece bir magazin yazarı olabilirdi, ancak Arnold Griner gerçek bir haberi görür görmez tanırdı. Ana sayfaya haftalarca hâkim olacak bir bomba. L.A.'da zengin ve ünlü biri öldürülmüştü. Bu kadarını anlamak için e-postası okumasına bile gerek yoktu. Zaten "Mary Smith" hasta bir kadın olduğunu ve sözünün eri olduğunu ispatlamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https:/

Aklına saplanan soru bu kez kimin öldürüldüğüydü ve kendisinin, Griner'in bütün bu karmaşanın ortasında ne işi vardı?

Onca insan arasında neden ben? İyi bir nedeni olmalı, sebebini bilseydim gerçekten korkuyor olmam gerekirdi, değil mi?

Feci şekilde titreyen eliyle 911'i çevirken diğer eliyle de Mary Smith'in mesajını açtı. *Lütfen Tanrım, tanıdığım biri olmasın. Sevdiğim biri olmasın.*

İçi okumamasını söylese de okumaya başladı. Kendisine hâkim olamıyordu. *Oh, Tanrım! Antonia Schifman! Ah! Zavallı Antonia. Ah! Hayır, neden O? Antonia iyi bir insandı ve iyilerin sayıları da çok fazla değildi.*

Kime: Antonia Schifman:

Eskiden hayranınız olmama rağmen, sanırım buna hayran iletisi demek pek doğru olmaz.

Her neyse, üç kez Akademi Ödülü kazanmış, dört çocuk annesi zeki bir kadının çocuklarını bırakıp evden çıkması için saat 4.30 çok erken bir saat, ne dersin? Sanırım bu olduğumuz kişi olmak adına ödediğimiz bedeldir. Ya da en azından bedellerden biridir.

O sabah ben sana Beverly Hills'deki servetin ve ünün aksi yüzünü göstermek için oradaydım.

Şoför seni "sete" götürmeye geldiğinde hava zift gibi karaydı daha. Bu hayranlarının kıymet bilmediği bir özveridir.

Arabanın arkasından dosdoğru ön kapılara yürüdüm ve onu girişe kadar takip ettim.

Birden, sana ulaşmak için şoförünün ölmesi gerektiği hissine kapıldım, fakat onu öldürmenin hiç zevki yoktu. Bunun için fazla gergindim, vahşi fırtınada savrulan bir yaprak gibi titriyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://

Camına vurduğumda elimdeki silah da titriyordu. Silahı arkama sakladım ve birkaç dakikada aşağıya ineceğini söyledim.

"Sorun yok," dedi. Biliyor musun, yüzüme bakmadı bile. Neden baksın ki? Sen yıldızların yıldızısın, okuduğuma göre bir film için on beş milyon dolar! Onu ilgilendirdiği kadarıyla ben sadece hizmetçindim.

Kendimi filmlerinden birinde küçük bir rol oynuyormuşum gibi hissettim, fakat inan bana bu sahneyi senden çalmayı planlamıştım.

Kısa süre sonra son derece dramatik bir şey yapmam gerekeceğini biliyordum. Şoför neden hâlâ orada dikildiğimi merak etmeye başlayacaktı. Bana bakarsa gerçekten bunu yapabilecek kadar korkup korkmadığımı bilemiyordum. Ancak sonra birden baktı — ve olan oldu.

Silahı yüzüne çevirdim ve tetiğe bastım. O kadar küçük bir hareket ki, neredeyse bir refleks. Bir saniye sonra ölmüştü, dağılmıştı. Şimdi artık istediğimi yapabilirdim.

Yan tarafa yürüdüm, arabanın içine girdim ve seni beklemeye başladım. Güzel, çok güzel bir araba. Deri koltuklarıyla, yumuşak ışıklandırmasıyla, barı ve bütün hoşlandığı yiyeceklerle doldurulmuş küçük buzdolabıyla ne kadar keyifli ve konforlu. *Twix çikolata, Antonia? Ayıp, ayıp!*

Aslında evden bu kadar çabuk çıkman yazık oldu. Limuzininde olmak hoşuma gitmişti. Sessizlik, lüks. O kısacık sürede, neden olduğun kişi olmayı sevdiğini anlayabildim. Daha doğrusu, ölmeden evvel olduğun kişi.

Bunu yazarken o anı hatırlamak bile kalp ritmimi hızlandırıyor.

Kapını kendin açmadan önce bir saniye arabanın yanında durdun. Süslenmemiş, makyajsız, ama yine de nefes kesiciydin. Koyu renk camlardan dolayı ne beni ne de ölü şoförü görebiliyordun. Ama [illegible]

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https:

Bütün hafta böyle olmuştu, Antonia. Ben hep arkandaydım ve sen asla beni fark edemedin.

Benim için ne inanılmaz bir andı! Ben, senin arabanın içinde! Sen dışarıda, tüvit ceket seni ayakları sımsıkı yere basan bir İrlandalı gibi gösteriyordu.

Sen içeri girince anında kapıları kilitledim ve aradaki bölmeyi kapattım. Beni gördüğünde yüzünde o şaşkın gülümseme vardı. O yüzü daha önce de görmüştüm — *filmlerinde, korkmuş gibi yaptığında.*

Herhalde fark etmediğin, benim de senin kadar korktuğumdu. Bütün vücudum titriyordu. Dişlerim birbirine vuruyordu. İşte bu yüzden sana ikimizden biri bir şey söyleyemeden ateş ettim.

O ân çok çabuk tükenmişti, ama ben bunu da planlamıştım. İşte bıçak bunun içindi. Sadece seni bulanların çocuklarının olmamasını diledim. Seni böyle görmelerini hiç arzu etmezdim. Bütün bilmeleri gereken annelerinin gittiği ve bir daha geri gelmeyeceğiydi.

Zavallı çocuklar — Andi, Tia, Petra, Elizabeth.

Üzüldüğüm bir tek onlar var. Zavallı, zavallı annesiz küçük bebekler. Daha üzücü ne olabilir?

Ben daha üzücü bir şey biliyorum — ama bu benim sırrım ve hiç kimse asla öğrenemeyecek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https:/

BÖLÜM 4

MARY SMITH'İN ÇALAR SAATİ sabahın beş buçuğunda çaldı, ama o zaten uyanmıştı. Kafasındaki bir sürü şeyi ve kızı Ashley'in okuldaki oyunu için nasıl kirpi kostümü yapacağını düşünmekten uykusu iyice açılmıştı. *Kirpinin iğneleri yerine ne kullanabilirdi?*

Gece çok geç saate kadar yatmamıştı, ama nedense zihninde tıkırdayan "yapılması gerekenler" listesini silmeyi bir türlü beceremiyordu.

Daha fazla fıstık ezmesine ihtiyaçları vardı, ayrıca çocuklara mısır gevreği, Zyrtec şurup ve gece lambasına küçük bir ampul. Brendan'ın futbol antrenmanı saat üçteydi ve on beş mil ötede, aynı saatte Ashley'in step dansı vardı. Gel de çöz! Adam bütün gece burnunu çekmişti ama Mary bir gün daha hastalığa tahammül etmeyi *kaldıramazdı*. İş bu konuya gelince, işinde ikinci bir mesaiye ihtiyacı vardı zaten.

Ve bu daha günün *sakin* kısmıydı. Çok geçmeden ocağın başına geçmiş, etrafa emirler yağdırıyor ve olağan sabah ihtiyaçlarını karşılıyordu.

"Brendan, kardeşine ayakkabılarını bağlaması için yardım et, lütfen. Brendan, sana söyledim."

"Anne, çoraplarımda tuhaf bir his var."

"Tersini çevir giy."

"Cleo'yu okula götürebilir miyim? Lütfen, götürebilir miyim? Lütfen, anne? Ama, lüüütfen."

"Evet, ama onu kurutma makinesinden çıkarman gerekecek. Brendan, sesinden rahatsız olmuştum."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https:

Mary tam dört dilim ekmeğin kızartma makinesinden fırladığı anda, mükemmel kabarmış omletleri ustaca her birinin tabağına döktü.

"*Kahvaltı!*"

Daha büyük çocuklar içeri geldiklerinde Mary, Adam'ı odasına götürdü, kırmızı askılı tulumunu ve gemici gömleğini giydirdi. Onu bebek sandalyesine taşırken sevgiyle mırıldandı.

"Şehirdeki en yakışıklı gemici kim? Benim küçük adamım kim?" diye sordu ve çenesini mıncıkladı.

"Senin küçük adamın *benim*," dedi Brendan gülümseyerek. "Benim anne."

"Sen benim *büyük* küçük adamımsın," diyerek geri döndü Mary ve onu da çenesinin altından öptü. Omuzlarını sıktı. "Ve her geçen gün biraz daha büyüyorsun."

Oğlan başparmağıyla son kalan yumurta lokmasını çatalına koyarak, "Tabağımdakileri bitirdiğim için," dedi.

"Sen iyi bir aşçısın, anne," dedi Ashley.

"Teşekkür ederim, tatlım. Haydi, şimdi yola koyulalım. F.F.Y.Y."

O tabakları toplarken, Brendan ve Ashley şarkı söyleyerek hole doğru gittiler. "Fırçala, fırçala, yıka, yıka. Dişler, saçlar, eller, yüzler. Fırçala, fırçala, yıka, yıka..."

Büyükler yıkanırken, Mary daha sonra ilgilenmek üzere bulaşıkları lavaboya doldurdu, Adam'ın yüzünü bir kez kullanılıp atılan ıslak mendille sildi, çocuklara bir gece önce hazırladığı öğle yemeklerini aldı ve her birini doğru sırt çantasının içine yerleştirdi.

"Ben Adam'ı bebek koltuğuna yerleştireceğim," diye seslendi. "Son çıkan çürük yumurta!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https:/

Bu çürük yumurta şakasından nefret ediyordu, ama çocukların acele etmesini sağlamak için zararsız, küçük bir rekabetin değerini iyi biliyordu.

Odalarında kapıdan çıkan ve külüstür arabaya giren son kişi olmamak için yarı gülerek, yarı korkarak yarıştıklarını tahmin edebiliyordu. *Külüstür sözcüğünü kullanan kim kalmıştı acaba? Sadece Mary, Mary.*

Adam'ın emniyet kemerini bağlarken, dün gece o kadar geç yatmasına neyin sebep olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Günler —ve artık geceler de— yemek pişirmek, temizlik yapmak, araba kullanmak, liste yapmak, burun silmek ve tekrar araba kullanmakla geçip gidiyordu. Los Angeles'in kesinlikle birinci lig dezavantajları vardı. Yaşamlarının yarısını trafiğe tıkılmış bir arabada geçiriyor gibiydiler.

Gerçekten de batıdan getirdiği bu eski, geniş Suburban'dan daha az yakıt tüketen bir şey almalıydı.

Saatine baktı. Her nasılsa, on dakika geçmişti. On kıymetli dakika. Neden hep böyle oluyordu? Neden hep zaman kaybediyormuş gibi geliyordu?

Ön kapıya koştu, Brendan ve Ashley'i biraz dürttü. "Siz ikiniz neden bu kadar geç kalıyorsunuz? Yine geç kalacağız. Aman Tanrım, saate bak," dedi Mary Smith.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https:

BÖLÜM 5

İŞTE BUYURUN, öfkeli ve sinik mit-iflası çağının tam ortasında tokat yemiş bir haldeydik ve aniden ülkenin en saygın ya da en azından en çok okunan dergilerinden birinde benden, "Amerika'nın Sherlock Holmes'u," diye söz ediliyordu. Tam anlamıyla bir zırvalık olmasına karşın yine de canımı sıkıyordu. James Truscott adında bir araştırmacı-gazeteci beni takip etmeye ve üzerinde çalıştığım cinayet davaları hakkında rapor hazırlamaya karar vermişti. Onu enayi yerine koydum, ailemle tatile gittiğimi söyledim.

Truscott'u Washington'da son gördüğümde, "Ben Disneyland'a gidiyorum!" dedim ona. Yazar karşılığında sadece sırıttı.

Belki başkaları için tatil sıradan bir şey sayılırdı. Her zaman yaparlardı, bazen senede iki kere. Cross ailesi için büyük bir olaydı, yeni bir başlangıçtı.

Biz otelin lobisinden geçerken tam da buna uygun olarak, "Yepyeni Bir Dünya" şarkısı çalıyordu.

"Haydi, gelin uyuşuklar!" diye acele etti Jannie önde giderken. Damon ergenlik dönemine girdiğinden biraz tutuktu. Yakına geldi ve klimalı konfordan Güney California'nın parlak güneşine çıkarken Nana için kapıyı açtı.

Aslında oteli terk ettiğimiz andan itibaren beş duyumuz da saldırıya uğradı. Tarçın kokusu, kızarmış hamur ve baharatlı Meksika yemeklerinin kokusu aynı anda burnumuza ulaştı. Ben aynı zamanda uzaktan bir yük treninin de sesini duyabiliyordum ya da dehşet çığlıkları ama iyi tür, "durma" anlamında dehşet çığlıkları arasında bana öyle gelmişti. Otelin [illegible] sadar çok duymuştuk ama [illegible]

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https:/

ayırt edebiliyordum. Bütün tersliklere rağmen, tatil istemiştim, onaylanmıştı ve FBI Yöneticisi Burns ya da adamları bu kez neden gidemeyeceğimle ilgili onlarca mazeret bulmadan önce şehri terk edebilmiştim. Çocukların birinci tercihleri Disneyland ve Florida'da Epcot Eğlence Merkezi olmuştu. Ben de kendi nedenlerimden ve güneyde kasırga dönemi olmasından dolayı Disneyland'a ve en yeni parkı Disney California Maceraları'na yöneldim.

"İşte California!" Nana Anne gözleri güneşten kamaşınca kıstı. "Geldiğimizden beri doğal gelişmiş hiçbir şey göremedim, Alex. Ya sen?"

Dudaklarını büktü ve ağzının iki kenarını aşağıya sarkıttı, sonra kendisini kahkahalarla gülmekten alamadı. Nana böyledir. Neredeyse hiçbir zaman başkalarına gülmez — hep onlarla birlikte güler.

"Beni kandıramazsın, yaşlı bayan. Hepimizi bir arada görmeye bayılıyorsun. Her yerde, her şekilde, her zaman. Sibirya'da olsaydık bile umursamazdın."

Gözleri parladı. "Şimdi, *Sibirya*? Görmeyi çok istediğim bir yer. Trans Sibirya Treni'yle bir yolculuk, Sayani Dağları, Baykal Gölü. Biliyor musun, Amerikalı çocukları zaman zaman başka bir kültür hakkında bir şeyler öğrenecekleri seyahatlere çıkarmak onları öldürmeyecektir."

Gözlerimi Damon ve Jannie'nin bulunduğu yöne çevirdim."

"İnsan bir kez öğretmense..."

"Hep öğretmenlik yapar," dedi Jannie.

"Hep öy-ret-men-lik ya-pay..." diye tekrar etti Küçük Alex. Üç yaşındaydı ve bizim küçük papağanımızdı. Onu o kadar seyrek görüyordum ki, yaptığı her şey beni hayretlere düşürüyordu. Annesi onu bir yıldan daha uzun bir süre

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https:/

önce Seattle'a götürmüştü. Christine'le aramızdaki velayet mücadelesi halen devam ediyordu.

Nana'nın sesi düşüncelerimi yarıda kesti. "İlk olarak nereye gidiyo..."

Daha Nana soru sormayı bitirmeden, "California'nın üzerinde uçmaya!" diye atıldı Jannie.

Damon söze karıştı. "Tamam, ama sonra da California Çığlığı'na gideceğiz."

Jannie neşe içinde ağabeyine dil çıkardı, o da usulca kardeşinin kalçasına vurdu. Bu ikisi için Noel sabahı gibiydi — anlaşmazlıklar bile genellikle eğlenceliydi.

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor," dedim. "Sonra da küçük kardeşiniz için *Böcek Olmak Zordur!*'a gideceğiz."

Kollarımı Küçük Alex'e kenetledim, sıkıca sarılıp iki yanağından öptüm. Huzurlu gülümsemesiyle bana baktı.

Hayat yeniden hoştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https:/

BÖLÜM 6

İŞTE TAM O ANDA bir seksen boyu, siyah, deri ceketinin üzerine düşen dalgalı kızıl saçlarıyla James Truscott'un bana doğru geldiğini gördüm.

Bir şekilde, bir yolunu bulup buluşturmuş, düzenli olarak yüksek profilli cinayet davalarıyla ilgilendiğimi gösteren bir sicilim olduğu için, hakkımda hazırlamayı kafasına koyduğu yazı dizisine devam etmek amacıyla New York'taki editörlerini ikna etmişti. Bu belki de en son Rus Mafyası davasının kariyerimin en kötü ve bir o kadar da önemli bir davası olmasından kaynaklanıyordu. Truscott hakkında biraz araştırma yapma özgürlüğümü kullanmıştım. Daha sadece otuz yaşındaydı, Boston Üniversitesi'nden mezundu. İhtisası suç üzerineydi ve mafya hakkında iki adet araştırma kitabı yazmıştı. Onun hakkında duyduğum bir cümle kafama takılmıştı: Şakası yoktur. Pis oynar.

Sanki tesadüfen karşılaşmış eski dostlarmışız gibi elini uzatırken gülümsedi ve "Alex," dedi. Ben de isteksizce Truscott'la el sıkıştım. Sorun onu sevmemem ya da yazmak istediği hikâyeye karşı olmam değildi, fakat yaşantıma benim en uygunsuz olduğunu düşündüğüm şekillerde giriyordu. Günlük e-posta iletileri göndermek, suç mahalline gelmek, hatta D.C.'deki evimize uğramak. İşte yine karşımdaydı, ailemle yaptığım tatilimin içinde.

"Bay Truscott," dedim yavaş bir sesle. "Bu konularda işbirliği yapmaktan vazgeçtiğimi biliyorsunuz."

"Sorun değil," dedi sırıtarak. "Bu konuda içim rahat."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https:

"Benim değil," dedim. "Şu anda resmen görevde değilim. Bu aileme ait bir zaman. Bize biraz alan tanıyabilir misiniz? Disneyland'dayız."

Truscott tam olarak anlamış gibi başını salladı ama sonra, "Tatiliniz okuyucularımıza ilginç gelecektir. Fırtına öncesi sessizlik gibi bir şey. Bu harika! Disneyland mükemmel. Bunu anlayışla karşılamalısınız, değil mi?" dedi.

"Ben karşılamıyorum!" dedi Nana ve Truscott'a doğru bir adım attı. "Başkalarının işlerine burnunu bu kadar sokmak sana hayır getirmez. Hiç bu tavsiyeyi duymuş muydun, genç adam? Eee, duymalıydın. Burada olmayı nasıl yüzün tutuyor, anlamıyorum."

Ancak tam o anda, gözümün ucuyla daha da rahatsız edici bir şey yakaladım — ortama uymayan bir hareket, siyah giyinmiş bir kadın yavaşça solumuzdan dolanıyordu.

Elinde dijital bir fotoğraf makinesi vardı ve bizim resimlerimizi çekmişti bile — ailemin resimlerini. Nana'nın Truscott'la yüzleşmesini.

Çocuklara elimden geldiğince siper oldum ve sonra James Truscott'a ciddi şekilde parladım. "Çocuklarımın resimlerini çekmeye yeltenme bile!" dedim. "Şimdi sen ve kız arkadaşın buradan gidin. Lütfen, gidin."

Truscott ellerini başının üzerine kaldırdı ve sinsi sinsi güldü, sonra geri çekildi. "Benim de haklarım var, tıpkı senin gibi, Dr. Cross. Ve o benim kız arkadaşım değil. İş arkadaşım. Bunların hepsi iş. Bu bir hikâye."

"Tamam," dedim. "Şimdi buradan gidin. Bu küçük çocuk üç yaşında. Ailemin hikâyesini magazinlerde görmek istemiyorum. Ne şimdi ne de sonsuza kadar."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://

BÖLÜM 7

KISA SÜRE SONRA HEPİMİZ James Truscott'u ve fotoğrafçısını unutmaya çalıştık. Epeyce başarılıydık. Değişik gezileri tamamladıktan, başrolde Mickey Mouse'un olduğu canlı bir gösteriyi izledikten, iki öğün yemek yedikten ve sayısız kez karnaval oyunlarına katıldıktan sonra, otele geri dönmeyi teklif edecek cesareti kendimde bulabildim.

"Ya havuz?" diye sordu Damon gülümseyerek. O sabah kahvaltıya giderken yolumuzun üzerinde altı yüz metre karelik Yok Ülke Havuzu'na bir göz atmıştık.

Resepsiyona gittiğimde, beni bekleyen, benim de beklediğim bir mesaj vardı. San Fransisco Polis Merkezi'nden Müfettiş Jamilla Hughes şehirdeydi ve benimle görüşmesi gerekiyordu. *En kısa zamanda, hatta daha da kısa zamanda,* diyordu mesajda. *Bu kaçını kımıldat anlamına gelir adamım.*

Havuz meraklısı köpek balıklarına üzgün olduğuma dair gülümsedim ve onları bıraktım. Ne de olsa ben de tatildeydim.

"Git onları yakala, baba," dedi Jannie beni çekiştirirken. "Jamilla değil mi?" Daman şnorkelinin kalın camlarının arkasından gülümseyerek başparmağını havaya kaldırdı.

Disneyland Oteli'ni geçip Grand California'ya gittim, bir oda da burada ayırtmıştım. Burası tamamen Amerikan tarzı sanat eserleriyle, el yapımı nesnelerle dekore edilmişti ve bizim otelimizden çok daha huzurluydu.

Lekeli cam kapılardan geçip yüksekteki lobiye girdim. Servi ağaçlarının dalları altı kat aşağı sarkıyordu. Tiffany

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https:/

lambalar en alt katı aydınlattığı mekânın tam ortasında doğal taşlardan yapılmış muhteşem bir şömine vardı.

Ancak bunları zar zor fark etmiştim. Ben 456 numaralı odada bulunan Müfettiş Hughes'i düşünüyordum.

Harika — tatildeydim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://

BÖLÜM 8

JAMİLLA BENİ KAPIDA KARŞILADI, dudaklarını uzatıp, beni saçımdan tırnağıma kadar ısıtan lezzetli bir öpücük sundu. Birbirimizden uzaklaşana kadar sırttan bağlı bebek mavisi bluzunu ve siyah dar eteğini çok fazla görme fırsatım olmadı. İnce topuklu siyah, ipli ayakkabıları onu tam benim boyuma getiriyordu. Bugün cinayet masası polisi gibi görünmediği kesindi.

"Ben de şimdi girdim," dedi.

Tekrar sarılmak için uzanırken "Tam zamanında," diye mırıldandım. Jamilla'nın öpücükleri her zaman eve dönmek gibiydi. Bütün bunların nereye varacağını merak ediyordum, fakat kendime engel oldum. *Akışına bırak, Alex.*

"Çiçekler için teşekkür ederim," diye fısıldadı kulağıma. "Bütün çiçekler için. Kesinlikle hepsi çok güzel. Biliyorum, biliyorum, ben daha güzelim."

Yüksek sesle güldüm. "Bu doğru."

Omuzlarının gerisinde otel görevlisi Harold Larsen'in benim adıma iyi iş başarmış olduğunu görebiliyordum. Dağınık pembe çiçekler kırmızı, şeftali rengi ve beyaz kâğıtlara sarılmıştı. Yatağın yanındaki sehpada bir düzine uzun saplı çiçeğin ve mini buzdolabında bir şişe beyaz Sauvignon'nun bulunduğunu, dikkatlice seçilmiş birkaç CD'nin —Al Green, Luther Ingram'ın en iyileri, Tuck ve Patti'nin Tears of Joy'u ve birkaç eski Alberta Hunter— CD çalara yerleştirildiğini biliyordum.

"Sanırım beni gerçekten özledin," dedi Jamilla.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https:/

Bir anda ikimiz bir beden gibiydik, ağzım onun bedenini keşfediyordu, onu ellerimle arkasından kavramıştım. Gömleğimin düğmelerinin yarısını açmıştı bile, ben de eteğinin yan taraftaki fermuarına uzanıyordum. Tekrar öpüştük, ağzı o kadar taze ve tatlıydı ki, her zamanki gibi.

"Eğer seni sevmek yanlışsa, ben doğrusunu istemiyorum," diye yavaş sesle mırıldandım.

"Beni sevmek yanlış değil," Jamilla gülümsedi.

Yatak odasına doğru onunla dans ettim.

Yolda, "Bunu topuklarla nasıl beceriyorsun?" diye sordum.

"Haklısın," dedi ve ayakkabılarını fırlatırken eteği de yere düştü.

"Bu mumları yakmalıyız," dedim. "Benim yakmamı ister misin?"

"Şüşşt, Alex. Burası yeterince sıcak."

"Evet, öyle."

Bundan sonra pek fazla konuşma olmadı. Jamilla'yla ben zaten ötekinin ne düşündüğünü hep bilir gibiydik — bazen sohbete gerek yoktur. Onu özlemiştim, tahminimden daha fazla özlemiştim.

Birbirimize sıkıca sarıldık, hoş bir ritimle nefes alarak, göğüs göğüse. Kendimi yukarı çekerek bacaklarına bastırdım, kalçamda nemlilik hissediyordum. Sonra kalktım ve Jam'in güzel yüzünü iki elimle tuttum.

Düşüncelerimi duyabildiğini hissediyordum. Gülümsedi, henüz söylemediklerimi içine çekti. Nihayet, "Ya öyle mi?" diye fısıldadı ve göz kırptı. Bu akıl okuma oyununu daha önce de paylaşmıştık.

Biraz daha öpüştük, dudaklarım usulca boynunda, göğüslerinin arasında dolanırken [illegible] ve ses

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://

alıyordu. Her durduğum yerde kalmak istiyordum, fakat aynı şiddetle devam etmek için de dayanılmaz bir arzum vardı. Kollarını belime doladı ve ikimizi yatakta çevirdi.

"Nasıl bu kadar sert ve yumuşak olabiliyorsun?" diye sordum.

"Bu kadınca bir şey. Sadece tadını çıkar. Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim. Sert ve yumuşak."

Bir dakika sonra Jamilla'nın içindeydim. Başını arkaya atmış, dişleriyle alt dudağını sıkıca ısırıyordu. Güneş ışığı yatak odasının camından içeri sızıyor ve yüzüne ulaşıyordu. Kesinlikle muhteşemdi, her şey.

Beraberce doruğa ulaştık — herkesin sadece bir idealden ibaret olduğunu söylediği şu ideal durumlardan biri, ama öyle olmadığı da olur, en azından arada bir.

Üzerime uzandı, hava ciğerlerinden yavaş yavaş boşalıyordu ve her zamanki gibi bedenlerimiz eriyordu.

"Yarınki geziler için çok yorgun olacaksın," dedi ve gülümsedi.

"Gezi demişken..." dedim.

Gülmeye başladı. "Vaatler, vaatler."

"Fakat ben hep sözümü tutarım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https:/

BÖLÜM 9

O ÖĞLEDEN SONRA JAMILLA'YLA ne zaman uykuya daldığımızı hatırlamıyorum, çağrı cihazımın sesiyle uyandım. Yepyeni çağrı cihazım. Özellikle bu yolculuk için aldığım cihaz, böylece çok az insan numaramı bilecekti: John Sampson, Müdür Burns'ın asistanı, Tony Woods, neredeyse bu kadar. Bu kadarı bile fazlaydı. Yine ne olmuştu?

İnledim. "Özür dilerim, özür dilerim, Jam. Bunu beklemiyordum. Cevap vermek zorunda değilim." Son cümleyi yarım ağızla söylemiştim. Bunu ikimiz de biliyorduk.

Jamilla başını salladı. "Sana küçük bir sır vereceğim. Benimki de burada yatağın yanındaki sehpada. Hadi Alex, çağrıyı yanıtla." *Evet, çağrıyı yanıtla.*

Tabii ki, arayan müdürün D.C.'deki ofisiydi. Yatağın yanındaki telefonu kaldırdım ve sırtüstü yattığım yerden numarayı çevirdim. Nihayet saatime baktım, öğleden sonra dört olmuştu. Gün uçup gitmişti, aslında fena da sayılmazdı, en azından şimdilik.

Jamilla'ya telefonda beklerken, "Ron Burns," dedim sessiz ağız hareketlerimle. "İyi bir şey olması mümkün değil." Kötü olmalıydı.

Başıyla onayladı. Piramidin en başından gelen bir telefon bekleyemeyecek kadar ciddi bir iş olmalıydı. Her neyse, o anda duymak istemiyordum.

Telefonu Ron Burns'ın kendisi geldi. Bir anda her şey daha da kötü bir hal almıştı. "Alex? Sen misin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://

"Evet, efendim," diye cevapladım. Sadece Jamilla, ben ve siz.

"Çağrıya cevap vermeni takdir ediyorum. Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm. Son gerçek tatilinin üzerinden epey zaman geçtiğini biliyorum."

Bilmesine imkân yoktu, ama yine de sessiz kaldım ve müdürün söyleyeceklerini dinledim.

"Alex, L.A.'de her şekilde seni yollamayı düşündüğüm bulanık bir dava var. California'da olman aslında şanslı bir tesadüf. Tabii şans, biraz göreceli bir kavram sayılabilir."

Başımı öne arkaya salladım. Bu gerçekten kulağa kötü geliyordu.

"Antonia Schifman'ı tanır mıydın?"

Biraz dikkatimi topladım. "Artist olan mı? Tabii."

"Bu sabah limuzininin şoförüyle beraber öldürülmüş. Evinin hemen dışında. Ailesi evde uyuyormuş."

"Ailenin geri kalanı, onlar iyi mi?" diye sordum.

"Başka hiç kimseye bir şey olmamış, Alex. Sadece artist ve şoför."

Kafam biraz karışmıştı. "Büro neden bununla ilgileniyor? Los Angeles Polisi danışma mı talep etti?"

"Pek sayılmaz." Burns durakladı. "Eğer bir mahsuru yoksa bu ikimizin arasında kalsın. Antonia Schifman Başkan'la arkadaştı. Başkanın karısının da yakın arkadaşıydı. Başkan bu cinayet soruşturmasında bizden yardım istedi."

"Ohh," Anlaşılan Ron Burns'ın Washington'nun baskısına benim sandığım kadar bağışıklığı yoktu. Buna rağmen uzun zamandır FBI'ın başına gelenlerin en iyisiydi. Kısa sürede bana birden fazla iyiliği dokunmuştu. Karşılığında ben de ona bir-iki iyilik yapmıştım elbette.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https:/

"Alex, buna sadece bir göz at. Gerçekten makbule geçer. Ailenle akşam yemeğine yetişmeni sağlayacağız. Belki biraz geç bir yemek olsa da. Benim için cinayet mahallini bir kontrol et. Olup bitenler hakkında görüşünü almak istiyorum. Senin adına haber verdim, oraya ulaşmanı bekliyorlar."

Konuşmamı bitirdim ve Jamilla'ya baktım. "Şey, iyi haber hiçbir yere uçmak zorunda olmamam. L.A.'de bir olay Oyuncu Antonia Schifman bugün öldürülmüş."

Yatakta yanıma geldi. "Oh, bu feci, Alex. Filmlerini severdim. Her zaman hoş görünürdü. Bu gerçekten yazık. Sen yokken ben de en azından Nana'ya ve çocuklara katılırım."

"Hepinizle birlikte burada akşam yemeği için buluşurum. Belki biraz geç kalabilirim."

"Uçuşum on birden önce değil, Alex. Ama geç uçuşu yakalamam gerekiyor."

Burns'ın işini kabul ettiğim için utanarak, biraz mahcup öptüm onu. Başka seçeneğim var mıydı ki?

"Git California'yı güvenli kıl, biraz daha güvenli," dedi. "Ben Mickey ve Donald'a bir yere gitmemeleri için göz kulak olurum."

Ne düşünce!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://

BÖLÜM 10

MASALCI SCHIFMAN'IN ÖLDÜRÜLDÜĞÜ SAHNEYE, *tam cinayet sahnesine* geldi. Buraya bir daha gelmemesi gerektiğini biliyordu, ama kendisine hâkim olamamıştı. Aslında, bunun iyi bir fikir olabileceğini düşünmüştü. Arabasını durdurdu ve etrafa bakınmak için dışarı çıktı. Her şey inanılmaz derecede aceleye gelmişti. Evi biliyordu, şık Beverly Hills çevresini de oldukça iyi tanıyordu: Miller Place. Bir anda nefesini tutamadı, tehlike hissini, "Şu an her şey olabilir" hissini çok seviyordu. Ve gerçekten olabilirdi de. Ne de olsa Masalcı kendisiydi.

Basın, Los Angeles Polisi'yle birlikte her yerdeydi, tabii ki yüksek rütbeli polisler de vardı ve arabasını yarım kilometre uzağa park etmesi gerekmişti. Onun açısından sorun yoktu, daha güvenli ve akıllıcaydı. Bir dakika kadar sonra, oyuncunun hayranlarının arasına katıldı. Bazı seyirciler zavallı Antonia'nın sabah canını verdiği yeri ibadethaneye çevirmişler dua ediyorlardı.

Önünde kol kola yürüyen bir çift, "Öldüğüne inanamıyorum," dedi ve gerçekten sevdikleri birini kaybetmiş gibi kafalarını önlerine eğdiler. Bu insanların nesi vardı? Bu kadar salak olunabilir miydi?

Ben öldüğüne inanıyorum, demek istedi onlara. Önce bir tane başına sıktım, sonra yüzünü annesinin bile onu tanıyamayacağı kadar kestim. İster inanın, ister inanmayın, benim deliliğimin bile bir yöntemi var. Büyük bir plan var ve harika bir plan.

Tüylerini ürperten bu tiplerle konuşmadı, sadece Schifman'ın [illegible] gibi parlayan [illegible] Orada

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://

diğerleriyle saygıyla bekledi — herhalde birkaç yüz kişi vardı yas tutan. Beverly Hills gösterisi başlıyordu, bunlar ısınma turlarıydı.

Ooo, bu muhteşem bir hikâyeydi, üstelik bu gazetecilerin bir tanesi bile gerçek hikâyeyi bilmiyordu. Ne Antonia hakkında —ne de cinayet hakkında.

Sadece o, L.A.'de ne olduğunu, bunun nereye varacağını bilen tek kişi oydu ve bunu bilmek çok hoşuna gidiyordu.

"Hey, naber?" dendiğini duydu. Masalcı dondu, sonra yavaşça ona konuşanın kim olduğunu görmek için döndü.

Adamın yüzü tanıdık gelmişti ama tam olarak nereden tanıdığını çıkaramamıştı. *Ben bu herifi nereden tanıyorum?*

"Buradan geçiyordum. Olanları radyodan duydum. Ben de saygımdan durayım dedim ya da her neyse. Ne yazık, bir trajedi hu? Bu dünya delirmiş, insan ne olacağını hiç bilemiyor," dedi Masalcı, biraz gevezelik yaptığını fark ederek.

Öbür adam, "Hiç bilinmiyor. Kim, neden Antonia Schifman'ı öldürmek istesin ki? Nasıl bir manyak? Nasıl bir akıl hastası?"

"Burada L.A.'de," dedi Masalcı. "Bu herkes olabilir, değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://

BÖLÜM 11

D.C.'DEN GELEN TELEFONDAN ON beş dakika sonra, siyah bir Grand Marquis Disneyland Oteli'nin kapısında beni bekliyordu. Başımı hayal kırıklığıyla, biraz da öfkeyle salladım, bu yöreye yakışmıyordu.

Arabanın yanında duran FBI ajanı düzgün ütülenmiş haki bir pantolon ve açık mavi polo bir tişört giymişti. Los Angeles Şehir Kulübü'ne golf oynamaya gitmeye hazırmış gibi görünüyordu. El sıkışı canlıydı, hatta biraz fazla heveskiydi.

"Özel Ajan Karl Page. Sizinle tanıştığıma gerçekten memnunum Dr. Cross. Kitabınızı okudum," dedi. "Birkaç kez."

Görüntüsüne bakılırsa Quantico Akademisi'nden mezun olalı çok zaman geçmemişti. California güneş yanığı teni ve düzgünce geri taramış beyaza çalan sarı saçları yerel bir çocuk olduğu izlenimini veriyordu. Herhalde yirmili yaşların ortalarındaydı. Kesinlikle hevesli bir kunduz.

"Teşekkür ederim," dedim. "Tam olarak nereye gidiyoruz, Ajan Page?" Page aniden ağzını kapattı ve başını salladı. Belki de ben sorumu sormadan önce cevaplamayı düşünemediğinden biraz utanmıştı. Sonra tekrar konuşmaya başladı. "Evet, tabii. Beverly Hills'e gidiyoruz, Dr. Cross. Cinayet mahalline, kurbanın yaşadığı yere,"

"Antonia Schifman," dedim üzüntülü bir ifadeyle.

"Doğru. Ah, şeyy, size bilgi verildi mi?"

"Aslında, hayır. Verilen bilgi yeterli değildi en azından. Eve doğru giderken sen bana bildiklerini anlatmaya ne dersin? Bir şeyi duymak istiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://

Bana kapıyı açacakmış gibi arabaya doğru döndü, sonra bir daha düşünüp sürücü koltuğuna geçti. Ben arka koltuğa geçtim, yola koyulduğumuzda Page biraz gevşedi ve bana vakayı anlatmaya başladı.

"Buna "Mary Smith" kod adını veriyorlar. Bunun sebebi geçen hafta *L.A. Times*'da bir magazin köşe yazarına, ilk cinayetin sorumluluğunu üstlenen birinden Mary Smith imzalı bir e-posta yollanması."

Gözlerim yuvalarından uğrayacaktı. "Bu dava daha önce kodlanmış mıydı?"

"Evet, efendim."

"Yani bu bağımsız bir olay değil mi?" Kendi sesimdeki gerginliği duyabiliyordum. Burns bu bilgiyi benden saklamıştı, yoksa o da mı bilmiyordu?

"Hayır, bu en azından *ikinci* cinayet, Dr Cross. Bunu bir şeyle sınıflandırmak için çok erken, ancak tek kişinin işi olduğuna dair bir bulgu var, önceden hazırlanmış bir saldırı, muhtemelen bir akıl hastası. Belki her iki cinayet de aynı kişinin bir cins ritüelidir. Ayrıca, katilin bir kadın olduğunu düşünüyoruz, bu da olayı oldukça sıra dışı yapıyor."

Anlaşılan Page bir-iki şey biliyordu. Bu arada kendimi Burns tarafından aldatıldığımı hissetmekten alıkoyamıyordum. Neden bana bütün gerçeği anlatmamıştı? Disneyland bölgesinden yeni çıkmıştık ve bu cinayet davası onun bana anlattığından çok daha karmaşık bir hal almıştı bile.

"Orospu çocuğu," dedim dişlerimin arasından. Benimle oynanmasından yorulmaya başlamıştım, belki Büro'dan da yorulmuştum. Belki sadece tatilim bölündüğünden tatsız bir ruh hali içindeydim.

Page derin nefes aldı. "Bir sorun mu var?"

Öfkemin birazını ona boşaltmak belki işimi kolaylaştıracaktı. Ama Alan Page'le [illegible]

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://

dim. Asıl niyetim mümkün olduğunca bu davanın dışında kalmaktı.

"Önemli bir sorun değil. Seninle ilgisi yok. Haydi, cinayet mahalline gidelim! Benim sadece bir göz atmam gerekiyor."

"Evet, efendim."

Page'in mavi gözlerini dikiz aynasında gördüm. "Bana efendim demen gerekmez. Ben senin baban değilim," dedim. Sonra da şaka olduğunu anlayamama ihtimalini göz önüne alarak gülümsedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://

BÖLÜM 12

İŞTE YİNE BAŞLIYORUZ... Başkan bizden yardım istemiş... Olup biten hakkında görüşünü almak istiyorum. Benim görüşümü mü? İşte bu komikti! Benim görüşüm kullanıldığım yönündeydi ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Ayrıca, bu şekilde sızlanmaktan da nefret ederdim.

Los Angeles'a Santa Ana Otoyolu'ndan gittik, sonra tekrar Hollywood Otoyolu'na döndük. Ajan Page arabaların çok yakınından geçerek ve çok sık sollayarak otomatik bir gerginlik içinde sürüyordu. Cep telefonuyla konuşan bir işadamı, bize el işareti yapacak kadar uzunca bir süre diğer elini direksiyondan çekti. Page kuzeye dönerken bütün bunlara aldırmaz görünüyordu ve bana dehşet verici bu iki cinayet hakkında tüm bildiklerini anlatmaya devam ediyordu.

Antonia Schifman ve şoförü Bruno Capaletti sabah saat 4.00 ile 5.30 arasında öldürülmüşlerdi. Bir bahçıvan cansız bedenleri saat 7.15 civarında bulmuştu. Schifman'ın güzel yüzü bir tür keskin jiletle doğranmıştı.

Görünüşe göre para veya değerli eşyalara dokunulmamıştı. Bruno Capaletti'nin cebinden neredeyse iki yüz dolar çıkmıştı ve Schifman'ın çantası hâlâ bedeninin yanında limuzinde duruyordu. İçinde kredi kartları, pırlanta küpeler ve nakit para vardı.

"İkisinin arasında daha önceden bir bağlantı var mıymış?" diye sordum. "Schifman ve limuzin şoförü arasında? İkisi hakkında ne biliyoruz?"

"Capaletti bir tek [illegible] *Runner Seattle* filminde çalışmış, fakat o filmde Jeff Bridges'in şoförlüğünü yap-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://

mış. Ancak hâlâ şoförü araştırmaya devam ediyoruz. *Banner Season*'ı gördünüz mü?"

"Hayır, görmedim. Cinayet mahalli ne kadar karışık? Bizimkiler, LosAngeles Polisi, medya? Oraya varmadan önce bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Aslında ben de henüz oraya gitmedim," diye itiraf etti Page. "Ama sanırım alışılmışın dışında bir durum vardır. Ne de olsa Antonia Schifman! Gerçekten iyi bir oyuncuydu. İyi bir kadın olduğu da söylenirdi."

"Evet, öyleydi. Çok yazık!"

"Çocukları da var. Dört küçük kız. Andi, Elizabeth, Tia ve Petra," dedi Page. Hava atmaktan hoşlandığı kesindi.

Birkaç dakika sonra otoyoldan ayrılmıştık, Sunset Bulvarı üzerinden batıya doğru ilerliyorduk. Yolda şehrin klişe denebilecek kumlu görüntüsünün, Hollywood'un verimli yeşilliklerine dönüşmesini ve Beverly Hills'in yine klişe sayılan villalarla dolu bulvarlarını seyretmeye koyuldum. Sıra sarı palmiye ağaçları sanki burunlarından aşağıya bakarmış gibi bizi tepeden süzüyorlardı.

Sunset'ten döndük ve süratli bir kanyon sürüşüyle şehrin şaşırtan güzellikteki manzarasını arkamızda bırakarak, Miller Place'e doğru gitmeye başladık. Nihayet, Page arabayı caddenin kenarında park etti.

Her yerde televizyon ve radyo yayın minibüsleri vardı. Uydu alıcıları büyük heykeller gibi gökyüzüne uzanıyordu. Biraz daha yaklaştığımızda CNN, KTLA, KYSR Star 98.7, *Bu Gece Eğlence*' yi seçebilmiştim. Bazı spikerlerin sırtları binaya dönük, yüzleri kameraya doğruydu, herhalde L.A. kanallarından canlı yayına geçmişlerdi. Tam bir sirk! Peki, neden bizim de burada olmamız gerekiyor? Benim daha

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://

hoş, daha nazik bir sirk olan Disneyland'da olmam gerekiyordu.

D.C. medyasından farklı olarak burada medyadan hiç kimse beni tanımamıştı. Page'le iki üniformalı polisin güvenliği sağladığı yere kadar kalabalığın içinden kibarca geçtik. Dikkatlice rozetlerimize baktılar.

"Bu Dr. Alex Cros," dedi Page.

"Eeee?" dedi üniformalı.

Ben bir kelime bile etmedim. "Eeee?" bana uygun bir karşılık gibi gelmişti.

Midemi bulandıracak bir şey dikkatimi çektiğinde, nihayet üniformalı geçmemize izin vermişti. James Truscott ensesinde topladığı kızıl saçlarıyla, kalabalık gazetecilerin arasında duruyordu. Kameramanı da öyle — tepeden tırnağa siyah giyinmiş, aynı kadın. Truscott da beni gördü ve bana doğru başını salladı. Dudaklarında bir gülümseme belirmişti diyebilirim.

Not alıyordu.

Kadın fotoğraf çekiyordu, benim fotoğrafımı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://

BÖLÜM 13

PAGE'LE EVE DOĞRU UZUN, yuvarlak, beyaz çakıl taşı döşeli yolda ilerlerken alçak sesle lanet okuyordum. Bu iki katlı, İspanyol tarzı saray için *konak* kesinlikle daha iyi bir kelimeydi. Ön cepheye doğru yolun iki yanında sıralanan gür ağaçlar ön cepheyi görmemi engelliyordu, asıl bina en az iki dönüm olmalıydı, belki de daha fazla. Kimin yaşamak için bu kadar büyük yere ihtiyacı olurdu ki? D.C.'deki evimiz üç yüz metrekarenin altındaydı ve hepimiz için yeterince yer vardı.

İkinci katta bir sıra balkon vardı. Balkonların bazıları girişe, bazıları da etrafını sarı şeritlerin çevirdiği olay yerindeki limuzine bakıyordu.

Antonia Schifman ve Bruno Capaletti'nin öldükleri yer burasıydı.

Limuzinin çevresi bantla geniş bir daire şeklinde çevrelenmişti, giriş çıkış sadece bir noktadan sağlanıyordu. L.A. Polisi'nden iki kişi, insanlar girip çıkarken isimlerini alıyorlardı.

Beyaz tulumlu teknisyenler USB el mikroskopları ve delil poşetleriyle arabaya gidiyorlardı. Birkaçı da Polaroid'le ve normal fotoğraf makineleriyle resimler çekiyorlardı.

Diğer bir ekip çevrede dolanıp deliler topluyordu. Her şey sinir bozucu olduğu kadar, etkileyiciydi de. Dünyanın en iyi adli polisi Tokyo'nunki diye bilinirdi. Yerel olarak, FBI'ın kaynaklarıyla rekabet edebilecek bölümler sadece Los Angeles ve New York polisiydi.

"Sanırım sanılmış," dedi Page. "S.E. işini bitiriyor gibi görünüyor." Limuzinin yanında durarak bir teybe konuşan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://

şişman, gri saçlı kadının bulunduğu taraftaki sağlık ekiplerini işaret etti.

Bu cansız bedenlerin henüz götürülmediği anlamına geliyordu. Şaşırmıştım, ama benim adıma iyi bir haberdi. Olay yerinde ne kadar az gelişme görülürse, Burns'a bilgi götürme şansım o kadar fazlaydı. Ve Başkan'a. Ve karısına. Ölülerin götürülmeme nedeninin bu olabileceğini düşündüm: Cesetler beni bekliyordu.

Page'e döndüm. "L.A. Polisi'nden yetkililere henüz hiçbir şeyi yerinden oynatmamalarını söyle. Rahatça bakmak istiyorum."

"Ve buradaki insanların bazılarının dışarı çıkmasını sağla. Sadece gerekli personel kalsın. Optikçiler, iz alanlar, hepsi bu. Diğer herkes çıksın."

Page o gün ilk kez cevap vermeden önce duraklamıştı. Benim çalışma şeklimle henüz tanışmamıştı. Ağırlığımı koymayı sevdiğimden değil, ama şimdi kullanmam gerekiyordu. Bu karmaşanın ortasında doğru dürüst iş yapmamın başka yolu yoktu.

"Ha, yetkiliye söylemeni istediğim bir şey daha var."

Page geri döndü, "Öyle mi?"

"Onlara de ki, ben burada olduğum sürece yetkili *benim*."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https:/

BÖLÜM 14

MÜDÜR BURNS'IN SESİNİ HÂLÂ kafamın içinde duyabiliyordum. *Olup biten hakkında görüşünü almak istiyorum... Ailenle akşam yemeğine yetişmeni sağlayacağız.*

Bundan sonra yemek yemek isteyecek miydim?

Hâlâ içinde duran iki cesetten dolayı limuzinin içi feci kokuyordu. Öğrendiğim en iyi numaralardan biri koklama duyusu hissizleşmeden önceki üç dakikayı idare edebilmekti. O zaman daha iyi olacaktım. Tekrar cinayet davasına bulaştığımı anlamam için bu üç dakikalık süreci atlatmam gerekiyordu.

Odaklandım ve dehşet verici ayrıntılara tek tek baktım.

Beni neyin beklediğini biraz tahmin etsem de hazır olmadığım bir şokla karşılaştım.

Antonia Schifman'ın yüzü neredeyse tanınmayacak haldeydi. Vurulduğu sol tarafta, herhalde yakın menzilden ateş edildiği için yüzünün bir bölümü tamamen yok olmuştu. Geri kalan etleri —daha çok sağ gözü, yanağı ve ağzı— defalarca kesilmişti. Katil, Mary Smith çılgına dönmüştü. Ancak görünüşe göre sürücüyle değildi sorunu, sadece Antonia'ydı.

Artistin giysileri sağlamdı. Herhangi bir cinsel saldırı belirtisi yoktu. Burun deliklerinde ve ağzında pıhtılaşmış kan izleri yoktu, bu da öldürüldüğünde neredeyse anında nefes alması kesilmiş demekti. Bu tarz vahşi bir saldırıyı kim yapabilirdi? Neden Antonia Schifman? İyi bir insana benziyordu, basınla arası iyiydi. Herkesin dediğine göre, *herkes*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://

onu severdi. O halde bu katliam nasıl izah edilebilirdi? Evine yapılan bu tecavüz!

Ajan Page yanıma geldi ve omzumun üzerinden uzanıp, "Sizce bu kesikler ne ifade ediyor? Belki plastik cerrahiye çağrışım yapmak için olabilir mi?" diye sordu.

Genç ajan her türlü incelikli uyarımı ve o anda yalnız kalmak istediğimle ilgili verdiğim pek de incelikli olmayan ipucunu kaçırmıştı, yine de o anda onu azarlamaya gönlüm elvermiyordu.

"Sanmam," dedim. "Fakat henüz spekülasyon yapmak istemiyorum. Kadın kontrol edilip yıkandığında daha fazla bilgi edineceğiz." *Şimdi lütfen izin ver çalışayım, Page.*

Artistin parçalanmış yüzünde kahverengi, kurumuş kan lekeleri vardı. Ne kadar büyük bir kayıp. Başkan'a gördüklerim hakkında, arkadaşının başına gelenler hakkında tam olarak ne iletebilirdim?

Şoför Bruno Capaletti hâlâ direksiyona dayanmış duruyordu. Tek bir kurşun şakağından girmiş ve başının büyük bir bölümünü dağıtmıştı. Yanındaki boş koltuğa kan bulaşmıştı, herhalde kendi kanıydı, ama ön koltuktan Antonia'ya ateş etmiş gibi görünen katil tarafından da bulaştırılmış olabilirdi. Şoförün ceket cebinde az miktarda kokain bulunmuştu. Herhangi bir şey ifade ediyor muydu? Herhalde hayır, ama henüz yorum yapamazdım.

Sonunda limuzinden çıktım ve uzaklaşıp temiz hava soludum. "Burada tuhaf bir bağlantısızlık söz konusu," dedim neredeyse sadece kendim duyacağım bir sesle.

"Toplu *ve* dağınık?" diye sordu Page. "Kontrollü ama bir o kadar da kontrol dışı."

Ona baktım, ağzım gülümsemeyi andıran bir şekilde kıvrıldı. Yavaşça başımı salladım. "Evet, aynen öyle." Cesetler arabanın içine düzgün yerleştirilmişti, ama ateş

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://

etme şekli ve özellikle Schifman'ın yüzündeki kesikler öfkeli ve rasgele olmuş gibiydi.

Bir "kartvizit" vardı. Arabanın kapısına bir sıra çocukların sevdiği çıkartmalardan yapıştırılmıştı: parlak, canlı renkleri olan hayvan ve gökkuşağı resimleri. Görünüşe göre, geçen haftaki cinayet mahallinde de aynıları bırakılmıştı.

Çıkartmaların her biri büyük harflerle işaretlenmişti, ikisi A harfiyle, biri de B harfiyle. Bütün bunlar ne anlama geliyordu?

Page bana daha önceden bu iki vakanın benzerliği hakkında bilgi vermişti. Film dünyasından başka bir kadın, başarılı bir yönetmen, Patty Bennett altı gün önce Westwood Sineması'nda öldürülmüştü. Hiç şahit yoktu. O gün tek kurban Bennett'ti ve katilin bıçakla işi de olmamıştı. Fakat olay yerindeki çıkartmalar da büyük harf A ve B'lerle işaretlenmişti.

Bunu yapan her kimse kesinlikle cinayetleri üstlenmek istiyordu. Cinayetler önceden hazırlanmıştı ama öldürme yöntemleri dinamikti. Ve gelişim gösteriyordu, tabii ki.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Page. "Sormamın bir mahsuru var mı? Yoksa engel mi oluyorum?"

Daha ona cevap veremeden, başka bir ajan bizi böldü. Ajan Page'den daha bronz ve belki daha sarışın bir kadındı. Aynı fabrikanın malları olabilirler diye düşündüm.

"*L.A. Times*'da başka bir e-posta aldık," dedi. "Aynı gazeteci, Arnold Griner ve aynı Mary Smith."

"Gazeteler henüz e-postalardan bahsettiler mi?" diye sordum. Her iki ajan da başlarını salladılar. "İyi. O şekilde devam edelim. Bu çocuk yapıştırmalarını da gizli tutalım. Eğer becerebilirsek. A'ları ve B'leri de."

Saatime baktım. 5:30 olmuştu. Schifman cesedinde en az bir saate daha ihtiyacım vardı, sonra da *Times*'dan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://

Arnold Griner'le konuşmak istiyordum. Gün sona ermeden kesinlikle L.A. Polisi'yle görüşmem gerekecekti. James Truscott da dışarılarda dolaşıyor olmalıydı. D.C.'deki evimde yemek yemeyi özlemiştim. Nana ve çocuklar bu duruma alışıktılar ve Jamilla da anlayışla karşılardı, ancak bunların hiçbiri mazeret olamazdı. Bu yolculuk hayatımdaki en kötü huylarımdan birinden kurtulmam için iyi bir zamanlama olmalıydı: ailemle yemek yemeği kaçırmak.

Başaramayacaktım, değil mi? Önce otelden Nana'yı, sonra Jamilla'yı aradım. Daha sonra zavallı Schifman ve Bennett ailelerini düşündüm ve tekrar işe koyuldum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https:/

İKİNCİ KISIM
L.A.'İ SEVİYORUM

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://

BÖLÜM 15

"BU KADAR İNSANIN İÇİNDE neden ben? Neden bu kadın bu iğrenç itiraflarını *bana* yazıyor? Hiçbir anlam taşımıyor. Yoksa taşıyor mu? Siz bundan bir anlam çıkarabildiniz mi? Öldürülen anneler? İnanın bana. Hollywood bu cinayetlerden sonra delirecek. Mary'nin küçük, kirli sırrı ortaya çıkacak."

Arnold Griner görüşmemiz sırasında aynı soruları defalarca sormuştu. *L.A. Times*'ın haber odasının tam ortasında, L şeklindeki camekân ofiste buluşmuştuk. Katın geri kalanı küçük bölmeler ve masalardan oluşuyordu.

Zaman zaman bir bölmenin üzerinden bir kadın ya da bir adam başını uzatıp bize doğru acele bir bakış fırlatıp tekrar eğiliyordu. *Takipçi tilkiler*, diyordu Griner bunlara, kıs kıs gülerek.

Kahverengi deri bir koltuğa yerleşmiş, buruşuk gri Dockers pantolonunun dizlerini bir kıvırıp bir düzeltiyordu. Arada sırada kucağındaki yazı tahtasına bir şeyler karalıyordu.

Sohbetimiz şimdilik Griner'in geçmişine dayanıyordu: Yale Üniversitesi, ardından *Variety*'de düzelti yaptığı ve magazin gazetecilerine kahve dağıttığı bir staj. Kadroda çabucak bir yer edinmişti ve bir davette Tom Cruise'la söyleşi yapmayı becerince ünlenmişti. İki yıl önce *L.A. Times* ona "Perdenin Arkasında" köşesini yazması için teklif götürmüştü. Bana söylediğine göre, işteki ünü "muhbirlere" aitti. Hollywood hikâyeleri ve "gergin" röportajlar. Kendisi hakkında olduksa gerçekçi bir görüşü vardı:

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://

Griner'la sinema endüstrisi arasında cinayetlerden başka hiçbir bağlantı kuramamıştım. Yine de, Mary Smith'in e-postalarının ona rastlantı eseri yollandığına inanmaya hazır değildim.

Griner de buna inanmaya meyilli görünmüyordu. Ancak her şeye hakim olmak gibi bir becerisi vardı, konuşmaya başladığımızdan beri beni soru yağmuruna tutuyordu.

Nihayet yanına oturdum. "Bay Griner, sakin olur musunuz? Lütfen."

"Sizin için söylemesi kolay," diye hemen yapıştırdı. "Özür dilerim, özür dilerim," dedi. İki parmağını alnına koyup gözlerinin arasını ovuşturdu. "Ben zaten Grenwich'de büyüdüğüm çocukluk yıllarımdan beri gerginim."

Daha önce bu tarz tepkiler görmüşlüğüm vardı — Arnold Griner gibi gözleri bağlananların paranoyayla öfke karışımı tepkileri. Tekrar konuşmaya başladığımda, beni duymak için dikkatini toplamasını sağlamak amacıyla sesimi mümkün olduğunca alçak tuttum.

"Bunu daha önce de düşündüğünü biliyorum, ama bu mesajları neden aldığınla ilgili aklına gelen sebepler var mı? Gel, Patsy Bennett, Antonia Schifman ve hatta limuzin şoförü Bruno Capaletti ile daha önceki temaslarınla başlayalım."

Omzunu silkti, gözlerini oynattı ve telaşla nefes almaya çalıştı. "Belki onlarla aynı partilerde bulunmuş olabiliriz, en azından kadınlarla. Kesinlikle filmlerini kaçırmazdım. Antonia'nın son filmi *Canterbury Road*'da oyununu çok beğenmeme rağmen filmden nefret ettim, bunu da köşemde yazdım.

"Sizce bununla bir bağlantısı olabilir mi? Belki katil adam benim yazılarımı okuyordur. Yani kadın demek iste-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://

dim, değil mi? Bu o kadar tuhaf ki. Bu kadar çılgın bir cinayet planının içinde benim ne işim olabilir?"

Daha ben bir şey söyleyemeden, tekrar soru yağmuruna başladı.

"Antonia'nın şoförünün kazayla öldürüldüğünü mü düşünüyorsunuz? E-postadan sanki adam katilin *işini engelliyormuş* gibi bir anlam çıkardım."

Anlaşılan Griner hem kişisel hem de profesyonel olarak bilgiye açtı. Ne de olsa bir muhabirdi ve Hollywood camiasında oldukça güçlüydü. Ben de ona muhabirlerin yedekte tuttukları cevabı verdim.

"Bir şey söylemek için çok erken. Ya Patsy Bennett?" diye sordum. "Onun filmlerinden yazılarında en son ne zaman bahsetmiştin? Ya da herhangi bir çalışmasından? Hâlâ zaman zaman film çeviriyordu, değil mi?"

Griner başını salladı, sonra yüksek sesle, neredeyse rol yaparcasına, "Sizce köşe yazılarıma şimdilik ara mı vermeliyim? Vermeliyim, değil mi? Belki daha iyi olur."

Röportaj, hiperaktivitesi olan bir çocuğa karşı oynadığım bir ping-pong maçına dönmüştü. Nihayet bütün sorularımı sormayı bitirmiştim, ama *Times*'a vardığımda burada geçireceğimi düşündüğüm sürenin iki katı zaman geçmişti. Griner'in sürekli güvenceye ihtiyacı vardı ve ben de tam anlamıyla dürüst olmasam da, biraz güven vermeye çalışmıştım. Ne de olsa, *tehlikedeydi.*

"Bir şey daha var," demişti Griner ben ayrılmadan önce. "Bunun hakkında bir kitap yazmalı mıyım sizce? Sizce bu saçmalık mı olur?"

İki soruyu da cevaplamadım. Yale'e gitmişti, kendisi cevapları bulabilirdi.

BÖLÜM 16

SÖYLEŞİDEN SONRA, ARNOLD GRINER'İN masasından ayrılıp L.A. Polis teşkilatının Mary Smith e-postalarından sorumlu teknisyeni Paul Lebleau ile temasa geçtim.

Benimle hızlı hızlı konuşurken bir yandan da Griner'in bilgisayarına ulaşmak için klavyeyi kullanıyordu. "İki e-posta da farklı bilgisayarlardan yollanmış. Birincisi Santa Monica'daki bir internet-kafeden gelmiş. Bu da Mary Smith'in birkaç yüz kişiden biri olabileceğini gösterir. İki farklı adresi var. Şu ana kadar tespit edilen. Her ikisi de Hotmail'den alınmış, bu da bize birincisine USC'de bir kütüphaneden üye olduğunu göstermekten başka bir bilgi sağlamıyor. Mesajı atmadan bir gün önce üye olmuş."

Lebleau'yu takip edebilmek için dikkatimi iyice toplamam gerekiyordu. Buradaki herkes hiperaktif miydi acaba? "Peki ya ikinci e-posta?" diye sordum.

"İletim birincisiyle aynı yerden sağlanmamış. Bu kadarını söyleyebilirim."

"L.A. civarından mı gelmiş? Bunu belirleyebildin mi?"

"Henüz bilmiyorum."

"Ne zaman öğrenebilirsin?"

"Herhalde günün sonlarına doğru. Çok fazla yardımcı olacağını düşünmüyorum." Öne doğru eğildi ve gözlerini kısarak birkaç kez ekrandaki kod satırlarını okudu. "Mary Smith ne yaptığını bilen bir kadın."

İşte yine aynı şey — kadın! Herkesin neden bu nitelemeyi kullandığını anlıyordum. Ben de aynı şeyi yapıyordum — ama sadece ortama uymak için.

Ancak bu katilin bir kadın olduğuna inandığım anlamına gelmiyordu. En azından, şimdilik. Griner'a gelen mektuplar bir insan insanı temsil ediyordu. Ancak *kimi*?

BÖLÜM 17

TATİLİNİN BURAYA KADAR OLAN kısmı nasıl geçiyor, Alex? Bol bol eğleniyor musun?

Tuhaf e-postaların birer kopyalarını aldım ve L.A. Polisi'yle buluşmaya gittim. Kuzey Los Angeles Caddesi'ndeki polis merkezi *Times*'ın ofisinden sekiz yüz metre kadar ötedeydi; şehrin içinde bir yerden bir yere gitmenin kırk beş dakika sürdüğü göz önüne alınırsa, bu bir Los Angeles mucizesiydi.

Oh, tatilim harika. Görülecek yerlerin hepsini ziyaret ediyorum. Çocuklar da bayılıyorlar. Nana mutluluktan havalara uçuyor.

L.A. Polisi'ne giderken yolda yavaş yürüyüp e-postaları tekrar okudum. Yazı her ne kadar bir insandan gelmişe benzese de, bir katilin zihninden çıkmaydı.

Patsy Bennett'in yaşamının son dakikalarını anlatan birinci e-postaya baktım. Bir psikopatın günlüğüydü ve kesinlikle tüyler ürperticiydi.

Kime: agriner@latimes.com

Kimden: Mary Smith

Kime: Patrice Bennett:

Seni ben öldürdüm.

Bu ciddi bir iddia değil mi? Sanırım öyle. İşte çok hoşuma giden bir tane daha.

Birisi, tamamen yabancı birisi senin cesedini Westwood Village Sineması'nın balkonunda bulacak. Sen, Patrice Bennett.

Çünkü orası bugün çok da iyi kotaramadığın o son filmini seyrederken öldüğün yer. *The Village*? Ne düşünü-

yordun? Seni bugün, ölüm günün *The Village*'ı seyretmeye sinemaya getiren neydi?

Evinde olman gerekirdi, Patsy. Güzel, küçük çocuklarınla. Bir annenin yeri evidir. Aynı fikirde değil misin? Evde zamanının çoğunu senaryoları okuyarak ve stüdyolarla telefonda politika yaparak geçirsen bile.

Sana bu kadar yakın olabilmek epey zamanımı aldı. Sen Kendi Stüdyonda Önemli Birisin, bense video, *Bu Gece Eğlence* ve *Hollywood'a Giriş* programlarını seyreden sıradan insanlardan biriyim.

Stüdyonun kemerli kapısından içeri adımımı bile atamadım. Hayır efendim.

Bütün yaptığım günlerce senin koyu mavi Aston Martin'inin giriş çıkışını seyretmekti. Ama ben gerçekten sabırlı biriyim. İstediğimi elde etmek için beklemesini öğrendim.

Beklemekten bahsetmişken, senin şu inanılmaz evini caddeden görmek çok zor. Zaman zaman sevgili çocuklarını seçebildim — birkaç kez aslında. Biraz zaman harcasaydım evin içine girmenin bir yolunu bulurdum. Ama bugün sen her şeyi değiştirdin.

Tıpkı bazı röportajlarında bahsettiğin gibi, günün ortasında kalktın sinemaya gittin. Belki de patlamış mısırın kokusunu özlemiştin. Çocuklarını hiç sinemaya götürür müsün, Patsy? Götürmeliydin, biliyor musun? Nasıl derler, yaşam göz açıp kapatıncaya kadar geçer?

En başında bir anlam veremedim. O kadar meşgul bir Şahsiyetsin ki. Ancak sonra işi çözdüm. Senin için sinema. Sürekli film seyretmen gerekir, ama aynı zamanda seni akşamları evde bekleyen bir ailen var. Akşam yemeğinde küçük Lynne ve Laurie ile evde olman gerekir. Şimdi kaç yaşındalar? On iki, on üç? Seni yanlarında istiyorlar, sen de yanlarında olmak istiyorsun. Sanırım bu iyi bir şey. Ancak bu gece hariç, bu gece yemek sensiz yene-

cek. Biraz düşününce insan üzülüyor. Şu anda ben de üzgünüm.

Neyse, sen balkonun dokuzuncu sırasında oturdun. Ben on ikincideydim. Bekledim, başının arkasını seyrettim — boyalı bir esmer. Kurşun oraya girecekti. Ya da ben öyle hayal ediyordum. İnsanın filmlerde yapması gereken hayal kurmak değil midir? Kaçmak? Her şeyden kurtulmak? Ancak bugünlerde filmler o kadar kasvetli ki — anlamsız ve kederli.

Film başlamadan silahımı çıkarmadım. Ne kadar korktuğumu hissetmek hoşuma gitmemişti. Aslında senin de korkman gerekirdi, Önemli Şahsiyet. Fakat sen neler olacağını, hatta benim orada olduğumu bile bilmiyordun. Konunun dışındaydın.

Silahım kucağımda, sana doğrultmuş olarak uzunca bir süre oturdum. Sonra daha yakın olmak istediğime karar verdim — tam tepende.

Sana ateş edileceğini anladığında, Lynne ve Laurie'yi bir daha göremeyeceğini, bir daha film seyredemeyeceğini, bir daha Meşhur olamayacağını anladığında gözlerinin içine bakmam gerekiyordu.

Ancak gözlerini iri iri açtığını ve seni ölmüş görmek şaşırtıcıydı. Sinir sistemimi şok etmişti bu. Senin o meşhur, soylu tavırlarına ne olmuştu öyle? Bu yüzden sinemayı hemen terk etmem gerekti ve işi yarım bıraktım.

Gerçi artık senin umurunda değildir. Bulunduğun yerde havalar nasıl, Patsy? Sıcaktır, umarım. Cehennem kadar sıcak — bu bir deyim öyle değil mi?

Çocuklarını çok mu özlüyorsun? Bazı pişmanlıkların var mı? Eminim vardır. Senin yerinde olsaydım benim de pişmanlıklarım olurdu. Fakat ben Meşhur değilim, olağan biriyim o kadar.

BÖLÜM 18

SAAT DOKUZDU VE AÇIKÇA söylemek gerekirse durum hiç de parlak değildi.

L.A. Polisi'nden Dedektif Jeanne Galletta'nın el sıkışı şaşırtıcı derecede nazikti. Canı isterse kemik kırabilecek bir yapıda görünüyordu. Kısa kollu turuncu kazağı pazılarını açıkta bırakıyordu. Fakat inceydi, sert hatlı bir yüzü ve gözlerinizi ondan alamayacağınız kadar delici kahverengi gözleri vardı.

Gözlerimi üzerine diktiğimi fark ettiğimde başka tarafa baktım.

"Bay Cross. Sizi beklettim mi?" diye sordu.

"Fazla değil," diye cevap verdim. Daha önce ben de Galletta'nın mevkisindeydim. Önemli bir vakanın soruşturma başkanı olduğunuzda, herkes zamanınızdan bir parça ister. Ayrıca, işim bitmek üzereydi. Oysa Dedektif Galletta'nın bütün gece ayakta kalması gerekecekti. Bu dava bunu gerektiriyordu.

Bu karışıklık on iki saat evvel düşmüştü kucağına. Önce Hollywood'un Batı Bürosu'na iletilmişti, ancak seri cinayet vakaları otomatik olarak Özel Cinayet Masası'na transfer edilirdi. Teknik olarak "Mary Smith" dört cinayet bağlantısı olmadan seri cinayetler işleyen katil sınıflandırmasına girmiyordu, ancak L.A. Polisi hata yapmamak adına önlem almak istemişti. Kimse fikrimi sormamış olmasına rağmen, ben de bu fikre katılıyordum.

Medyanın konuya olan ilgisi ve bunun bölümde yarattığı gerilim çoktan ağırlaşmıştı bile. *Times*'a gelen e-postalar

duyulacak olursa, kısa zaman sonra bu baskı bir çılgınlığa dönüşebilirdi.

Dedektif Galletta beni üst katta kriz merkezine dönüştürülen toplantı salonuna çıkardı. Burası geçici olarak, cinayetlerle ilgili bütün bilgilerin araştırıldığı yerdi.

Koca bir duvar polis raporlarıyla dolmuştu bile. Şehrin bir haritası, iki cinayetin olay yerlerinin çizimleri ve cesetlerin onlarca resimleri.

Odanın köşesindeki çöp sepeti boş kahve bardakları ve lokantalardan ısmarlanmış yemeklerin yağlı ambalaj kâğıtlarıyla dolmuştu. O günün siparişlerinde Wendy's hamburgerler arası savaşı kazanmış görünüyordu.

Gömleklerinin kollarını kıvırmış iki dedektif, iki ayrı kâğıt yığının önünde büyük, ahşap bir masanın başında oturuyorlardı. Bana oldukça tanıdık geliyordu, moral bozucuydu.

"Bu yere ihtiyacımız var," dedi Galletta dedektiflere. Sözlerinde saldırganlık yoktu. Onda, kabadayılığa gerek bırakmayacak, beklenmeyen bir güven duygusu vardı. İki adam tek kelime etmeden çekildiler.

"Nereden başlamak istersiniz?" diye sordum.

Galletta hemen konuya girdi. "Çıkartma konusunda fikriniz nedir?" Bir sinema koltuğunun arkasını gösteren 8½-11 boyutunda siyah beyaz bir fotoğraf gösterdi. Antonia Schifman'ın limuzinine yapıştırılan çocuk çıkartmalarıyla aynı markaydı. Her çıkartma ya A ya da B diye işaretlenmişti.

Çıkartmalardan birinde kocaman gözlü bir tay, bir diğerinde de salıncakta sallanan bir ayı yavrusu vardı. Katilin çocuklarla ne zoru vardı? Ve de annelerle?

"Fena halde ciddi bir olay," dedim. "Şu ana kadar duyduğum her şey gibi. Aşırı heyecanlı e-postalar, çok yakın-

dan ateş etmeler. Bıçak olayı. Kahretsin, ünlü kişiler üstelik. Bunu yapan her kimse büyük oynuyor. Çok büyük oynuyor."

"Evet, kesinlikle. Peki ya çıkartmalar için ne düşünüyorsunuz? Yani neden çıkartma? Neden bu tür? A'lar, B'ler ne demek? Bir anlamı olmalı."

"Her iki e-postada da kurbanının çocuklarından söz etmiş. Çocuklar bu yap-bozun bir parçası. Dürüst olmam gerekirse, dana önce buna benzer bir olayla karşılaşmadım."

Galletta dudaklarını ısırıp yere baktı. Ne söyleyeceğini merak ediyordum.

"Burada iki ipucumuz var. Birincisi, şimdilik bütün bunlar film endüstrisinin, Hollywood'un içinde geçiyor. Ancak bir de bu anne meselesi var. Çocuklar. İki e-postada da kocalara hiç değinilmemiş." Yavaş yavaş konuşuyordu, tane tane, benim sık sık yaptığım gibi. "Ya katil de bir anne, ya da annelerle bir meselesi var."

"Mary Smith'in bir kadın olduğu varsayımında mı bulunuyorsunuz?" diye sordum.

BÖLÜM 19

DEDEKTİF GALLETTA NIKE AYAKKABILARININ topuklarında ileri geri sallandı ve sonra bana sorgularcasına baktı. "Saçtan haberin yok mu? Seni kim bilgilendirdi, anlamıyorum."

Özel zamanımın yine boşa harcandığını düşündüm. Başımı salladım ve sonra Galletta'ya sordum. "Ne saçı?"

L.A. Polisi'nin Westwood Sineması'ndaki çıkartmalardan birinin altında bir saç teli bulunduğunu anlattı. Yapılan testler saçın Kafkas kökenli bir kadına ait olduğunu gösteriyordu ve saç teli Patrice Bennett'e ait değildi. Çıkartmanın altına düzgün bir şekilde dikey olarak yapışmış olması, her ne kadar kesin olmasa da güçlü bir kanıt oluşturuyordu.

Galletta'ya Mary Smith hakkında ne düşündüğümü bildirmeden önce bu bilgiyi diğer bildiklerimle harmanladım. Ancak yine de henüz cinsiyet konusunda acele etmememiz gerektiğini hissediyordum.

"Ancak siz benim her söylediğime bakmayın. Ben o kadar da bilimsel bir tip değilim."

Yeterince etkili olabilmiştim, sırıttı. "Bunu dikkate alacağım, Bay Cross. Başka ne var?"

"Bir basın planınız var mı?"

Planın ona ait olduğunu vurgulamak istiyordum, bu tamamen onun gösterisiydi, gerçekten de öyleydi. Bu Mary Smith davasında benim ilk ve son günüm olacaktı. Görevimi doğru yaptığımda, bunu yüksek sesle söylememe gerek bile kalmayacaktı. Yürüyüp kendi yoluma gidecektim.

"*İşte* basın planım!"

Jeanne Galletta uzandı ve yukardan bir televizyon perdesi indirdi. İki cinayetten bahsedilen kanallarda durarak birkaç kanal gezdi.

"Antonia Schifman'ın ve şoförünün öldürüldüğü çifte cinayet..."

"Şimdi Los Angeles'a canlı bağlanıyoruz..."

"Patrice Bennett'in eski asistanı şu anda hatta..."

CNN'den E! Eğlence Televizyonu'na kadar, birçoğu ulusal kanallardı.

Galletta sesi tamamen kıstı.

"Bu, bazı muhabirlerin bayıldığı türden bir saçmalıktır. Bu bok herifleri ve paparazileri uzak tutabilmek için her iki cinayet sahnesinden de yirmi dört saat ayrıntılı rapor aldım. Yine de her şey tamamen kontrolden çıktı ve gitgide daha kötüleşiyor. Siz daha önce bunları yaşadınız. Önerileriniz var mı?"

Olmaz mıydı? Birkaç sene önce D.C. Keskin Nişancısı vakasının kapsamında hepimiz basının iki kenarı keskin kılıcından acı dolu dersler edinmiştik.

"İşte benim fikrim, bir değer taşırsa, işinize yaramasını umarım. Basının ne anlattığını kontrol etmeye çalışmayın, çünkü asla başarılı olamazsınız," dedim ona. "Kontrol edebileceğiniz tek şey olay yerinden buraya ulaşan bilgilerdir. Davayla ilgisi olan herkese konuşma kuralı koyun. Bölümün özel izni olmadan röportaja izin vermeyin. Bu belki kulağa biraz delilik gibi gelebilir ama telefon ayrıntıları için birkaç adam bulun. Bulabildiğiniz bütün emekli polisleri arayın. Hepsine basına hiçbir açıklamada bulunmamalarını tembih edin. Emekli polisler başınıza büyük sorunlar açabilirler. Bazıları kameralar önünde senaryo üretmeye bayılır."

Bana kurnaz bir gülüş daha attı. "Bu konuda bir tecrübeniz mi oldu?"

Omzumu silktim. "İnanın bana, bunların çoğunu en zor yollardan geçerek öğrendim."

Ben konuşurken Dedektif Galletta duvardaki büyük tahtanın önünde ileri geri yürüyordu. Kanıtları hazmetmeye çalışıyordu. Yöntem buydu. Bırakın ayrıntılar onlara ihtiyacınız olana kadar aklınızın bir köşesinde yer etsin. İçgüdülerinin iyi olduğunu söyleyebilirdim. Sağlıklı bir alaycılığı vardı ama iyi bir dinleyiciydi. Genç yaşında bulunduğu mevkiye nasıl geldiği kolayca anlaşılıyordu. Bakalım *bu olaydan* sonra sağ kalabilecek miydi?

"Son bir fikrim daha var," dedim. "Mary Smith'in ne yaptığınızı izleme olasılığı yüksek. Bence en azından şimdilik toplum önünde o ve yaptıkları aleyhinde konuşmalar yapmayın. Zaten oyununu basınla oynuyor, değil mi?"

"Evet, bu doğru. Sanırım öyle."

Dedektif durakladı ve sessiz TV görüntülerine baktı. "Herhalde kadın bunları gülerek izliyordur."

Ben de aynı fikirdeydim. Ve bu canavar beslenmeliydi, çok ama çok dikkatlice.

Bu *hanımefendi* canavar?

BÖLÜM 20

DİSNEY'DEKİ OTELE VARDIĞIMDA ve birkaç kötü haber daha aldığımda saat gece yarısını geçiyordu. Yalnızca Jamilla'nın San Francisco'ya uçmuş olması değildi sorun, bu kadarını zaten biliyor, aramızın pek parlak olmadığını kavrıyordum.

Otel odasına girdiğimde, Nana Anne'nın kanepede uyuyakaldığını gördüm. Tığ örgüsünün açık mavi renkli ipi hâlâ parmaklarına dolanmış duruyordu. Bir çocuk gibi huzurlu uyuyordu.

Zavallı kadını rahatsız etmek istemiyordum, ama o kendiliğinden uyandı. Nana ile hep böyle olmuştur. Ben küçükken, hastalandığımda veya bir kâbus gördüğümde tek yapmam gereken yatağının yanında ayakta durmaktı. Her an beni izlediğini söylerdi, uykusunda bile. Bu gece de beni izlemiş miydi?

Bir süre sessizce yaşlı kadına baktım. İnsanların büyükannelerine karşı neler hissettiklerini bilmem ama onu o kadar severim ki bazen üzülürüm. Beni on yaşımdan itibaren Nana büyüttü. Dizlerimin üzerine eğildim ve yanağından öptüm.

"Sesli mesajımı aldın mı?" diye sordum.

Nana anlamsızca üzerinde yanıp sönen kırmızı ışıklı otel telefonuna baktı.

"Sanırım almadın," dedim omzumu silkerek.

Elini koluma koydu. "Oh, Alex. Christine oteldeydi. Otele geldi ve Küçük Alex'i Seattle'a geri götürdü. Gittiler."

Bir an beynim durdu sandım. Christine'in iki gün daha Alex'i almaması gerekiyordu. Oğlumuzun velayeti daha yeni onun üzerine geçmişti, ancak Disneyland yolculuğu hakkında konuşup anlaşmıştık. Hatta iyi bir fikir olduğunu söylemişti.

Koltuğun kenarına oturdum. "Anlamıyorum. Alex'i eve götürdü demekle ne kastediyorsun? Neler oluyor? Bana her şeyi anlat."

Nana tığ işini yanında duran kilim desenli çantasına yerleştirdi. "O kadar kızgındım ki, tükürebilirdim. Christine sanki kendisi gibi değildi. Bağırıyordu, Alex. Bana bağırdı, hatta Janelle'e bile bağırdı."

"Peki burada ne arıyordu? Gelmesini bekle..."

"Erken geldi. Bu en kötü kısmı. Alex, sanırım seninle ve Küçük Alex'le biraz hoş vakit geçirmeyi planlıyordu. Hepimizle birlikte. Çalıştığını öğrendiğinde tamamen değişti. Birdenbire öfkeli bir eşekarısına dönüştü. Ona söyleyebileceğim bir şey yoktu. Hayatımda hiç bu kadar öfkeli, bu kadar değişmiş birisini görmedim."

Her şey fazla üstüme gelmeye başlamıştı, bir duygu seliyle cebelleşiyordum. En önemlisi de, oğluma hoşça kal deme fırsatım bile olmamıştı ve oğlum şimdi yine gitmişti.

"Ya Alex? O nasıldı?"

"Kafası karışmıştı, zavallı çocuk üzgün görünüyordu. Annesi onu götürürken seni sordu. Bunun bir tatil olacağına söz verdiğini söyledi. Bu tatili o kadar arzu ediyordu ki. Hepimiz gibi. Bunu biliyorsun, Alex."

Kalbim sıkıştı, zihnimde Alex'in yüzü canlandı. Sanki benden gitgide uzaklaşıyordu, yaşamımın bir parçası ellerimden kayar gibi.

"Jannie ve Damon bu durum karşısında ne yaptılar?" diye sordum.

Nana sertçe başını salladı. "Cesur askerlerdi, fakat Jannie ağlayarak uyudu bu akşam. Sanırım Demon da öyle. O daha iyi gizleyebiliyor. Zavallı şeyler, neredeyse bütün gece etrafta üzgün üzgün dolaştılar."

Uzunca bir süre sessizce kanepede oturduk. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Bugün burada olmadığım için üzgünüm," dedim Nana'ya. "Artık bir anlam ifade etmediğini biliyorum."

Çenemi ellerinin arasına aldı ve gözlerimin içine baktı. *İşte şimdi hoş sözlerine başlayacaktı!*

"Sen iyi bir adamsın, Alex. İyi bir babasın. Bunu unutma, özellikle şimdi. Senin sadece... zor bir işin var."

Birkaç dakika sonra Jannie'yle Damon'un uyudukları odaya girdim. Örtülerin üzerinde yatarken yine küçük çocukları andırıyorlardı. Bu görüntü hoşuma gitmişti, orada öylece durdum, onları seyrettim. Bana bu ikisi kadar iyi gelen hiçbir şey yoktu. *Bebeklerim, kaç yaşında olursanız olun.*

Jannie yatağın bir kıyısında, pikesi yanında dertop olmuş uyuyordu. Yanına gidip üzerini örttüm.

"Baba?" Demon'un fısıltısı beni hazırlıksız yakalamıştı. "Sen misin?"

"Ne var ne yok, Day?" Yatağının kenarına oturdum ve sırtını sıvazladım. Küçüklüğünden beri o bana yeter diyene kadar, sırtını okşardım.

"Yarın çalışman gerekiyor mu?" diye sordu. "Yoksa yarın oldu mu?"

Sesinde kötülük yoktu. Bunun için fazla iyi biriydi. Ben iyi bir baba sayılıyorsam, Demon muhteşem bir evlattı.

"Hayır," dedim ona. "Yarın çalışmıyorum. Unuttun mu, tatildeyiz?"

BÖLÜM 21

İKİNCİ GÜN ARKA ARKAYA iki kez çağrı cihazımın rahatsız edici sesiyle uyandırılmıştım.

Bu kez arayan FBI'ın Los Angeles ofisinden sorumlu yardımcı Müdür Fred Van Allsburg'du. İsmini organizasyon grafiklerinden tanıyordum, ancak şahsen karşılaşmamış ve hiç konuşmamıştık. Yine de telefonda benimle birden samimi bir tonda konuşmaya başlamıştı.

"Alex, tatilin nasıl geçiyor?" diye sordu merhaba der demez.

Herkes ne yaptığımı biliyor muydu? "İyi, teşekkür ederim," diye cevap verdim. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Dinle, dün Mary Smith davasında bulunduğun için teşekkür ederim. Bu davayı ele aldık ve L.A. Polisi ile de oldukça yararlı bir işbirliği içindeyiz.

"Dinle, hemen konuya geleceğim. Bu davada soruşturmanın geri kalan kısmında da bizi temsil etmeni istiyoruz. Büyük ve bizim için önemli bir dava. Ve tabii müdür için de. Maalesef bu olay çok büyüyecek."

Baba filminden bir replik hatırladım: *III. Bölüm — "Tam yurttığımı düşündüğümde, beni tekrar içeri çektiler."*

Ancak bu kez değil. Fazla uyumamıştım, ama bugün ne yapacağımla ilgili oldukça kesin bir fikrim vardı — ve kesinlikle Mary Smith'le veya iğrenç cinayetlerle ilgili bir şey olmayacaktı.

"Bu kez özürlerimi sunmam gerekecek. Sırtımı çeviremeyeceğim ailevi sorumluluklarım var."

"Evet, anlıyorum," dedi anlaması mümkün olmayan bir süratle. "Belki biraz zaman ayırmanı sağlayabilirsek... günde birkaç saat."

"Üzgünüm, olmaz. Şimdi değil."

Van Allsburg hattın öbür ucunda derin bir nefes aldı. Tekrar konuşmaya başladığında sesi daha ölçülüydü. Onu doğru anlayıp anlamadığımı bilmiyorum ama ses tonunda tenezzül hissettim. "Burada neyle uğraştığımız hakkında bir fikrin var mı? Alex, bu sabah haberleri seyrettin mi?"

"Birkaç gün haberlerden uzak kalmaya çalışıyorum. Unuttunuz mu, tatildeyim? Tatile *ihtiyacım var*. Wolf vakasını yeni bitirdim."

"Alex, dinle, ikimiz de bunun sona ermediğini biliyoruz. Burada insanlar ölüyor. Önemli insanlar."

Önemli insanlar? Bu ne anlama geliyordu? Dahası, bilinçli mi yapıyordu bilemiyorum, ama her cümlesine benim adımla başlıyordu. İçinde bulunduğu durumu anlar gibiydim, baskı altındaydı, fakat bu kez pes etmeyecektim.

"Üzgünüm," dedim. "Cevabım *hayır*."

"Alex, bunun aramızda kalmasını tercih ederim. Ron Burns'a gitmeye gerek yok, değil mi?"

"Hayır gerek yok," dedim. Van Allsburg'a.

"İyi..." diye söze başladı, fakat ben sözünü kestim.

"Çünkü şu anda çağrı cihazımı kapatıyorum."

BÖLÜM 22

İTİRAF ETMELİYİM Kİ TELEFONU kapattığımda nabzım biraz hızlı atıyordu, aynı zamanda da rahatlamıştım. Ron Burns'ın bana bu konuyla geri döneceğini düşündüm, fakat biliyor musunuz, umurumda bile değildi.

Bir saat sonra giyinmiş, turisti oynamaya hazırdım. "Kim Vak Vak Amca'yla kahvaltı etmek ister?" diye seslendim.

Otelin "Kahramanlarla Kahvaltı" servisi vardı ve bu bana enerjimizi tatil konumuna geri getirmek için iyi bir yol gibi geldi. Biraz eski modaydı belki, ama bazen eski moda her şeyi olumlu, çok olumlu bir açıdan görmemizi sağlar.

Jannie ve Damon, her ikisi de biraz temkinli, süit odanın salonuna geldiler. Avuçlarımı yumruk yapıp uzattım.

"İkiniz de birer elimi seçin," dedim.

"Baba, artık bebek değiliz," dedi Jannie. "Ben on bir yaşındayım. Farkında mısın?"

Şaşkın bir ifade takındım. "*Yok canım?*" Çocuklar tam da istediğim gibi kahkahayla gülmüşlerdi.

"Bu ciddi bir iş," dedim. "Şaka yapmıyorum. Şimdi, lütfen bir el seçin."

"Nedir bu?" diye sordu Damon.

Sessiz kaldım.

Nihayet, Jannie sol elime vurdu ve sonra da Damon omzunu silkti ve sağ elimi işaret etti.

"İyi seçim." Ellerimi ters çevirdim ve parmaklarımı açtım. Her ikisi de görebilmek için yaklaştılar.

"Çağrı cihazın mı?" diye sordu Damon.

"Kapatım. Şimdi Nana'yla ben dışarıda holde sizi bekeyeceğiz, ikinizin bunu bir yere saklamasını istiyorum. İyice saklayın. Onu bir daha görmek istemiyorum, D.C.'ye geri gidene kadar."

Jannie ve Damon ıslık çalıp neşelendiler. Nana bile bir sevinç çığlığı attı. Nihayet tatildeydik.

BÖLÜM 23

BELKİ DE BU KADAR MUTSUZLUĞUN ve yalnızlığın bir getirisi olabilirdi. Pek ihtimal veremese de, mümkün olabilirdi bu. Arnold Griner bu berbat karmaşa bittiğinde kendi hikâyesinin özel haklarına sahip olacağını biliyordu. Hatta dahası, sadece bir TV filmine razı olmayacaktı. Bütün olayı köşesinde bir dizi haline getirmeyi deneyecekti, sonra da saygın bir senaryo olarak bir film stüdyosuna satacaktı. *Hollywood'da Acil Durum? Yıldızlara Karşı Savaş?* Kötü adlar. Her neyse, kavram buydu.

Başını salladı ve tekrar San Diego Otoyolu'na odaklandı. Aldığı Xanax baş dönmesi yapıyordu. Gün içinde dengeyi korumak için biraz kafein yüklemesi yapıyordu. Aslında, sabahlar onun için günün en zor kısmıydı. Biraz rahat sayılabilir bir ruh halinden huzursuzluğa geçiş midesine dokunuyordu. Ofisine, masasına, bilgisayarına yaklaştıkça endişesi artıyordu.

Tüyler ürpertici bir e-postanın daha geleceğinden emin olsa, işler kolaylaşırdı. Ne olacağını bilememek hayatını cehenneme çevirmişti.

Mary geri dönecek miydi? Bugün mü dönecekti? Ancak en önemlisi, neden ona yazıyordu?

Kısa süre sonra *Times Mirror Square*'e vardı. Griner binanın eski bölümünde çalışıyordu; 1930'lara ait bu yapı normal şartlarda onu epeyce etkilerdi.

Ana kapılar geniş bronz işlemelerle bezenmişti, her iki yanında ikiz kartal heykelleri vardı. Bu sabah kafasını çevirmeden dosdoğru yanlarından geçip arka kapıya dolan-

mıştı, üçüncü kata merdivenle çıktı. Yeterince dikkatli olmak mümkün değildir, değil mi?

Haber odasına geldiği anda yanında Jennie Bloom adında bir gazeteci bitti. Bir anda bütün ekibin ilgi odağı olmasına karşın bu kadın içlerinde en ilgili görünendi. Yoksa nefretlik mi demeliydi?

"Hey, Arnold, nasıl gidiyor? İyi misin, dostum? Bugün nelerle uğraşacaksın?"

Griner'ın lafın altında kalmaya niyeti yoktu. "Jen, sence birini tavlamanın yolu buysa, L.A.'in en düzülmemiş kadını olmalısın."

Jennie sadece sırıttı ve üzerine varmaya devam etti. "Aşk meşk işlerinde tecrübeli biri gibi konuştun şimdi. Tamam, o halde ön sevişmeyi atlayalım. Başka e-posta aldın mı? Yardıma ihtiyacın var mı? Emrindeyim. Bir kadının bakış açısına ihtiyacın olabilir."

"Ciddi söylüyorum, sadece rahat bırakılmaya ihtiyacım var. Tamam mı? Bir şey alırsam sana haber veririm," dedi Arnold ve aniden dönerek kadından uzaklaştı.

Jennie, "Hayır, vermezsin," diye seslendi arkasından.

"Doğru vermem," dedi Arnold yürümeye devam ederek.

Bazı durumlarda insanın aklını başka yöne çelen sinir bozucu ayrıntılar bile bir rahatlama sağlayabiliyordu. Bloom'dan uzaklaşır uzaklaşmaz, aklı yine biraz önceki kaygılarına takıldı.

Neden ben? Neden Deli Mary beni seçti? Neden Jennie Bloom'u seçmedi?

Bugün tekrar olacak mı? Önemli bir cinayet daha!

Sonra oldu.

BÖLÜM 24

SAKİN, ÖLÇÜLÜ BİR KADIN sesi, "Dokuz-bir-bir. Durumunuzun aciliyeti nedir?" diye sordu.

"Ben *Los Angeles Times*'dan Arnold Griner. Dedektif Jeanne Galletta'yı aramam gerekiyor, ama ben... Masamda numarasını bulamıyorum. Özür dilerim. Şu anda biraz titriyorum. Rolodex'imi bile bulamıyorum."

"Bayım, bu acil bir telefon görüşmesi mi? Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Evet, kesinlikle acil bir durum. Biri öldürülmüş olabilir. Bunun ne kadar zaman önce olduğunu ya da olup olmadığını bilemiyorum. Marti Lowenstein-Bell adında biri aradı mı?"

"Bayım, böyle bir bilgiyi size veremem."

"Fark etmez. Sadece Lowenstein-Bell'in evine birini gönderin. Sanırım öldürüldü. Hemen hemen eminim."

"Nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Eminim işte! Tamam mı? Bir cinayet işlendiğine eminim."

"Adres nedir?"

"Adres mi? Aman Tanrım, adresi bilmiyorum! Ceset yüzme havuzunda olmalı!"

"Siz şimdi binada mısınız?"

"Hayır, hayır. Dinleyin, bu bir... Bunu size nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Bu bir... Mary Smith cinayeti. Hollywood ünlülerinin katili. Neden bahsettiğimi biliyor musunuz?"

"Tamam, bayım. Sanırım anladım. İsmi tekrarlar mısınız?"

"Lowenstein-Bell. Marti. Kocasının adının Michael Bell olduğunu biliyorum. Belki bu isim altında bulabilirsiniz. Öldüğünden tam olarak emin değilim. Şu anda bu feci e-postayı aldım. Ben *L.A. Times*'da muhabirim. Adım Arnold Griner. Dedektif Galletta beni tanır."

"Bayım, şu anda bilgiye ulaştım. Sizi bir dakika beklemeye alacağım."

"*Hayır, almayın...*"

BÖLÜM 25

LOS ANGELES POLİSİ saat 8.42'de bir bildiri dağıttı ve Bel Air'deki Lowenstein-Bell'in evine polisler, destek birliği ve acil sağlık ekipleri gönderildi.

911'e birkaç dakika arayla aynı olayla ilgili iki ihbar telefonu gelmişti. Birincisi *Los Angeles Times*'dandı. İkinci aramaysa bizzat Lowenstein-Bell'in evinden gelmişti.

Olay yerine ilk ulaşanlar Memur Jeff Campbell ve Memur Patrick Beneke'ydi. Daha olay yerine varmadan, Campbell bunun yine bir ünlü cinayeti olduğundan şüphelenmişti. Bu tarz bir telefon için adres sıra dışıydı, bildiri bir kadın kurbandan bahsediyordu. Bıçak yaraları ihtimali de vardı. Ev sahibi çiftin her ikisi de Hollywood'dandı. Bu da şüpheleri artırıyordu.

Gri, beyaz hizmetli üniforması giymiş, kısa boylu, koyu renk saçlı bir kadın girişte bekliyordu. Elindeki havluyu çevirerek sıkıyordu. Devriye polisleri biraz daha yaklaştıklarında, kadının ağladığını ve daireler çizerek sürekli yürüdüğünü fark ettiler.

"Harika!" dedi Beneke. "Tek eksiğimiz gözlerini faltaşı gibi açıp *muy loco*[1] davranan ve İngilizce bile konuşamayan bir *Carmelita*!"

Campbell genç memurun usanç veren, ırkçı alayına her zamanki yanıtını verdi. "Çeneni kapat, Bereke. Bunu duymak istemiyorum. Kadın dehşet içinde."

---

[1] Çılgın gibi (Yay).

Arabadan çıktıkları anda kadın delirmişti. "*Aqui, aqui!*[2]" Onları ön kapıya yönlendirirken bir yandan da, "*Aqui, aqui, aqui!*" diye çığlık atmaya devam ediyordu.

Ev Santa Monica Dağları'nda, taş ve cam karışımı ultra modern bir yapıydı. Memur Campbell eve yaklaştıkça girişteki yeşil camların arkasındaki terası ve ilerisinde uzanan geniş sahil manzarasını görebiliyordu.

Giriş camının üzerindeki de neydi? Pek de yersiz duruyordu. Bir çeşit çıkartma ya da etiket. Yoksa çocukların sevdiği şu çıkartmalardan mı? Üzerinde büyük bir A harfi vardı.

Hizmetlinin bileğini kolundan ayırması çok zor olmuştu. "Bayan, sakin olun. *Uno momento, por favor. Como te llamas?*"[3]

Kadının onu duyup duymadığı belli değildi. İspanyolcası memurun anlayabileceğinden çok daha hızlıydı. Birkaç kez evi işaret etmişti.

"Haydi, gelin içeri girelim," diye ısrar etti Bereke. "Bu kadınla zaman kaybediyoruz. O şu anda *vida loca*[4] yaşıyor."

İki ekip ve bir ambulans da olay yerine varmıştı. Sağlık ekibinden biri hizmetliyle daha hızlı ve etkili iletişim kurabiliyordu.

"Arka tarafta, havuzda," diye bildirdi. "Şu anda burada başka kimse yokmuş — onun dediğine göre."

"O hiçbir bok bilmiyor," dedi Bereke.

"Arka tarafa gidelim," dedi Campbell. Silahlarını çıkararak Bereke'yle birlikte evin kuzey tarafına yöneldiler. Diğer ekipler bir sıra çitin tam yanından evin güney tarafına gittiler.

---

[2] Buraya! Buraya! (Yay).
[3] Bir dakika lütfen. Adın nedir? (Yay).
[4] Çılgın hayat (Yay).

Campbell gür ortanca kümelerinin arasından geçerken adrenalinin bedeninde eskiden olduğu gibi hızla yayıldığını hissetti. Eskiden cinayet ihbarları heyecan verici olurdu. Şimdiyse başını döndürüyor bacaklarını zayıflatıyordu.

Gür çalılıkların arasından geçebilmek için elinden geleni yapmıştı. Hollywood cinayetlerini bildiği kadarıyla, katilin hâlâ etrafta olma ihtimali yoktu.

Yirmi dokuz yaşında, Californialı bir kovboy ve genellikle tam bir baş belası olan ekip arkadaşına, "Bir şey görebiliyor musun?" diye fısıldadı.

"Evet, bir sürü çiçek," diye cevapladı Bereke. "Buraya ilk biz geldik. Neden bizim önümüze geçmelerine izin veriyorsun?"

Campbell'in sesi şimdi daha sert çıkıyordu. "Gözünü dört aç!" dedi. "Katil hâlâ burada olabilir."

"Ben de bunu diliyorum, *padjo*."

Arka taraftaki siyah ahşap terasa çıktılar. İçi koyu renk taşlarla döşenmiş çok büyük bir havuz vardı. Sanki sular terasın hemen üzerinden, kenarlarından akar gibiydi.

"İşte kadın orada!" diye inledi Campbell.

Kaskatı kesilmiş beyaz bir kadın bedeni, kolları gövdesinin iki yanında, yüzüstü suda yüzüyordu. Açık yeşil bir mayo giymişti. Uzun sarı saçları suyun üzerinde usulca salınıyordu.

Sağlık ekibinden biri suya atlayıp zorlukla cesedi ters çevirdi. Parmağını boynuna dayadı, ancak Campbell nabzın atmadığını anlamıştı.

"Kahretsin!" Campbell dişlerini gıcırdattı, önce başını çevirdi, sonra tekrar baktı. Kontrolünü kaybetmemek için nefesini tuttu. Kim böyle bir şey yapabilirdi? Zavallı kadının boynundan yukarısı neredeyse yok olmuştu. Yüzü ke-

sik et yığınına dönmüştü. Cesedin etrafındaki su parlak pembe renk almıştı.

Beneke daha iyi görebilmek için havuza yaklaştı. "Aynı katil. Nesine istersen bahse girerim. Aynı deli katil yaptı bunu." Kadının dışarı çıkarılmasına yardım etmek için eğildi.

"Durun," diye haykırdı Campbell. Hâlâ suda olan sağlık elemanına işaret etti. "Sen! Havuzdan çık. Hemen havuzdan çık."

Taş kesilmişlerdi, Campbell'a baktılar, haklı olduğunu biliyorlardı. Bereke bile tek kelime etmedi. Soruşturma ekibi gelene kadar olay yerine daha fazla el izi bırakmanın bir anlamı yoktu. Kurbanı olduğu yerde bırakmaları gerekecekti.

"*Hey, hey çocuklar!*"

Campbell başını kaldırdığında üst kattaki pencereden seslenen Memur Jerry Tounley'i gördü. "Buradaki ofis tamamen darmadağın edilmiş. Kırık resim çerçeveleri, cam parçaları, her şey var. Bir de şuna bakın — bilgisayar hâlâ açık ve ekranda bir e-posta sayfası var! Görünüşe göre biri gitmeden önce bir e-posta yollamış."

BÖLÜM 26

Kime: agriner@latimes.com

Kimden: Mary Smith

Kime: Marti Lowenstein-Bell:

Dün akşam seni yemek yerken seyrettim. Sen ve beş kişilik ailen. Çok huzurlu ve hoştu. "Anneler En İyisini Bilir." Senin o tertemiz cam duvarların sayesinde içeriyi izlemek ancak bu kadar kolay olabilirdi. Son akşam yemeğinde seni çocuklarınla görmek hoşuma gitti.

Yemek aşçın ve dadın tarafından hazırlanmış elbette, tabaklarınızda çok iştah açıcı görünen yemekleri bile seçebiliyordum. Hoşça vakit geçiriyordunuz ve benim için bir mahsuru yoktu. Son gecende eğlenmeni istiyordum. Özellikle çocuklarının akıllarında yer edecek bir anıları olmasını istiyordum. Artık onların da benim hafızamda yerleri var.

Tatlı yüzlerini asla unutmayacağım. Asla, asla çocuklarını unutmayacağım, Marti... Bu konuda bana güven.

Ne kadar güzel bir evin var, Marti. Tam da önemli bir yazara ve film yönetmenine yakışır cinsten. Ooo, bu sıralama doğru, değil mi? Sanırım doğru.

Sen çocukları yatırırken, ben daha içeri girmemiştim. Yine avlunun kapılarını açık bıraktın, ancak bu kez onları kullanan bendim.

Karşı koyamadım. İçerden dışarıya bakarak, her şeyi senin gözünle görmek istedim.

Ancak, siz zenginlerin kendinizi evlerinizde neden bu kadar güvende hissettiğinizi hâlâ anlamış değilim. Çok dikkatli olmazsanız, o koca kaleler sizi koruyamazlar. *Ama sen hiç dikkat etmiyordun... Hiç dikkat etmiyordun.*

Annelik —ya da yıldız olmak— seni fazla mı meşgul ediyordu?

Kızlarını yatırırken üst kattan duyulan konuşmalarınızı dinledim. Neredeyse dokunaklıydı diyebilirim, bu konuda ciddiyim. Onları yatakta gören son kişinin sen olacağını düşündüğünden eminim ama değildin.

Daha sonra herkes uyurken, kızları yataklarında huzur içinde nefes alırlarken seyrettim. Dünyada hiçbir sıkıntıları olmayan küçük melekler gibiydiler.

Onlara dert edecek hiçbir sebepleri olmadığını söylememe gerek yoktu, çünkü bunu zaten biliyorlardı. Senin içinse durum tam tersiydi. Sabaha kadar beklemeye karar verdim, böylece seninle yalnız kalabilecektim, Bayan Yönetmen.

Beklediğim için de çok memnunum. Bugün kızları okula kocan Michael bıraktı. Sanırım, onun sırasıydı. Bu herkes için büyük bir şans sayılırdı, özellikle de onun için. Onun yaşaması gerekiyormuş, böylelikle senin de onun ölümünü seyretmene gerek kalmadı. Bense seni çok uzun zamandır hayalini kurduğum şekilde yakalayabilmiştim.

Bak sonra neler oldu, Marti!

Son sabahın aynen diğerleri gibi başladı. Çok önem verdiğin Pilates'ini yaptın, sonra kulaç atmak üzere havuza girdin. Elli tur, her zamanki gibi. Bu kadar büyük bir havuza sahip olmak hoş olmalı. Üstelik de ısıtılmış bir havuz. Köpüren mavi suda ileri geri gidişini seyrettim. O kadar yakınında olmama rağmen beni çok uzun bir süre sonra fark edebildin.

Nihayet yukarı baktığında, artık yorgundun. Sanırım bağıramayacak kadar yorgundun. Tek yaptığın geri gitmek oldu, ama bu sana ateş etmeme ve daha sonra da güzel yüzünü şeritler ve kurdeleler halinde kesmeme engel değildi.

Bak ne diyeceğim Marti, en iyi kısmı buydu. Suratları tahrip etmek gerçekten hoşuma gitmeye başlıyor.

Şimdi izin ver sana son bir soru sorayım — neden ölmen gerektiğini biliyor musun? Bunu hak etmek için ne yaptığını biliyor musun? Biliyor musun, Marti, biliyor musun?

Nedense bundan kuşkuluyum.

BÖLÜM 27

TAM OLARAK BÖYLE olmamıştı, Masalcı biliyordu.

Doğal olarak, *L.A. Times*'a ve polise her şeyi anlatacak değildi; onlara sadece bilmeleri gerekenleri anlatmak ve olayın doğru olduğunu belgelemelerine yardımcı olacak bir hikâye vermek niyetindeydi.

Kendisine öyle olduğunu söyleyip durmasa da çok kıyak bir hikâyeydi anlattığı. Mary Smith! Tanrım. Varsa öyle bir şey, tam bir korku masalı.

Hikâyelerden söz açılmışken, geçen gün iyi bir tane duymuştu: "psikopatın testi". Sonucu size psikopat bir zekânız olup olmadığını gösterecekti. Doğru bilirseniz, var demekti. Hikâye şöyleydi. Kadının biri, annesinin cenazesinde bir adamla tanışır ve ilk görüşte âşık olur. Ancak adamın ne ismini ne telefonunu ne de onun hakkında başka bir şey öğrenebilmiştir. Birkaç gün sonra bu kadın kız kardeşini öldürür.

Şimdi... test! Kadın kız kardeşini neden öldürdü? Doğru cevap verebilirseniz, bir psikopat gibi düşünüyorsunuz demektir.

Masalcı bilmişti... tabii ki. Cevabı hemen bulmuştu. Bu kadın kız kardeşini öldürdü... çünkü sevdiği adamın cenazeye gelebileceğini umdu.

Her neyse, Marti Lowenstein-Bell'i öldürdükten sonra, sevinçten havalara uçuyordu, ancak en azından elinden geldiğince kontrollü davranması gerektiğini de biliyordu. Görünüşü kurtarmak gerekir.

Böylece, tekrar işe koyulmuştu.

Pasadena'daki ofis binasının koridorlarında aylak aylak dolaştı ve altı-yedi iş arkadaşıyla sohbet edip her şeyden ne kadar sıkıldığını söyledi, özellikle de o gün. Her birine tek tek olanları anlatmak istiyordu: gizli hayatını, hiç birinin aslında onu anlamadığını, ne kadar zeki ve son derece iyi plan yapan biri olduğunu; bir katil olduğunu.

Tanrım, bu kelimeyi gelişigüzel kullanmayı ne de çok severlerdi — o bir *katildir*, *öldürücü* bir gülüşü vardır, *katil* gibi davranmak... ama bunların hepsi inanılmaz boş laflardı.

Bu insanların hepsi sıradandı. Gerçekten öldürmenin ne demek olduğunu bilmiyorlardı. O kesinlikle biliyordu.

Bildiği bir şey daha vardı, bu iş çok hoşuna gitmişti sandığından çok daha fazla sevmişti. Bu işte son derece iyiydi hem de.

Birdenbire içinde silahını çekme ve ofiste hareket eden, gıcırdayan her şeye ateş etme arzusu uyandı.

Ne yazık ki, bu sadece bir fanteziydi, küçük, zararsız bir hayal. Asla onun gerçek hikâyesiyle boy ölçüşemezdi, *Mary*'nin hikâyesi bununla kıyaslanamayacak kadar iyiydi.

BÖLÜM 28

"ALEX, FBI'DAKİ OFİSİNDEN SENİ o kadar çok aradılar ki, telefona cevap vermeyi kestim. Aman Tanrım, bu insanların nesi var?" Büyük Teyzem Tia, ellerini mutfak masasına dayamış, biz California'dayken evimize göz kulak olduğu için ona teşekkür etmek amacıyla getirdiğimiz renkli eşarbı hayranlıkla seyrediyordu. Nana, Tia'nın yanına oturmuş, elinde tuttuğu kalın bir zarf demetini ayıklıyordu.

Kedimiz Rosie mutfaktaydı ve yanılmıyorsam bana biraz şişmanlamış gibi geldi. Bacağıma sıkı sıkı sürtünüyordu, sanki, *Gittiğinize çok sinirlendim, ama geri geldiğiniz için mutluyum, Tia Teyze kesinlikle çok iyi bir aşçı,* der gibiydi.

Ben de döndüğüm için mutluydum. Sanırım hepimiz öyleydik. Christine'in Alex'i alıp Seattle'la götürmesi, tatilimizi bir anlamda sona erdirmişti, en azından coşkumuzu yitirmiştik. Onunla yaptığım tek görüşme gergin ve aynı zamanda üzücüydü de. İkimiz de o kadar kontrollüydük ki, dikkatimizi kontrolü elimizden kaçırmamaya verdiğimizden sonunda neredeyse söyleyecek hiçbir şey bulamadık.

Bu sıralardaki tutarsızlıkları, iniş-çıkışlarıyla Christine beni endişelendiriyordu. Onu hep bu tutum içinde hayal ediyordum. Ben yanlarında olmadığım zaman Küçük Alex'le arasının nasıl olduğunu merak ediyordum. Alex hiçbir zaman şikâyet etmezdi, zaten çocuklar genelde şikâyet etmezler.

Şimdi D.C.'deki mutfağıma geri dönmüştüm, kendimi hiç tatil yapmamış gibi hissediyordum. Bugün perşembeydi. Pazartesi sabahına kadar iş düşünmem gerekmiyordu, bu niyetimi beş dakika koruyabildim.

Alışkanlık olarak, tavan arasındaki ofisimi merak ettim. Masamın üzerine bir tomar zarfı fırlattıktan sonra, bir an bile düşünmeden telefonun GELEN MESAJLAR düğmesine bastım.

Büyük hata. Neredeyse ölümcül bir hata.

Dokuz yeni mesaj beni bekliyordu.

Birincisi Büro'dan Tony Woods'a aitti.

"Selam, Alex. Sana birkaç kez çağrı yollamaya çalıştım ama hiç şansım yoktu. Lütfen mümkün olduğunca acele beni Müdür Burns'ın ofisinden ara. Ayrıca lütfen evindeki bayana benim adıma özürlerimi ilet. Sanırım sana asıldığımı düşünüyor. Belki de haklıdır, çünkü asılıyorum. Beni ara."

Tony'nin soğuk esprisine gülerken hemen ondan gelen ikinci mesaj devreye girdi.

"Alex, yine Tony Woods. Lütfen mümkün olduğunca acele ara. California'da bir cinayet daha işlendi. İşler çığrından çıkıyor. L.A.'da histerik bir durum söz konusu. *L.A. Times* sonunda Mary Smith'le ilgili e-postaları açıkladı. Beni ara. Bu çok önemli, Alex."

Tony telefonuma çok fazla ayrıntılı bilgi bırakmaması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Belirsiz davranıp olanlardan üstü kapalı bahsederek bende merak uyandırmaya çalışmış da olabilirdi.

Beni meraklandırmayı başarmıştı.

BÖLÜM 29

EN SON KURBANIN HOLLYWOOD'DA bir anne olduğuna neredeyse emindim, ancak Mary Smith'in yöntemini geliştirip geliştirmediğini merak ediyordum. Ya *Times*'a giden e-postalar? TV haberleri ve internet siteleri bana en iyi ihtimalle hikâyenin yarısını verirdi.

Daha fazlasını öğrenmek istiyorsam, aramam gerekecekti.

Hayır, diye hatırlattım kendime. Pazartesiye kadar iş yok. Cinayet davaları yok. Mary Smith yok.

Mesaj düğmesi tekrar öttü ve Ron Burns'ın sesi duyuldu. Açık ve netti, her zamanki gibi hemen konuya girdi.

"Alex, L.A.'den Fred Van Allsburg'la temasa geçtim. Onun için endişelenme, ama sana birkaç soru sormam lazım. Bu önemli. Ayrıca, Washington'a hoş geldin, evine hoş geldin."

Sonra Ron Burns'dan bir mesaj daha, sesini hâlâ dikkatlice kontrollü kullanıyordu.

"Alex, önümüzdeki hafta bir telefon konferansımız olacak ve bilgin olmadan gelmeni istemiyorum. Gerekirse hafta sonu beni evden ara. Bir de, L.A.'dan Dedektif Galletta ile görüşmeni istiyorum. Duyman gereken bir şey biliyor. Telefon numaraları sen de yoksa Tony sana temin edebilir."

İçerik çok açıktı. Ron Burns bana bu davaya bakmamı önermiyordu. Davaya bakmamı emrediyordu. Tanrım, artık bunlardan yorulmuştum — birbiri ardına gelen cinayetler, tüyler ürpertici olaylar. Büro'nun hesaplarına göre, şu anda Amerika'da iş başında olan üç yüzden fazla katil

zanlısı vardı. Kahretsin, hepsini ben mi yakalamak zorundaydım?

Makinenin BEKLEME düğmesine bastım ve bir an olup biten hakkındaki hislerime baktım. Düşüncelerim anında Mary Smith'e kaymıştı. Tekrar kafamın içine girmesine izin vermiştim. İlgimi çekmeyi başarmıştı, merakımı belki de egomu dürtmüştü. Kadın mıydı? Seri cinayetler işleyen bir katil olması mümkün müydü? Başka kadınları öldürmek? Anneleri?

Fakat neden? Bir kadın bunu yapabilir miydi? Bence hayır. Bunun mümkün olduğunu düşünemiyordum, tabii bu gerçek olmadığı anlamına gelmiyordu.

Arnold Griner'e yeni bir e-postanın gelip gelmediğini de merak ediyordum. Griner'in veya *L.A. Times*'ın buradaki rolü neydi? Mary Smith'in bir sonraki kurbanı tahmin edilebilir miydi? Onu harekete geçiren neydi?

İşte beni en çok etkileyen yanı buydu. Kısa süre sonra masum bir kadın, bir anne L.A'de hayatını kaybedecekti. Geride bir koca, belki de çocuklar yalnız kalacaktı. Bu beni kalbimden vurmuştu ve sanırım Burns aradığında böyle olacağını biliyordu. Kesinlikle biliyordu.

On yıl kadar önce benim kendi karım Maria, çevrede açılan ateşte vurulmuştu. Maria kollarımda can vermişti. Suçlu bulunamamış, kimse tutuklanamamıştı. En büyük vakamda başarısız olmuştum. Şimdi de L.A.'deki bu feci olay. Mary Smith'in hem özel yaşantımda hem de profesyonel anlamda bütün sinir sistemimi devreye soktuğunu anlamak için psikoloji diplomasına ihtiyaç yoktu.

Belki de işin içine girmeliyim, diye düşündüm. Ayrıca, Burns da haklıydı — pazartesi sabahı hiçbir şey bilmeden orada bulunmak istemezdim.

Kahretsin Alex, zayıflıyorsun!

Ancak telefonu kaldırıp kulağıma koyunca, Damon'ın paralel hattaki sesini duymak beni şaşırttı.

"Evet, ben de seni özledim. Seni düşünüyordum. Yemin ederim, hep seni düşünüyordum."

Sonra yeniyetme bir genç kızın kahkahası. "Bana California'dan bir şey getirdin mi, Day? Fare kulakları? Bir şey, herhangi bir şey?"

Telefonu sessizce kapatmak için kendimi zorladım.

Evet, ben de seni özledim. Bu kız da kimdi? Ve Day ne zamandan beri sır saklıyordu. Bir kız arkadaşı olunca bana anlatacağına dair kendimi kandırıp durmuştum. Sonra nedense bunun benim uydurduğum aptal bir aldatmaca olduğuna karar verdim. Ben de on üç yaşında olmuştum. Neler düşünüyordum?

Bir gençlik tavrı daha ve daha beni bekleyen milyonlarcası! Ona beş dakika daha zaman tanıyacaktım ve sonra telefonu kapatmasını isteyecektim. Bu arada, ben de mesajlara geri döndüm — beni bekleyen bir mesaj daha vardı.

Gerçekten aklımı başımdan alacak bir mesaj!

BÖLÜM 30

"ALEX, ARAYAN BEN ABAJIAN, bugün perşembe ve Saatle saatine göre on üç otuz. Dinle, maalesef kötü haberlerim var."

"Christine'in avukatı son velayet davasıyla ilgili tarihi öne çekmiş gibi görünüyor. Durdurabilir miyim, hatta durdurmalı mıyım emin değilim. Dahası da var, ancak seninle konuşana kadar o konulara hiç girmemeyi tercih ederim. Beni mümkün olduğunca çabuk ara."

Kalbim hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Ben Abajian benim Seattle'daki avukatımdı. Christine, Alex'i orada yaşamaya götürdükten kısa süre sonra onu tutmuştum. Sonrasında onlarca kez konuşmuştuk, faturası bana kesilmek şartıyla tabii.

Harika bir avukattı, aynı zamanda iyi bir insandı, ama mesajı kötüye işaretti. Bana göre Christine California'da olanları kendisine göre yorumlamıştı ve aklına estiği gibi hareket ediyordu.

Batıdaki saat farkına rağmen Ben Abajian'ı ofisinde yakalamıştım. Benim açımdan olumlu tarafları vurgulamaya çalışıyordu ama ses tonu felaketti.

"Alex, bu sadece geçici, ancak son karara kadar Küçük Alex'in yer değiştirmesinin de engellenmesini istediler. Yargıç bu yönde karar verdi. Sana bunları söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm."

Elimdeki telefon ahizesini sıktım. Cevap vermek, hatta Ben'in söylediklerini duymak çok zordu. Christine daha önce hiç bu kadar saldırgan olmamıştı. Şimdi Alex'i görmeme bile

mani olmaya çalışıyordu. Daha, geçici bile olsa bunu başarmıştı.

"Alex orada mısın?"

"Evet, Ben. Buradayım. Özür dilerim. Bir saniye lütfen."

Telefonu elimden bıraktı ve derin bir nefes aldım. Endişelenmek şu anda bana hiçbir fayda sağlamayacaktı. Telefonda öfkelenmek de öyle. Bunların hiçbiri Ben'in kabahati değildi.

Telefonu tekrar kulağıma oydum. "İddianın temeli neye dayanıyor?" diye sordum. Cevabını bilir gibiydim, en azından şüphelerim vardı.

"Alex'in güvenliği ile ilgi endişeler. Onunla birlikte California'da olduğun süree yaptığın tehlikeli polisiye işlerden bahsediyorlar. Disneyland'da çocuk senin himayen altındayken önceliklerini ihmal ettiğini varsayıyorlar."

"Ben, bunlar saçmalık. Gerçeğin tamamen saptırılması. L.A. Polisi'ne bir davayla ilgili kısa süreli bir danışmanlık yaptım."

"Benim tahminlerime göre," dedi Ben, "onun avukatı Anne Billingsley. Bu safhad bile biraz burnu büyük davranmak onun tarzıdır. Bunu seni etkilemesine izin verme, tamam mı?"

Ben devam etti. "Ayrıca, ister inan ister inanma, burada iyi haberler de var. Daha yakın bir mahkeme tarihi, Christine'in yeni düzenlemeler altında yeni bir plan yaratması için daha az zamanı olacak anlamına gelir. Yargıcın bu geçici emirleri dikkate almağını sanmıyorum ama bu bir zili çalmamak gibidir. Gerçekten, ne kadar çabuk olursa o kadar iyidir. Bu kadar kısa sürede bir tarih bulduğumuz için aslında şanslı sayılırız."

"Harika!" dedim. "Şanslıyız."

Ben, California'da tam olarak neler olduğunu yazmamı istedi. Onunla çalışmaya başladığımdan beri tavsiyesi üzerine bir günlük tutuyordum. Günlük, Alex'le geçirdiğim zamanı, onda gördüğüm gelişmeleri, aile resimlerini ve belki de en önemlisi, Christine hakkındaki endişelerimi içeriyordu. Oğlumuzu benden iki gün önce çekip alması da tabii ki nitelikli bir bilgiydi. Sürekli iniş-çıkışları önemliydi, ciddi bir sorundu. Son gelişmeler de bunlardan biri miydi acaba?

"Bir şey daha var," dedi Ben, "Çok hoşuna gitmeyebilir."

"Bütün bunların içinde hoşuma gidecek bir şey bul, maaşını iki katına çıkaracağım."

"Şey, senin en güçlü savunmalarından biri Alex'in büyük kardeşleriyle ilişkileri olacaktır.

"Jannie ve Damon şahit sandalyesine oturmayacaklar," dedim kesin bir tavırla. "Hayır Ben, buna izin vermeyeceğim."

Mahkeme salonlarında yetişkinlerin tanıklığının bile boşa çıkarıldığını o kadar çok kez görmüştüm ki, çocuklarımı oraya oturtmayı düşünemeyecek kadar çok kez.

"Hayır, hayır, hayır," diye Ben bana güvence verdi. "Kesinlikle hayır. Ancak sadece dinlemek için orada olabilirlerse, bunun olumlu bir etkisi olabilir. Alex'i geri istiyorsun, değil mi? Hedefimiz bu, değil mi? Bu konuda haklıysam, davanla zaman kaybetmek istemem."

Sanki sihirli bir cevap ararmışçasına ofisime bakındım. "Bunu düşünmem gerekecek," dedim sonunda. "Seni arayacağım."

"Resmin tamamını düşün Alex. Bu hiç hoş olmayacak, hoş olmaktan çok uzak bir durum, ama uzun vadede buna değecek. Bu tantanayı kazanabiliriz. Kazanacağız."

Ben çok sakin ve kararlıydı. Onun duygusallaşmasını beklediğimden değil, ama avukatımla mantıklı bir konuşma yapacak kadar havamda da değildim.

"Yarın sabah ilk iş bu meseleyi konuşsak," dedim.

"Tabii. Fakat dinle, umudunu yitiremezsin. Yargıcın önüne çıktığımızda, oğlun için en iyi ebeveynin sen olduğunu yürekten hissetmelisin. Bu Christine Johnson'u çöpe atmak anlamına gelmez, ancak içeri yenildiğini düşünerek, yenik gibi görünerek ve hatta kendini yenik hissederek bile giremezsin. Tamam mı?"

"Yenilmedim. En ufak bir şüphem yok. Oğlumu kaybedemem, Ben. Alex'i kaybetmeyeceğim."

"Bunun olmamasını garantilemek için her şeyi yapacağım. Yarın konuşuruz. Beni ya evden ya da işten ara. Sende cep telefonumun numarası var mı?"

"Var."

Telefonu odanın öbür tarafına fırlatmadan önce Ben'e hoşça kal deyip demediğimi, hatta telefonu kapatıp kapatmadığımı bile bilmiyorum.

BÖLÜM 31

"YUKARDA NELER OLUYOR?" diye seslendi Nana aşağıdan. "Alex? İyi misin? Ne oldu?"

Yerde duran parçalanmış telefona baktım, kendimi zincirlerimden boşanmış, rahatlamış hissettim. "Bir şey yok," diye seslendim. "Sadece bir şey düşürdüm. Her şey yolunda."

En küçük yalan bile bana yakışmıyordu, ama şu anda hiç kimseyi görecek durumda değildim. Nana Anne'yi bile. Masamda biraz geri kaykıldım, başımı dizlerimin arasına koydum. Kahretsin, Christine. Ne sorunu vardı? Yaptığı doğru değildi, bunu anlamalıydı.

Bunu yapmanın daha kötü bir yolunu seçemezdi. Gitmeye karar veren kendisiydi, Alex'e uygun olmayan bir anne olduğunu düşünmüştü. Bunu bana kendisi söylemişti. Uygun olmayan — bu nitelemeyi kendisi kullanmıştı. Ve sürekli fikrini değiştiren de yine oydu. Benim için hiçbir şey değişmemişti. Ben Alex'i, onu ilk gördüğüm andan beri istiyordum hatta şimdi daha da fazla istiyordum.

Yüzünü, utangaç gülüşünü, son zamanlarda edindiği tatlı göz kırpma huyunu. Sesinin kulaklarımda çınladığını duyabiliyordum. Ona sonsuza kadar sıkıca sarılmak istiyordum.

O kadar büyük haksızlıktı ki, tamamen inatlaşmaydı! İçimde sadece öfke vardı, hatta Christine'e karşı biraz da nefret, bu da kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyordu. İstiyorsa, onunla savaşacaktım, ama bunu istiyor olması bir delilikti.

Kötü durumlarda sakin kalabilmem beklenirdi. Ama işimi yaptığım için, bir polis olmamdan dolayı cezalandırılıyor olmayı kabullenemiyordum.

Orada, öylece ne kadar oturduğumu hatırlamıyorum, sonunda tavan arasından çıktım, ev sessiz ve karanlıktı. Jannie ve Damon odalarında uyuyorlardı. İçeri girdim ve onlara iyi geceler öpücüğü verdim. Jannie'nin fare kulaklıklarını başından çıkartarak yatağının yanındaki sehpaya koydum.

Sonra arka verandaya çıktım. Piyanonun kapağını açtım ve çalmaya başladım. Bu tek kişilik bir terapiydi.

Genelde müzik beni içine alır, beni rahatsız eden her neyse unutmamı sağlardı.

O gece *Blues* parçalarını hep öfkeli ve yanlış çaldım. Daha yatıştırıcı olur umuduyla Brahms'a geçtim, ama en ufak bir yardımı olmadı. *Pianissimo*'mun sesi *forte*'ydi, arpejlerim basamakları inip çıkan botların sesini andırıyordu.

Sessizlikte kesik kesik nefes aldığımı, isteksizce hava yuttuğumu duydum.

Ya Küçük Alex'i kaybedersem?

BÖLÜM 32

HİÇBİR ŞEY BUNDAN DAHA kötü olamazdı, hayal edebildiğim hiçbir şey.

Birkaç gün sonra Küçük Alex'in velayet davası için hep birlikte Seattle'a uçtuk. Bütün Cross ailesi tekrar batıya gittik. Ancak bu kez tatil için değildi, kısacık bir tatil bile.

Vardığımızın ertesi sabahı Jannie, Damon ve Nana mahkeme salonunda, arkamdaki banklarda sessizce oturmuşlar bir şeylerin bir an evvel başlamasını bekliyorlardı. Sohbetimiz gergin bir sessizliğe dönüşmüştü, onların yanımda olması düşündüğümden daha anlamlıydı.

Önümde duran kâğıt destesini belki onuncu kez düzeltim. İnsanlara iyi göründüğümden emindim, ama içim delik deşik bir enkaz halindeydi.

Ben Abajian ile odanın sol tarafındaki savunma masasına oturtulmuştuk. Ortam sıcaktı, bal sarısı ahşap duvar kaplamalarıyla ve standart çağdaş mobilyalarıyla kişisellikten uzak bir atmosferdi.

Hiç pencere yoktu, zaten fark etmezdi de. Seattle o sabah karanlık, yağmurlu bir havaya bürünmüştü.

Christine içeri girdiğinde toparlanmış ve canlı görünüyordu. Ne beklediğimden çok emin değildim, belki de benim için zor olduğu kadar ona da zor geldiğini belli eden bir dışavurum. Saçı daha uzun görünüyordu, arkadan örmüştü. Lacivert pantolon takımı ve dik yakalı gri, ipek bluzu bana onu görmeye alışık olduğum tarzdan daha tutucu gelmişti — biraz buna maruz bırakılmış gibiydi. Sanki odada bir avukat daha varmış gibi duruyordu. Mükemmel bir kıyafetti.

Bir an için göz göze geldik. En ufak bir duygusallık göstermeden başını salladı. Bir saniyeliğine D.C.'de en çok yemek yemekten hoşlandığımız mekân Kinkead'in Yeri'nde masanın karşısından bana bakışını hatırlatan bir anıya kaydı aklım. Mahkeme salonunda göz göze geldiğim bu gözlerin aynı gözler olduğuna, onun aynı kadın olduğuna inanmak epeyce zordu.

Jannie, Damon ve Nana'yı kısaca selamladı. Çocuklar sakin ve kibardı, bunu da takdirle karşılıyordum.

Nedense düşmanca görünen bir tek Nana'ydı. Jürinin yanından geçene kadar gözlerini Christine'in üzerinden ayırmamıştı.

"Ne kadar hayal kırıklığına uğradım!" diye mırıldandı. "Oh, Christine, Christine, kimsin sen? Bundan daha iyisini yapabilirsin. Bir çocuğa zarar vermekten daha iyisini becerebilirsin."

Bunun üzerine Christine geri döndü ve Nana'ya baktı. Sanki *korkmuş* görünüyordu, onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Neden korkuyordu?

BÖLÜM 33

BAYAN BILLINGSLEY CHRISTINE'İN SOLUNDA, Ben de birbirimizi görmemizi engelleyecek şekilde benim sağımda oturuyordu. Bu iyiydi. Şu anda eski karımın yüzünü görmek istemiyordum. Daha önce bir başkasına böylesine kızgın olduğumu hatırlamıyorum, özellikle de benim için bu kadar anlam ifade eden birine. *Ne yapıyorsun, Christine? Sen kimsin?*

Mahkeme başladığında başım sızlıyordu. Anne Billingsley kurnaz açılış konuşmasını yapmaya başladı.

"Tutsaklık sırasında doğdu," sözünü duyana kadar gerçek anlamda söylenenlere dikkatimi verememiştim. Sonumuzun başlangıcı sayılan Jamaica'daki tatilimizde, Christine'in kaçırılma olayından sonra Küçük Alex'in doğum şartlarından bahsediyordu.

Billingsley'in Ben'in bahsettiği kadar yılan olduğunu görebiliyordum. Kırışık yüzü ve gümüş rengi saçlarıyla avukat tarzı bir şovmenlik sergiliyordu. Bütün kelimelerin üzerine basa basa konuşuyordu.

"Sayın Yargıç, geçmişinde en tehlikeli cinayet vakalarıyla yakın ilişkisi olan ve yanındakileri tehlikeye atan Bay Cross'la *kısa süren sorunlu ilişkileri* süresince Bayan Johnson'un ve aynı zamanda Bayan Johnson'un oğlunun karşılaştıkları *birkaç tehlikeyi* tartışacağız."

Ağır cümleler birbiri ardına devam ediyordu.

Christine'e doğru bir bakış attım, o dümdüz önüne bakıyordu. Gerçekten istediği bu muydu? Bunun nasıl gelişmesini istiyordu? Ne kadar uğraşsam da belirsiz ifadesini yorumlayamıyordum.

Bayan Billingsley karakterime karşı yürüttüğü suikastı bitirdiğinde, gergin gergin dolaşmayı kesti ve yerine oturdu.

Ben hemen ayağa kalktı ve açılış konuşması süresince hep yanımda kaldı.

"Sayın Yargıç, şu aşamada mahkemenin çok fazla zamanını almayacağım. Dava açıklamalarını gördünüz, bu davanın kilit noktalarını biliyorsunuz. Bu çekişmenin ilk tohumlarının Bayan Johnson'un yeni doğmuş bebeğini terk ettiğinde atıldığını biliyorsunuz.

"Aynı zamanda Dr. Cross'un Küçük Alex'e her çocuğun hayatının ilk bir buçuk yılında ihtiyacı olan sıcak, sevgi dolu bir ev sağladığını da biliyorsunuz. Yine biliyorsunuz ki, söylendiğine göre yaşamımızda en uzun süreli bağlarımızı kardeşlerimizle kurarız, bu ilişkiyse Washington'da, Küçük Alex'in geçen seneye kadar tek yuvası olarak tanıdığı evde mevcuttur.

"Hepimiz biliyoruz ki anne-babası ayrı olan çocukların bu talihsiz durumlarında, çocuk için en iyi olanı belirlemede altyapı ve hayatta başarıya ulaşmak için gerekli fırsatlar kilit görevi görürler. Şu anda söyleceklerimle sizin de hemfikir olacağınıza inanıyorum. Kabul edersiniz ki içinde baba, büyükanne, ağabey, ablanın birlikte yaşadığı ve yakınlarda çok sayıda kuzen, hala ve akraba bulunan bir aile ortamı, küçük ailesinden dört bin beş yüz kilometre uzakta, çocuğunun bakımıyla ilgili şimdiden iki kere fikrini değiştirmiş bir anneyle yalnız yaşamaktan daha destekleyici bir deneyimdir.

"Söylediklerime rağmen ben buraya Bayan Johnson'u kötülemeye gelmedim. Kendisi, öyle davranmayı seçtiği zaman, gayet düzgün bir ebeveyndir. Ben müvekkilimin oğlunun, hatta her çocuğun tutarlı, yükümlülüklerini za-

man içinde dalgalanmaya bırakmayan ve gelecekte de bırakmayacağını ispatlamış bir ebeveynle yaşamasının daha sağduyulu olacağını aydınlatmak için buradayım."

Davadan önceki görüşmelerimizde, Ben'le ikimiz her şeyi mümkün olduğunca medeniyet çerçevesi içinde yapma kararı almıştık. Ben'in neler söyleyeceğini önceden biliyordum, ama burada, mahkeme salonunda, Christine'in önünde, söyledikleri kulağıma farklı gelmişti. Durum iç karartıcı bir kavga gibi görünüyordu,

Anne Billingsley'in açılış konuşmasında bana yapmaya çalıştığından pek de farklı değildi.

Biraz suçluluk hissettim. Christine'in avukatı bana çamur atmaya çalışmışsa da, günün sonunda ben hâlâ kendi davranışlarımdan, hatta avukatımın davranışlarından sorumluydum. Bu uzun zaman önce Nana'dan kaptığım bir özellikti.

Ancak bir tek şey değişmemişti. İnançlarım hâlâ güçlüydü, ben küçük oğlumu Washington'a, eve geri götürmek için buradaydım. Ancak Ben Abajian'ın konuşmasını dinledikten sonra bu davada kazanan olmayacağını anlamıştım. Sadece kimin daha az kaybedeceği söz konusuydu.

Kaybedenin Küçük Alex olmamasını umuyordum.

BÖLÜM 34

"BAYAN JOHNSON, LÜTFEN kendi kelimelerinizle bize bugün niçin burada olduğunuzu anlatır mısınız?"

Christine'in sanık sandalyesinde ne kadar sinirli olduğunu benden başka fark eden olup olmadığını merak ettim. En ufak bir titremeyi engellemek için bir eliyle diğer elinin parmaklarını kavramıştı. Gülümsemekten kendimi alamadım, midem kasılmıştı. Onu bu halde görmekten nefret ediyordum, şimdi bile, kendini içine attığı bu durumda bile.

Christine, Anne Billindsley'in sorularını cevaplarken, sesi sert ve kararlıydı, oldukça rahat görünüyordu.

"Oğlumun istikrarlı ve kalıcı bir ev yaşantısına sahip olmasının zamanı gelmiştir. Ona sahip olmasını istediğim istikrarın güvencesini vermek istiyorum. En önemlisi de, güvende olmasını istiyorum."

Billindsley sandalyesinde kaldı — sahteydi, belki de kendisine fazla güveniyordu. "Lütfen bize Bay Cross'la ayrılmanıza neden olan olaylardan bahseder misiniz?"

Christine yere baktı ve kendisini toparlamak için bir dakika bekledi. Şu anda rol yaptığını düşünemiyordum. Ona âşık olmamın nedenlerinden biri de dürüstlüğüydü.

"Hamile kalmamdan hemen sonra kaçırılmış ve on ay rehin tutulmuştum," dedi tekrar başını kaldırarak. "Beni kaçıranların amacı Alex'e zarar vermekti. Bu felaket süreç sona erdiğinde, onunla normal bir yaşama geri dönmek benim için imkânsızdı. İstemiştim, ama yapamadım."

"Sadece kayıtlar için, Alex derken Bay Cross'tan mı bahsediyorsunuz?"

Ajan veya Dr Cross değil, sadece Bay Cross. Avukatlar en ufak delikten bile girebilirlerdi.

Christine ürkmüştü, sonra, "Evet, öyle," dedi.

"Teşekkür ederim, Christine. Şimdi biraz daha gerilere gitmek istiyorum. Oğlunuz siz rehin tutulduğunuz sırada, Jamaica'da doğmuştu. Bu doğru mu?"

"Evet."

"Jamaica'da bir hastanede, herhangi bir tıbbi gözetim altında mı doğurdunuz?"

"Hayır. Ormanın içinde küçük bir kulübeydi. Bir ebe getirdiler. İngilizce konuşmuyordu, en azından benimle konuşmuyordu. Doğum sonrası bakım da yoktu. Küçük Alex sağlıklı doğduğu ve sağlıklı kalabildiği için son derece memnundum. Dahası, sonraki üç ayı cezaevinde bir hücrede geçirmiştik."

Bayan Billingsley ayağa kalktı ve salonun öbür ucuna yürüdü, Christine'e bir kâğıt mendil uzattı. "Bayan Johnson, bu kaçırılma olayı Bay Cross'la birlikteliğinizde yaşadığınız ilk şiddet miydi?"

"İtiraz ediyorum!" Ben hemen ayağa fırladı.

"Düzeltiyorum, Sayın Yargıç." Billingsley meraklı gülüşünü Christine'e çevirdi. "Çocuğunuz doğmadan önce ve sonra, Bay Cross'un işiyle ilgili sizi doğrudan etkileyen herhangi bir şiddetle karşı karşıya kaldınız mı?"

"Birkaç kez," dedi Christine tereddüt etmeden.

"İlki yeni tanıştığımızdaydı. O zaman evli olduğum kocam vurulmuştu, yine korkunç bir cinayet vakası nedeniyle Alex'in aradığı adamlardan biri tarafından öldürülmüştü. Bir diğer olay da, oğlumuzun doğumundan sonradır. Oğlum babasıyla Washington'da yaşarken, benim bildiğim en az bir kez güvenlik nedeniyle gece yarısı evden çıkarılmış-

tır. Aslında Cross'un bütün çocukları evden çıkarılmışlardı. Seri cinayetler işleyen bir katil Alex'in peşindeydi."

Billingsley masasında bekliyordu. Nihayet, elindeki dosyadan bir alay fotoğraf çıkardı.

"Sayın Yargıç, bunları delil olarak sunmak istiyorum. Bay Cross'un evinin acilen boşaltıldığı gecelerden birini büyük bir açıklıkla gösteriyorlar. Görünüşe göre, bu karmaşanın içinde müvekkilimin oğlu aile mensubu olmayan birinin kucağında taşınıyor."

Delil dedikleri bu saçmalığa itirazımı haykırmak istiyordum. O gece Alex'i taşıyanın herhangi bir polis memuru değil, John Sampson olduğunu çok iyi biliyordum. O gece evimin dışında Christine'in bir fotoğrafçısı vardı — bir özel dedektif. Hiç kimse tehlikede değildi, çünkü tedbirli ve hızlı davranmıştık. Ancak fotoğraflar sadece görüntülendiği ânı anlatırlardı, en azından şimdilik.

Bundan sonrası daha da kötüleşmişti.

Anne Billingsley kelimeleri neredeyse Christine'in ağzına koyarak, onu işimle ilgili bir takım yanlış ayrıntılara yönlendirdi. Bu nakarat avukatın Güney California'da ailemi tekrar tehdit edebilecek bir psikopatı kovalamak için Küçük Alex'i "terk ettiğimi" söylemesi ve bu yüzden son Disneyland tatilimizin Alex için korkunç bir mayın tarlası haline dönüştüğünü iddia etmesiyle son bulmuştu.

BÖLÜM 35

SONRA BENİM SIRAM GELDİ.

Ben beni sorgularken tanık sandalyesinde geçirdiğim süre, bugüne kadar karşılaştığım en zor, en acıklı durumdu. Ben daha önceden yargıca doğrudan hitap etmem gerektiğini öğretmişti, ancak bu zordu. Söz konusu küçük oğlumun geleceğiydi, değil mi?

Yargıç June Mayfield altmış yaş civarında görünüyordu. Yeni Milenyum Seattle'ından çok, 1950'lerin Amerika'sını andıran, kuaförden yeni çıkmış gibi kaskatı duran bir saç modeli vardı. Adı bile kulağıma modası geçmiş geliyordu. Tanık sandalyesinde otururken, Yargıç Mayfield'in çocuklarının olup olmadığını merak ettim. Boşanmış mıydı? Hiç böyle bir durumu şahsen yaşamış mıydı?

"Ben buraya hiç kimse hakkında olumsuz şeyler söylemeye gelmedim," dedim usulca. Ben, bana Christine'in ebeveynliğinden şüphe duyup duymadığımı sormuştu. "Ben sadece Alex için en iyi olandan bahsetmek istiyorum. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Ben'in başını sallaması ve dudaklarını bükmesi bana doğru cevabı verdiğimi anlatmaya yetmişti — yoksa bunlar sadece yargıca yaranmak için miydi?

"Evet, kesinlikle," dedi. "Peki, lütfen mahkemeye Küçük Alex'in yaşamının ilk bir buçuk yılını sizinle yaşamaya nasıl geldiğini anlatır mısınız?"

Bu sandalyeden Christine'i karşıdan görebiliyordum. Bu iyi, diye düşündüm. Burada, yüzüne karşı söylemek istemediğim hiçbir şeyi söylemek niyetinde değildim.

Jamaica'da olanlardan sonra Christine'in benimle kalmaya ve bir çocuk yetiştirmeye hazır olmadığını hissettiğini elimden geldiğince açık anlatmaya çalıştım. Sözlerimi süslemeye ihtiyacım yoktu. Christine yanımızda olmama kararı almıştı, nokta! Alex'i büyütmek için "uygun olmadığını" bana kendisi söylemişti. Bu nitelemeyi Christine kullanmıştı ve hayatım boyunca unutamayacağım bir nitelemeydi. Nasıl unutabilirdim ki?

"Ve ne kadar zaman geçmişti Bayan Johnson'un terk edişinin..."

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Müvekkilini yönlendiriyor."

"Reddedildi," dedi Yargıç Mayfield.

Cevabından çok fazla etkilenmemeye çalıştım, ama yine de avukatın reddedildiğini duymak iyiydi.

Ben sorularına devam etti. "Bayan Johnson'un oğlunu terk etmesiyle tekrar arayıp sorması arasında ne kadar zaman geçti?"

Bunu düşünmeme gerek yoktu. "Yedi ay," dedim. "Yedi ay geçti."

"Evet, oğlunu görmeden yedi ay. Bununla ilgili hisleriniz nelerdir?"

"Sanırım Christine'den haber alınca her şeyden çok şaşırmıştım. Geri dönmeyeceğini düşünmeye başlıyordum. Küçük Alex de öyle." Bu doğruydu, ancak bunu mahkeme odasında yüksek sesle söylemek zordu. "Bütün ailemiz şaşırmıştı, hem terk etmesine, hem de ani dönüşüne."

"Peki, ondan bir daha ne zaman haber aldınız?"

"Küçük Alex'in Seattle'de yaşamasını istediğini söylediği zaman. O zaman zarfında D.C.'de bir avukat tutmuştu."

"Bu arada ne kadar zaman geçmişti?" diye yeniden sordu Ben.

"Bir altı ay daha geçmişti."

"Hepsi bu mu? Çocuğunu terk ediyor, yedi ay sonra arıyor, tekrar gidiyor ve sonra anne olmak istediğini söyleyerek geri geliyor. Böyle mi oldu?"

Başımı salladım. "Öyle bir şey."

"Dr. Cross, şimdi bize yüreğinizin derinliklerinden, neden çocuğunuzun velayetini istediğinizi söyleyebilir misiniz?"

Kelimeler ağzımdan dökülmeye başlamıştı.

"Onu çok fazla seviyorum; Küçük Alex'e tapıyorum. Onun ağabeyi, ablası ve beni on yaşımdan itibaren büyüten büyükannesiyle büyümesini istiyorum. Sanırım Jannie ve Damon benim babalığımın canlı ispatlarıdır. Bütün hatalarıma rağmen, mutlu ve söylememe izin verin ama, çok tatlı çocuklar yetiştirebildiğimi ortaya koydum."

Jannie, Damon ve Nana'ya baktım. Bana bakıp gülümsüyorlardı, sonra Jannie ağlamaya başladı. Ben'e dönmem gerekiyordu, yoksa ben de ağlamaya başlayabilirdim.

Yargıç Mayfield'in de çocuklara baktığını ve ilgili göründüğünü fark ettim.

"Çocuklarımı dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum," dedim. "Ama ailemiz Küçük Alex olmadan ya da onun sevdiği ismiyle Ali olmadan, tamam değil. O bizim bir parçamız. Hepimiz onu çok seviyoruz. Bizler onu altı ay değil, altı dakika bile bırakamazdık."

Gözümün ucuyla Nana'nın ağladığını gördüm. Yüksek sandalyesinde oturan siyah elbiseleri içindeki Yargıç Mayfield'den çok daha bilge göründüğü kesindi, özellikle de çocuk yetiştirme konusunda.

"Lütfen devam et, Alex," dedi Ben sessizce. "Çok iyi gidiyorsun. Devam et."

"Ben, Christine'in Washington'u hiç terk etmemiş olmasını arzu ederdim. Ali bizim ikimizin de yanı başında olmamızı hak ediyor. Eğer buna sahip olamayacaksa, o halde mümkün olduğunca ailesiyle kalmalıdır. Seattle'da kötü olduğunu düşünmüyorum, ama bütün bunlar onun daha iyi olması içindir. Ve daha önce söylediğim gibi, bütün bunlara değer mi bilmiyorum ama onu çok seviyorum. O benim parçam. Yüreğim onundur," dedim ve sonra gözyaşlarına boğuldum. Niyetim kesinlikle yargıcı etkilemek veya durumdan faydalanmak değildi.

Dava bütün öğleden sonra ve ertesi sabahın geç saatlerine kadar sürdü, zaman zaman da epeyce sertleşti. Avukatların kapanış konuşmalarından sonra, biz mahkeme salonunun dışındaki holde bekleşirken, Yargıç Mayfield bir sonraki adımının ne olacağına karar veriyordu.

"Harikaydın, Baba." Jannie kolumu tuttu ve başını omzuma vurdu. "Sen harikasın. Alex'i geri alacağız. Bunu hissediyorum."

Boşta kalan kolumu omuzlarına doladım. Olanlar için üzgünüm. Sizler burada olduğunuz içinse memnunum."

Tam o anda, mübaşir bizi içeri çağırdı. Boş bakışlarından bir şey anlamak mümkün değildi elbette ki.

Yolda Ben'le sessizce konuştuk. "Bu sadece bir formalite olacak. Herhalde bütün bunları dikkate alacaktır ve iki ila altı hafta arasında haber alırız. Bu süre zarfında geçici ziyaret anlaşmasının gözden geçirilerek yeniden çıkarılması için girişimde bulunacağım. Bunun sorun olmayacağına eminim. Duruşmada harikaydın, Alex. Bu konuda endişen olmasın. Şimdilik sakinleşebilirsin."

BÖLÜM 36

MAHKEME SALONUNDA TOPLANDIĞIMIZ anda, Yargıç Mayfield içeri girdi ve sandalyesine oturdu. Eteğini düzeltti ve hiç zaman kaybetmeden konuşmaya başladı.

"Bütün şahitleri dinledim ve önüme konan bütün delilleri inceledim. Karara vardım. Bütün duyduklarıma dayanarak, her şey oldukça açık görünüyor."

Ben, refleks olarak bana baktı, ama bu bakışın ne anlama geldiğini tam olarak anlayamamıştım. "*Ben?*" diye fısıldadım.

"Mahkeme davacı lehine karar vermiştir. Kalıcı velayet Bayan Johnson'da kalacaktır. Ziyaret programının yapılmasını kolaylaştırmak ve üzerinde karşılıklı anlaşılmış bir program oluşmasını sağlamak için rehberlik yapacağım. Sizi bu mahkeme salonunda tekrar buluşturmamak için bu anlaşma hakkında çıkabilecek bütün tartışmaları gözden geçirip üzerinde düşünmenizi istiyorum."

Yargıç gözlüklerini çıkardı, sanki bir yaşamı mahvetmek gününün yorucu bir ayrıntısıymış gibi gözlerini ovuşturdu. Sonra devam etti, "Ancak, coğrafi durumu göz önünde bulundurarak yaratıcı çözümler için sizi yüreklendiriyorum. Dr. Cross'un yılda en az kırk beş gün ziyaret hakkı kazanması kuralını koyuyorum. Hepsi bu."

Sadece bu kadardı, ayağa kalktı ve salondan çıktı.

Ben bir elini omzuma koydu. "Alex, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Şaşırdım. Beş senedir hiç dava kaybetmemiştim. Çok üzgünüm."

Onu zar zor duyabildim, etrafımı sararak beni rahatlatmaya çalışan ailemi bile güçlükle fark edebildim. Christine'in ve Anne Billingsley'in dışarı çıkışlarını görebilmek için bakındım.

Kelimeler ağzımdan dökülürken, "Sana ne oldu?" diyebildim. Son günlerde kontrol etmeye alıştığım bütün kaslarım sanki bir anda boşalmış gibiydi. "İstediğin bu muydu? Beni cezalandırmak? Ailemi cezalandırmak? Neden Christine?"

Sonra Nana Anne konuştu. "Sen zalim ve bencilsin, Christine. Sana acıyorum."

Christine bize sırtını döndü ve bir tek kelime bile etmeden yanımızdan büyük bir hızla uzaklaştı. Mahkeme salonunun dış kapılarına ulaştığında, omuzları çöktü. Birdenbire bir eliyle ağzını kapattı. Emin değildim, ama sanırım hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Bayan Billingsley onu kolundan tuttu ve koridora doğru sürükledi.

Anlayamamıştım. Christine kazanmıştı, ama kaybetmiş gibi ağlıyordu. Kaybetmiş miydi? Neydi bu? Aklından neler geçiyordu?

Bir süre sonra şaşkın bir halde hole çıktım. Bir elimi Nana, diğer elimi de Jannie tutuyordu. Christine gitmişti bile, ama görmek istemediğim biri beni orada bekliyordu.

James Truscott mahkeme binasına girmenin bir yolunu bulmuştu. Fotoğrafçısı da öyle. Ne zoru vardı bu adamın? Buraya neden gelmişti? Böyle bir zamanda. Nasıl bir hikâye yazmanın peşindeydi?

"Mahkemede zor bir gün, hı Dr. Cross?" diye seslendi koridorun öbür ucundan. "Davayla ilgili herhangi bir yorumda bulunmak ister misiniz?"

Onu iterek ailemle birlikte yanından geçip ilerledim ancak fotoğrafçısı birkaç poz çekmeyi başarmıştı, Damon ve Jannie'nin tek başlarına fotoğrafları da bunlara dahildi.

"Ailemin bir tek resmini bile basma," dedim Truscott'a dönerek.

"Yoksa ne olur?" diye sordu elini beline koyup meydan okuyarak.

"Dergine ailemin bir tek fotoğrafını bile koyma. *Koyma.*"

Sonra ani bir hareketle fotoğrafçının kamerasını çekip aldım.

BÖLÜM 37

AYNI GÜNÜN GEÇ saatlerinde Masalcı, 405 numaralı San Diego Otoyolu'ndan kuzeye doğru ilerliyordu. Bu yolda seksen civarında seyretmek normaldi, o da aklındaki "nefret listesi" üzerinde çalışıyordu. Bundan sonra ne yapmak istiyordu ya da bundan sonrası yoksa bu iş bozulmadan, öldürmekten vazgeçmeden veya yakalanmadan önce ne yapacaktı?

Dur! Tıpkı birdenbire başladığı gibi. Son. Bitti. Hikâye sona erdi.

Her zaman arabanın ön kapısının kenarında bulundurduğu küçük bloknota bir şeyler karaladı. Araba kullanırken yazı yazmak zordu, arabayı şeritten biraz kaydırmıştı.

Birden sağından bir salak kornaya basmaya başladı ve uzun süre elini kornadan çekmedi.

Üstü açık Lexus'a baktı, geri zekâlının teki ona bağırıyordu "Siktir git, göt herif, siktir git!" Bir yandan da el işaretleri yapıyordu.

Masalcı kendisine hâkim olamıyordu — öbür arabadaki kırmızı suratlı aptala sadece gülmekle yetindi.

Salak ölüm fermanını imzaladığının farkında bile değildi. Bu eğlenceliydi! Yan koltuğun penceresine doğru eğilmişti. Belli ki gülmesi salağı daha fazla kızdırmıştı. "Göt herif, komik olduğunu mu düşünüyorsun? Komik olduğunu mu sanıyorsun ha?" diye bağırdı adam.

Masalcı öfkeli pezevenk orada değilmiş gibi, sanki orada olsa da beş paralık değeri yokmuş gibi kahkaha atmaya devam ediyordu. Ama adam oradaydı ve aslına bakarsanız

Masalcı'nın kanına girmişti, bu da pek tavsiye edilen bir durum değildi, değil mi?

Nihayet uslanmış da vicdan azabı çekermiş gibi Lexus'un arkasına geçti. Herifin siyah Lexus'u iki çıkış sonra otoyoldan ayrılmıştı. Masalcı da arkasından.

Bu, hikâyeye dahil değildi. Şimdi doğaçlama davranıyordu.

Hollywood Tepeleri'ne doğru bir yan yoldan, sonra da tekrar yokuş yukarı Lexus'un fren lambalarını takip etmeye devam etti.

Lexus'un şoförünün onu fark edip etmediğini merak etmişti. Fark ettiğine emin olmak için kornaya basmaya başladı ve bir kilometre kadar adama korna çaldı. O zamana kadar adamın ödü patlamış olmalıydı Onun yerinde olsa, kesinlikle ödü patlardı, özellikle de otoyolda kiminle dalaştığının farkında olsaydı.

Masalcı birden hızlandı ve üstü açık arabayı geçti. Bu şu ana kadar yaşanan en eğlenceli sahnelerden biriydi. Arabanın bütün camları açıktı, rüzgâr büyük bir hızla içeriye esiyordu.

Lexus'un şoförü dönüp ona baktı. Artık küfür etmiyor, el kol hareketleri de yapmıyordu. Biraz pişman gibi miydi yoksa? Biraz daha s-a-y-g-ı-l-ı.

Masalcı'nın sağ eli yukarı kalktı, nişan aldı ve şoförün suratına dört el ateş etti. Sonra üstü açık arabanın yolun kenarındaki bariyere çarpışını, bir süre sürtünerek gidip tekrar yola çıkışını ve ardından kayalıklara çarpışını izledi.

Artık hiçbir hareket yoktu — sinir bozucu pezevenk ölmüştü, değil mi? Göt herif, bunu hak etmişti. Ne yazık ki bu cinayetlerin önünde sonunda sona ermesi gerekecekti. En azından büyük plan böyleydi, hikâye böyleydi.

BÖLÜM 38

DEDEKTİF JEANNNE GALLETTA İKİ YAŞINDAKİ Thunderbird'ünü son hızla sürüyordu. Arabasını bundan daha süratli sürdüğü zamanlar olmuştu, ancak L.A.'in caddelerinde değil. Tepesindeki siren sabit bir ritimle öterken, Van Nuys'da yanından geçtiği mağazaların vitrinleri bulanık görünüyordu.

Oraya vardığında iki siyah beyaz arabanın kafenin önüne park etmiş olduklarını gördü. Başıbozuk kalabalık caddenin karşısındaki kaldırımda birikmeye başlamıştı bile. TV kameralarının çok uzakta olmadıklarına emindi, haber helikopterleri de öyle.

"Durum nedir?" diye bağırdı gördüğü ilk polis memuruna. Adam gönülsüzce kalabalığı kontrol etmeye çalışıyordu.

"Duruma hâkimiz," yanıtını verdi adam. "Sessizce yerleştik, hem öne hem arkaya. Adamlarımızdan birkaçı da dama çıktı. İçerde yirmi kişiden fazla müşteri ve ayrıca çalışanlar var. Eğer biz geldiğimizde buradaysa, hâlâ içerde olması gerekir."

Bu büyük bir *eğer* ama en azından elimizde bir şey var, diye düşündü Dedektif Galletta. *Mary Smith hâlâ içerde olabilir. Bu iş burada son bulabilir. Sevgili Tanrım, lütfen.*

"Tamam, buraya ulaştıkları anda içeri iki ekip daha yolluyorsun, kalabalığı kontrol etmek için iki ekip daha, ön, arka ve tepedeki korumalar yerlerinde kalsınlar."

"Bayan, bu benim ekibim değil..."

"Kimin ekibi olduğu umurumda değil. Sadece dediğimi yap." Durdu ve memurun gözlerinin içine baktı. "Yeterince açık mıyım? Beni anladın mı?"

"Kesinlikle bayan."

Galletta içeri girdi. Kafe, önde barın arkalarda bilgisayar localarının bulunduğu büyük bir dikdörtgendi. Her elektronik çıkış omuz hizasına kadar panellerle özel bölmelere ayrılmıştı. İçerdekiler düzensiz yerleştirilmiş masaların etrafına, iskemlelere ve koltuklara yığılmıştı. Galletta büyük bir süratle hepsinin yüzlerini süzdü.

Öğrenciler, serseriler, yetişkin vatandaşlar ve birkaç Venice Beach tarzı hippi. Bir başka memur ona hepsinin üstlerinin arandığını ve hiç silah bulunmadığını bildirmişti. Bir şey ifade etmese de. Şimdilik, hepsinin şüpheli olduğunu varsayıyordu.

Yönetici, içki içemeyecek kadar genç görünümlü ve Galletta'nın Valley'deki lise yıllarından beri gördüğü en feci akne sorununa sahip, çok sinirli bir gençti. Göğsüne iğnelediği minik CD-Rom'da fosforlu kırmızı renkle BRETT yazıyordu. Galletta'yı arka taraftaki bilgisayar localarından birine götürdü.

"Bulduğumuz yer burası," dedi.

"Bu tarafta bir çıkış var mı?" Galletta solundaki dar geçidi işaret ederek sordu.

Yönetici başını salladı. "Polis zaten arkadaydı. Çıkışı kapattılar."

"Peki, makineyi kimin kullandığına dair kayıt tutar mısınız?"

Bir kredi kartı makinesini işaret etti. "Bunu kullanmış olmak zorundalar. Bilgilere nasıl ulaşılacağını tam olarak bilmiyorum, ama sizin için öğrenebilirim."

"Ben ilgilenirim," dedi Galletta. "Ancak sizden yapmanızı istediğim bir şey var. Herkesi mümkün olduğunca rahat ettirmeye çalışın. Dürüst olmak gerekirse uzunca bir süre buradayız. Ve eğer birileri bir şey isterse, *kafeinsiz* verirsin."

Sonra hiç içinden gelmediği halde göz kırpıp gülümsedi, zavallı delikanlı biraz yatışmış görünüyordu.

"Bir de Memur Hatfield'e gelip beni görmesini söyle." Memur Hatfield'le daha önce kısa bir karşılaşmaları olmuştu ve adı Righteous Kardeşlerden biriyle aynı olduğundan ismini her zaman hatırlayabiliyordu.

Bilgisayarın başına oturdu ve bir çift lastik eldiven çıkardı. Memur Hatfield yanına geldiğinde, "Şu ana kadar neler biliyoruz?" diye sordu.

"Aynı tip bir mesaj, *Times*'daki aynı adama, Arnold Griner'e yazılmış. Öbür mesajların başkasının olma olasılığı var, fakat bana sanki yine onunmuş gibi geliyor. Carmen D'Abruzzi'yi duymuşsunuzdur, değil mi?"

"Aşçıbaşı mı? Tabii. Kendi programı vardır. Zaman zaman seyrederim. Ben yemek pişirmem de."

Trattoria D'Abruzzi Hollywood'un "Ayın Lezzeti" restoranlarından biriydi, birinci sınıf akşam yemekleri ve geç saatte içki için iyi bir mekândı. Galletta, Carmen D'Abruzzi'nin harika kocası ve iki mükemmel çocuğu için yemekler pişirdiği son derece tutulan bir programı olduğunu biliyordu. Galletta'nın ağız tadına göre her şey *fazla* mükemmeldi, yine de zaman zaman programı izlediği olurdu.

Galletta başını salladı. "Kahretsin! D'Abruzzi tam da bu katilin tipi. Onu bulabildiniz mi?"

"Bomba da bu ya! O iyi, hiçbir sorun yok. Belki biraz korkmuş olabilir, ama her şey yolunda. Ailesinin de duru-

mu iyi. Evine bir ekip gönderdik bile. Baksanıza, e-postayı yazan her kimse onu yollamamış, hatta bitirmemiş bile."

Jeanne Galletta tekrar başını salladı. "Ne yapmaya çalışıyor bu kadın? Yollamamış mı?"

"Belki herhangi bir nedenle aklı karışmıştır, belki rahat düşünemiyordu ve çekip gitti. Belki de buranın kahvesini beğenmedi. Benim beğenmediğim kesin."

Galletta ayağa kalktı, bir araya toplanmış müşterilere ve çalışanlara baktı. "Veya hâlâ burada!"

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Aslında ihtimal dahilinde bile değil. Bu kadın aptal değil. Yine de, bu dangalakların hepsiyle konuşmak istiyorum. Bir sonraki emre kadar bu yer kapalı bir kutu olacak. Bir ön sorgulama yapın, ama hiç kimse benimle bizzat görüşmeden dışarı çıkamaz. Anlaşıldı mı? Hiç kimse. Hiçbir nedenle. Annelerinden bir mesaj getirmiş olsalar bile."

"Evet, evet tamam," diye cevapladı Hatfield. "Anladım."

Jeanne Galletta, Hatfield'in dışarı çıkarken çok alçak sesle, "Sakin ol," gibi bir şey mırıldandığını duymuştu. Tipik! Erkek polisler erkeklerin emirlerine farklı, kadınların emirlerine farklı tepki verirlerdi. Omzunu silkti ve dikkatini ekrandaki yarım e-postaya verdi.

Yarım bırakılmış? Bütün bunlar ne anlama geliyor?

BÖLÜM 39

Kime: agriner@latimes.com

Kimden: Mary Smith

Kime: Carmen D'Abruzzi:

Dün akşam sabahın üçüne kadar restoranında çalıştın, değil mi? Meşgul, çok meşgul bir kızsın! Sonra arabana kadar iki blok tek başına yürüdün. Böyle düşünüyordun, değil mi? Tek başına olduğunu?

Fakat yalnız değildin, Carmen. Ben de kaldırımda seninleydim. Dikkatli olmaya özen göstermedim bile. Sen benim adıma işleri kolaylaştırdın. Çok zekice değildi. O kadar kendine dönüktün ki. *Ben, ben, ben, ben.*

Belki haberleri seyretmezsin. Belki de bilmezlikten gelirsin. Belki dışarıda bir yerlerde senin gibi insanları arayan birini umursamıyorsun. Sanki seni öldürmemi isteyen sendin. Bu da iyi bir şey, sanırım! Çünkü benim istediğim de buydu.

Seni izlerken, sen olmaya çalışırken, çocuklarına caddede karşıdan karşıya geçtiklerinde iki yöne de bakmaları gerektiğini öğretip öğretmediğini merak ettim. Dün akşam Anthony ve Martina'ya iyi bir örnek oluşturmadığın kesin. Etrafına hiç bakmadın, bir kez bile.

Bu hepiniz için, yemek programındaki o Allahın belası bir-resim-kadar-cici-aileniz adına çok kötü.

Çocuklarının ne zaman sensiz kalacaklarını bilebilmenin bir yolu yoktur, değil mi? Şimdi önemli güvenlik derslerini başkalarından almaları gerekecek.

Senden sonra...

BÖLÜM 40

BÖYLECE BİTMİŞTİ — cümlenin yarısında.

Bitmemiş olsaydı bile bu durum vakaya yeni bir yön veriyordu, çünkü Carmen D'Abruzzi ölmemişti ve onu ölümle tehdit eden not ellerine geçmişti. Bu olumlu bir şeydi, değil mi?

Jeanne Galletta gözlerini sıkıca kapattı ve yeni bilgiyi hızlı ve doğru bir şekilde özümsemeye çalıştı. Belki de Mary Smith mesajların önce bir taslağını yazıyor ve cinayetten sonra postalıyordu.

Öyleyse bunu neden burada bırakmıştı? Bilerek yapmış olabilir miydi? Bu gerçekten de ona mı aitti? Belki de değildi.

Tanrım, bu meseleyle ilgili sorular bitmek bilmiyordu. Cevaplar hangi cehennemdeydi? Acemiler için tek bir cevap olması nasıl olurdu acaba?

Alex Cross'u düşündü, kitabında bahsettiği bir şeyi: "*Kilit taşı*, her şeyin kalbine giden soruyu bulana kadar soru sormaya devam et. Sonra tekrar geri dönebilirsin. İşte o zaman cevapları bulmaya başlarsın."

Tek bir soru. *Kilit taşı*. Hangi lanet soruydu bu?"

Altı saat sonra olay Galletta için hâlâ gizemini koruyordu. Hava kararıktan hemen sonra, sabahki müşterilerin sonuncusunu da evine yollayabilmişti. Söz konusu bilgisayarın başında kimlerin oturduğuna dair beş ayrı kişi beş ayrı ifade vermişti, diğerlerininse en ufak bir fikri bile yoktu.

Dedektif Galletta konuştuğu kişilerden en ufak bir şüphe bile duymamıştı, ancak yirmi altısı da takip edilecekti.

Galletta'nın şu anda düşünmek istemediği kadar çok bürokratik işlem olacaktı.

Mary Smith'in kredi kartının çalıntı olması kimseyi şaşırtmamıştı. Kart, Sherman Oaks'tan, kartı kaybettiğinin farkında bile olmayan, Debbie Green adında seksen yaşında bir kadına aitti. Kartla hiçbir ödeme yapılmamıştı, hiçbir belge, hiçbir iz yoktu. *Bu kadar salakça davranmayacak kadar dikkatli, düzenli bu kadın.*

Galletta yönetici Brett'ten kuvvetli bir espresso istedi. Buradan ofise gidecekti, günlük olaylar henüz hafızasında tazeyken üzerinden bir daha geçecekti. Komşusu köpeği dışarı çıkaracağını söylemişti. Yolunun üzerindeki Çin lokantasında hazır-yemek paketini yirmi dakika sonra alabileceğini söylediler. Hayat ne güzeldi, değil mi? *Hayır, değildi!*

Gece yarısı evine varmış olup olamayacağını düşündü, varsa da uyuyup uyuyamayacağını merak etti.

Herhalde uyuyamazdı, iki nedenle:

Sorması gereken soru neydi? *Kilit taşı* neredeydi?

Ya da, Alex Cross palavra mı atıyordu?

BÖLÜM 41

"HİÇBİR ZAMAN NE İSTEDİĞİNİ bilmezdi, belki de hâlâ bilmiyordur. Christine'i severdim, fakat Jamaica'daki olaydan sonra bir daha asla aynı Christine olamadı. Onun yoluna devam etmesi gerekir, senin de öyle."

Sampson'la mahallemizdeki ünlü mekânlardan Zinny'de oturuyorduk. Müzik kutusundan B.B.King'in "I Done Got Wise" şarkısı yankılanıyordu. Bu gece sadece hüzünlü şarkılara yer vardı, en azından benim için.

Mekânda eksik olan neşeyi, bizi ismen tanıyan ve içki doldurma konusunda eli açık olan barmen Raphael tamamlıyordu. Önümde duran Scotch'u bitirdim. Üçüncü bardağım mı, yoksa dördüncüsü mü, hatırlamaya çalışıyordum. Off, kendimi çok yorgun hissediyordum. *Indiana Jones* filminden bir cümle hatırladım: "Yıllar değil, tatlım, aslolan kat ettiğin kilometredir."

"Sorun Christine değil, değil mi John?" Sampson'a doğru döndüm. "Konu Küçük Alex. Ali. Kendisine böyle diyor. Şimdiden kişilik sahibi oldu."

Kafama hafifçe vurdu. "Sorun tam burada, senin *kafanda*, tatlım. Şimdi beni dinle."

Dik oturup bütün dikkatimi ona verene kadar bekledi. Sonra bakışlarını yavaşça tavana dikti. Gözlerini kapattı ve gülümsedi. "Kahretsin. Ne söyleyeceğimi unuttum. Çok kötü. Kendini çok daha iyi hissetmeni sağlayacaktım."

Keyifsiz halime rağmen güldüm. Sampson beni rahatlatmasını hep becerirdi. D.C.'de beraber büyüdüğümüzden bu yana, on yaşımızdan beri böyleydi.

"Evet, bari ikinci iyi çareye başvuralım!" diyerek Raphael'e iki içki daha işaret etti.

"Ne olacağını asla bilemiyorsun," dedim kendi kendime. "Âşık olduğun zaman. Garanti yok."

"Doğru," dedi Sampson. "Bana bir çocuğum olacağını söyleseydin, gülerdim. İşte üç aylık bir çocuklayım. Delilik bu. Fakat her şey bir anda yeniden değişebilir, bir anda." Parmaklarını sertçe şaklattı, ses kulağımda yankılandı. Sampson tanıdığım en büyük ellere sahipti. Ben fazla iri sayılmasam da, ufak tefek de değilim, ancak onun yanında küçük görünüyorum.

"Billie ile aramız iyi, bunda sorgulanacak bir şey yok," diye devam etti. Homurdanıyordu ama kendi tarzında bir anlam ifade ediyordu. "Bu günün birinde bozulmaz anlamına gelmiyor. Bütün bildiğim on yıl sonra bana ait her şeyi çimenlere fırlatabileceğidir. Kim bilir? Yok canım, sevgilim bana bunu yapmaz. Benim Billie'm yapmaz," dedi ve ikimiz de gülmeye başladık.

Bir süre sessizce içmeye devam ettik. Konuşmadığımız halde moralimiz bozulmuştu.

"Küçük Alex'i tekrar ne zaman göreceksin?" diye sordu. Sesi yumuşamıştı. "*Ali.* Bu hoşuma gitti."

"Haftaya, John. Seattle'a gideceğim. Ziyaret anlaşmasını sonuçlandırmamız gerekiyor."

Bu kelimeden nefret ediyordum. *Ziyaret.* Kendi oğlumu ziyaret mi edecektim? Bunu yüksek sesle her söylediğimde, bir şeyleri yumruklamak geliyordu içimden. Bir lamba, bir cam, pencere!

"Kahretsin, bunu nasıl yapacağım?" diye sordum Sampson'a. "Ciddiyim. Christine'in yüzüne, Alex'in yüzüne nasıl bakacağım, nasıl her şey yolundaymış gibi davranacağım?

Becersem ve iyi görünsem bile, insan çocuğuyla böyle olmaz ki."

"O iyi olacak," dedi bir anda. "Alex, senin sorunlu çocuklar yetiştirmen mümkün değil. Ayrıca, bize bir baksana. Sence sen iyi misin? Sence ben iyi miyim?"

Ona güldüm. "Verecek daha iyi örneklerin yok mu?"

Sampson şakamı duymazlıktan geldi. "Senle ben her fırsata sahip değildik ve ikimiz de iyiyiz. Bildiğime göre, kaçmıyorsun, ortadan yok olmuyorsun, çocuklarını yüzüstü bırakmıyorsun. Ben bütün bunlarla savaştım ve D.C. Polisi'nin ikinci en iyi polisi olmayı becerdim." Durdu ve kafasına vurdu. "Ohh, kahretsin! Sen şimdi parlak kıçlı federallere dahilsin. O halde bu beni birinci sıraya yükseltti demektir." Bir anda Küçük Alex'i ne kadar özlediğimi fark ettim, bir de John'un arkadaşlığının gücünü hissettim. "Burada olduğun için teşekkür ederim," dedim.

Kolunu omzuma doladı ve beni sıkıca sardı. "Başka nerede olabilirdim?"

BÖLÜM 42

UÇUŞ GÖREVLİSİNİN BANA baktığını hissettiğimde biraz sersemleyerek bir anda uyandım. Ertesi sabah olduğunu ve United jetiyle L.A.'ye gittiğimi hatırladım. Meraklı bakışlarına bakılırsa bana bir soru sormuş olmalıydı.

"Özür dilerim!?" dedim.

"Masanızı kapatır mısınız? Koltuğunuzu dik duruma getirin. Birkaç dakika içinde Los Angeles'a inmiş olacağız."

İçim geçmeden önce, James Truscott'u ve nasıl hayatımda aniden belirdiğini düşünüyordum. Tesadüf? Buna inanmak niyetinde değildim. Quantico'daki bir araştırmacı arkadaşımı aramıştım ve bana Truscott hakkında daha fazla bilgi edinmesini rica etmiştim. Monnie Donnelley bana Truscott hakkında kısa zamanda istediğimden çok daha fazla bilgi sağlayacağına dair söz vermişti.

Kâğıtlarımı toparladım. Onları buralarda böylece bırakmak iyi bir fikir değildi, tarzım değildi. Uçakta uyumak da huyum değildi. Bugünlerde her şey biraz tersine dönmüştü. Biraz mı?

Mary Smith dosyam birkaç günde ciddi şekilde kalınlaşmıştı. Son gelen yanlış alarm, yanıtı kelime oyununa dayanan bir çeşit bilmeceydi. Bunun arkasında Mary Smith'in olduğundan emin bile değildim.

Cinayet raporlarını incelediğimde yaptığı işte kendisine güveni aftan ve giderek daha fazla öfkeye kapılan birini görüyordum. Kesinlikle hedefinde ilerliyordu. İlk olay, Patrice Bennett cinayeti halka açık bir mekândaydı. İkinci Antonia Schifman'ın evinin önüydü. Şimdi bütün veriler

Mary Smith'in Marti Lowenstein-Bell'i havuzda öldürmeden önce gecenin bir bölümünü evin içinde geçirdiğini gösteriyordu.

Her neyse, işte yine L.A.'ye geri dönmüştüm, uçaktan inip bir araba kiralamaktaydım, belki de Ajan Page'i arayıp beni almasını bile isteyebilirdim.

FBI'ın L.A. Bürosu D.C'yi utandırıyordu. Doğuda alıştığım klostrofobik labirent ofisler yerine, dokuz katlı, açık planlı, pırıl pırıl pencerelerinden bolca ışık alan bir merkezle karşılaştım. D.C.'de çalıştığım on beşinci kattaki küçük bölmeden sonra, burada beni Getty Müzesi'nin ve ardındaki geniş manzaranın hâkim olduğu beşinci katta görevlendirmişlerdi. Oysa kendi ofisimin dışında çalışmam gerektiğinde bir masa, oturacak bir iskemle bile bulmakta zorluk çekmeye alışıktım.

Oraya vardıktan on dakika kadar sonra Ajan Page etrafımda pervane olmaya başlamıştı. Page'i canlı, hevesli buluyordum, biraz tecrübe kazanınca iyi bir ajan olacaktı. Ama o anda başımda dikilen birisine ihtiyacım yoktu. Tepemdeki Müdür Burns'a sahip olmak yeterince kötüydü, bir de yazar James Truscott vardı sahnede. Boswellim. Yoksa başka bir şey miydi?

Page bir ihtiyacım olup olmadığını sordu. Vardı. Dosyamı elime aldım.

"Bu *en az* yirmi dört saatlik iş. Dedektif Galletta'nın L.A. Polisi'ndeki bütün bilgilerini istiyorum. Galletta'dakilerin *daha da* fazlasını istiyorum. Becerebileceğini düşünüyor musun?"

"Bana güvenebilirsiniz," dedi ve gitti.

Aslında onu başımdan savmak için vermemiştim bu işi. Gerçekten o bilgilere ihtiyacım vardı, üstelik bu Page'in bir süreliğine de olsa tepemden çekilmesini sağlayacaktı.

Boş bir sayfa çıkarıp L.A.'ye gelirken kafamı kurcalayan birkaç soruyu karaladım.

M. Lowenstein-Bell — Biri eve nasıl girebilmişti?

Bu katilin bir tercih listesi mi var? Düzgün bir sıralaması? Kurbanlar arasında göze batmayan bir bağlantı var mı? Olması gerekmiyor mu?

Mesleğimde en sık kullandığım formül şudur: *nasıl artı neden, eşittir kim.* Mary Smith'i tanımak istiyorsam, kıyaslamaları ve farklılıkları —ve bu ikisinin bileşimini— dikkate almak zorundaydım. Bu yüzden Lowenstein-Bell konutuna gitmem gerekiyordu.

E-postayı yollayan?/Hazırlık?, diye not ettim.

Sürekli aynı noktaya geri geliyordum. Katilin kişiliğiyle, e-postaları yollayan *persona* arasında ne kadar bağlantı vardı? Mary Smith'in yazıları ne kadar *dürüsttü*, daha iyi tasvir edecek bir kelime bulamamıştım. Ve bunun ne kadarı yanlış yönlendirme amaçlıydı, böyle bir amacı varsa elbette.

Bunları çözene kadar iki şüpheli kovalar gibiydim. Eğer şansım yaver giderse, bir sonraki görüşmem e-postalara biraz olsun ışık tutacaktı.

Kullanılan aletler? Kendime bir not daha yazdım.

Seri cinayetler işleyen katillerin çoğunun iki farklı alet grubu olurdu, tıpkı Mary Smith gibi.

Birincisi gerçek cinayet aletiydi. Burada silah kullanıldığı aşikârdı. Her seferinde aynı silahı kullandığını biliyorduk. Bıçaktan aynı derecede emin olamıyorduk.

Ve bir arabanın varlığının dikkate alınması gerekiyordu. Başka türlü çevrede bu kadar rahatça dolanması mümkün görünmüyordu.

Ayrıca sapık emellerini tatmin etmesine yardımcı olan "aletler" vardı.

A ve B işaretli çocuk çıkartmaları ve e-postalar. Genellikle, bunlar katiller için silahlardan daha fazla önem taşırdı. Bunlar katillerin, "Ben buradaydım" ya da " Bunu yapan benim" deme yöntemleridir.

Muhtemelen en rahatsız edici kısmı buydu; "Bu benim olduğumu düşünmenizi istediğim kişidir"demek istiyor olabilirdi.

Her iki durumda da bir tür alay, meydan okuma vardı: "Gelin beni yakalayın. Yakalayabilirseniz."

Bu son düşüncemi de yazmıştım.

"Gelin beni yakalayın. Yakalayabilirseniz."

Sonra sürekli kursağıma takılan bir şey daha yazdım — *Truscott. Altı hafta önce ortaya çıktı. James Truscott kimdir? Amacı nedir?*

Birden saatime baktım. İlk randevuma geç kalmak istemiyorsam, ofisten ayrılma vakti gelmişti. Bürodan bir araba talep etmek ensemde birisiyle gezmek demekti, havaalanından araba kiralamakla isabet etmiştim.

Nereye gittiğimi kimseye söylemeden çıktım. Tekrar bir cinayet masası dedektifi gibi davranmaya başlayacaktım, bu işi hakkını vererek yapacaktım.

BÖLÜM 43

NİHAYET GERÇEK POLİSLİK İŞİNE dönmüştüm, kendimi yenilenmiş bir enerji ve hevesle işe verdim. Doğrusunu söylemek gerekirse, aslında işin başına tepetaklak indirilmiştim. Profesör Deborah Papadakis beni UCLA'nın Rolfe Binası'ndaki yirmi iki numaralı kitap dolu odasında ağırladığında bütün dikkatimi kendisine verdim. Odadaki tek sandalyenin üzerinde duran bir tutam kâğıdı itinayla toparlayıp yere koydu.

"Meşgul olduğunuzu görüyorum, Profesör. Tanrım, ne kadar da çok işiniz var! Benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedim.

"Yardım edebilirsem sevinirim." Oturmamı işaret etti. "Belki de Rodney King'den beri Los Angeles'i bu kadar kaygılı görmemiştim. Oldukça üzücü."

Sonra bir elini kaldırıp ilave etti, "Aslında aynı şey sayılmaz, değil mi? Her neyse, bu benim için oldukça sıra dışı. Ben daha çok kısa hikâyeler ya da kişisel-denemelerle ilgiliyim. Gerçek suç öykülerini okumam ve aynı sebepten dolayı gizemli olaylar da benim konum dışında kalır. Walter Mosley okurum, ancak o pek fikrini ortaya dökmeyen türden bir sosyologdur."

"Ne yapabilirseniz," dedim ve Mary Smith'in e-postalarını ona uzattım. "Kendimi tekrar ediyor olabilirim, ancak bu konuda gizliliği korumanızı rica edeceğim." Bu soruşturmanın olduğu kadar benim de hayrıma olurdu. Onay ya da herhangi birine e-postaları göstermek için resmi bir izin almamıştım. Profesör Papadakis eski bir kaptan bana bir fincan kahve doldurdu. O, e-postaları tekrar tekrar okurken bekledim.

Ofisi üniversitenin içinde özel bir mülkiyet gibi duruyordu. Heykellerin olduğu, öğrencilerin çalıştığı ve muhteşem Güney California havası aldıkları bir avluya bakıyordu. Binadaki ofislerin çoğu caddeye bakıyordu. Bayan Papadakis, antika çam masası ve duvarda asılı O. Henry Ödülüyle eğitime çok uzun yıllarını vermiş izlenimini veriyordu.

Arada bir, "Hımm!" demekten başka, okuduğu sürede hiçbir şey söylemedi. Nihayet başını kaldırdı ve bana doğru baktı. Sanki yüzünün rengi atmıştı.

"Şey," dedi derin bir nefes alarak. "İlk izlenim önemlidir, oradan başlayacağım."

Eline kırmızı bir kalem aldı, ben de ayağa kalktım ve yanına gelip omzunun üzerinden kâğıda baktım.

"Burasını görüyor musun? Bir de burasını? Açılımlar hareketli. 'Seni öldüren benim' ve 'Dün akşam yemeğinde seni seyrettim'. Bunlar dikkat çekici cümleler ya da en azından o amaçla yazılmış."

"Bundan herhangi bir sonuç çıkarıyor musunuz?" Benim kendime göre bir görüşüm vardı, ancak buraya onun fikrini almaya gelmiştim.

Başını iki yana salladı. "Bağlayıcı, ama aynı zamanda da pek doğaçlama değil. Daha sanatsal, işlenmiş. Bu kişi kelimelerini özenle seçiyor. Bunun kesinlikle bir bilinç akışı olmadığından emin olabiliriz."

"Yazıda başka ne gördüğünüzü sorabilir miyim? Bu çok yararlı, Profesör Papadakis."

"Evet, bir kopukluk, uzaklık hissi var... mesela, karakterin kendi şiddetinden."

Sanki onay beklermişçesine bana baktı. Her zaman bu kadar gergin olduğunu sanmıyordum. Bu durum olmasaydı kendine hâkim ve ayakları yere basan bir havası olduğuna eminim. "Belki sadece çocuklardan bahsettiği zamanlar hariç."

"Lütfen, devam edin," dedim. "Çocuk konusu beni ilgilendiriyor. Ne görüyorsunuz, Profesör?"

"Ne yaptığını izah ettiğinde oldukça ayrıntılı. Bir sürü basit cümle, bazen kesik kesik ve güçlü. Bu seçtiği üslup da olabilir, ancak bir kaçınma yöntemi de olabilir. Yazarlar ellerindeki malzemeden korktuklarında sık sık bununla karşılaşırım. Bu bir öğrenci olsaydı, ona bağlantıları daha güçlü yapmasını ve sonucu açık uçlu bırakmasını söylerdim." Profesör omzunu silkti. "Tabii, ben bir psikiyatr değilim."

"Bana kalırsa, hiç de aşağı kalır tarafınız yok," dedim ona. "Gerçekten etkilendim. Biraz netlik kazandırdınız."

El sallayarak kibarca övgüyü reddetti.

"Yapabileceğim başka bir şey var mı? Herhangi bir şey? Aslında bu müthiş. Marazlı bir merak, demek istiyorum."

Düşüncelerini toparlaması için bekledim, ancak konuşmaya devam etmekte tereddütlü göründü.

"Nedir?" diye sordum. "Lütfen, sadece söyleyin. Endişe etmenize gerek yok. Yanlış cevap yoktur."

Kırmızı kalemini elinden bıraktı. "Şey, buradaki sorun gerçek bir kişiyi mi yoksa kurgu bir karakteri mi okuduğundur. Başka bir deyişle, bu kopma yazarın bilinçaltından mı kaynaklanıyor yoksa bunlar sadece basit sanatsal cümleler mi? Kesin bir şey söylemek epeyce zor. Buradaki en büyük şaşırtmaca bu, değil mi?"

Ben de defalarca aynı soruyu kendime sormuştum. Profesör beni onaylamaya çalışmıyordu, ancak kesinlikle bu sorunun en başta sorulması gerektiğine dikkat çekiyordu.

Birden sinirli sinirli güldü. "Umarım değerlendirmelerimle bu vakada kritik bir rol üstlenmiyorumdur. Sizi yanlış yönlendirmek beni çok üzer. Ayrıca bu çok önemli."

"Bu konuda endişeniz olmasın," dedim. "Bu dikkate aldığımız birçok etmenden sadece bir tanesi. Gerçekten, psikolojik ve analitik bağlamda inanılmaz bir bilmece."

"Bu minik bilgi kırıntılarını toplayabilmek için etrafta dolaşmaktan nefret ediyor olmalısınız. Ben olsam ederdim."

"Aslında görüşmemiz soruşturmanın en kolay kısmı," dedim ona dürüstçe.

Asıl kötü olan bir sonraki randevumdu.

BÖLÜM 44

BEVERLY HILLS'İN BEL AIR semtindeki Lowenstein- Bell konutunun önündeki silahlı güvenlik birimleri beni kapıda durdurdular. Girişin biraz uzağında iki özel görevli kimliğimi tekrar kontrol etti. Nihayet, daha önce ziyaret ettiğim ve gördüğüm en muhteşem manzaralardan birine sahip olan Bel Air Oteli'nden çok uzak olmayan virajlı bir yol üzerindeki evin bahçesine girmeme izin verilmişti.

Kapıyı çaldım, Michael Bell kendisi açtı. Evin her yerinde cam vardı. Daha bana kapıyı açmaya gelmeden çok önce onu görebilmiştim. Ağır hareketleri derin anlam taşıyordu.

Bir cinayetin ardından aile bireyleriyle her zaman dengeli davranmak gerekirdi. Sizin en çok bilgiye ihtiyacınız olan zaman, bu insanların olup biten hakkında en az konuşmak istedikleri zamandır. Bu konuda kendimin ve belki de görüşeceğim kişinin rahat hissetmesini sağlayabileceğim bir yöntemi henüz bulamadım.

Bay Bell gür sarı sakalı, blucini, solgun düz renk tişörtü ve sandaletleriyle hiç de Beverly Hillsli görünmüyordu. Etrafın ultra modern kurgusu olmasaydı, ona neredeyse bir oduncu, Nirvana'nın ya da Pearl Jam'in eski bir üyesi diyebilirdim. Dosyadaki bilgilerden karısıyla birlikte evlerini birkaç yıl önce inşa ettirdiklerini biliyordum.

Michael Bell'in ses tonu ve davranışları kederin erken safhalarındaki birininki gibiydi, yine de beni kibarca içeri buyur etti. "Size bir şey ikram edebilir miyim?" diye sordu.

"Buzlu çayımızın olduğunu biliyorum. Biraz güneş çayı, Ajan Cross?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedim.

Orta yaşlı bir hizmetli, belki de bir dadı yapabileceği bir şey var mı, diye sorarak yanımızda belirdi. Sanırım cesedi havuzda bulan Lupe San Remo olmalıydı.

"Nada, Lupe, gracias," dedi Bay Bell ona. "Quisiéramos cenar a las siete, por favor."[5]

Onu üç sarışın miniğin devasa bir koltukta sıralanmış oturdukları odaya doğru takip ettim. Cassie, Anna ve Zoey, dosyaya göre yaşları beş, yedi ve sekizdi. Büyük plazma televizyon ekranında *Nemo Balık*'ın bir sahnesi donmuş duruyordu.

Ben keyiflerini bölmüştüm, kendimi bu konuda kötü hissettim. "Mary Smith'in" kurbanların çocuklarına karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Ve eğer hissediyorsa, o halde neden? Bu deliyi harekete geçiren neydi? Bu küçük çocukların annelerini neden öldürüyordu?

"Kızlar, ben birkaç dakika oturma odasında olacağım. Bensiz devam edin." Bay Bell uzaktan kumandada bir düğmeye bastı ve film devam etmeye başlayınca sesi açtı. Filmde Ellen DeGeneres'in sesini tanımıştım, belki de Nemo'yu Jannie'yle on kez kez seyrettiğimdendir. Kızım, Dorry'yi ölümüne seviyordu.

"Burada konuşabiliriz," dedi oturma odasına doğru çıkarken. Dışarıdaki muhteşem okyanus sahiline bakan ve daha yakından bakıldığında karısı Marti'nin öldürüldüğü havuzu gören üç tarafı cam duvarlarla çevrili bir odaydı. Michael Bell krem rengi kadife koltuğa sırtı havuza dönük bir şekilde oturdu.

---

[5] Hiçbir şey yok, teşekkür ederim. Akşam yemeğini saat yedide yiyelim (Yay).

"Eskiden bu manzaraya bayılırdım," dedi sessizce. "Marti de öyle."

"Başka bir yerde buluşmamızı tercih eder misiniz?" diye sordum.

"Teşekkür ederim," dedi. "Sorun yok. Evin içinde elimden geldiğince normal hareket etmeye çalışıyorum. Kızlar için. Kendi ruh sağlığım için. Böyle iyi. Bazı sorularınız mı var?"

"L.A. Polisi tarafından sorgulandığınızı biliyorum. Sizi temize çıkardıklarını da biliyorum, o yüzden bunu mümkün olduğunca kısa kesmeye çalışacağım."

"Memnun olurum. Ne gerekiyorsa konuşalım," dedi. "Lütfen. Devam edin. Bunu yapanın bulunması için yardım etmek istiyorum. Bir şeyler yaparak yardım ettiğimi hissetmek istiyorum."

Koltuk takımının birine oturdum. Aramızda kocaman parlak, siyah mermer bir sehpa vardı. "Üzgünüm ama en bildik olanla başlamalıyım. Karınızın sizin bildiğiniz herhangi bir düşmanı var mıydı? Bu olay meydana geldiğinden beri aklınıza takılan herhangi biri..."

Ellerini önce sakalında, sonra da gözlerinin üzerinde gezdirdi. "İnanın bana, bunu düşündüm. Bana en çok dokunan da bu zaten. Marti şehirdeki en ünlü kişilerden biridir. Onu herkes severdi, buralarda bu duruma sık rastlanmaz. Soruşturabilirsiniz."

Durdu, yüzünü buruşturdu. Sakinliğini kaybetmek üzereydi, düşüncelerini okuyabildiğimi düşündüm. *Onu herkes severdi. Geçmiş zaman.*

Omuzları düştü. Yumruğunu sıkıp gözlerini sildi. "Üzgünüm, olanları hazmettiğimi düşünmüştüm, ancak henüz değil."

"Acele etmeyin," dedim ona.

Daha fazlasını söylemek istedim; bunun nasıl bir duygu olduğunu bildiğimi söylemek istedim. Sadece eşini kaybetmenin değil, onu bu şekilde kaybetmenin ne demek olduğunu bildiğimi. Bir süre önce, ben de aşağı yukarı onun şimdi içinde bulunduğu durumdaydım. Deneyimledikleri benimle Maria'nın arasındaki gibi bir şeyse, rahatlaması için hiçbir yer, hiç kimsenin yapabileceği bir şey yoktu, özellikle de bir yabancının, bir polisin. Ona şu anda kişisel şeylerden bahsetmek sadece benim yararıma olurdu, bu yüzden Maria'dan ve nasıl öldürüldüğünden bahsetmedim.

"Baba?"

En büyük kız, Zoey oturma odasıyla koridor arasındaki büyük kemerin altında duruyordu. Kapıda korkmuş, minicik ve çok yalnız görünüyordu.

"Sorun yok, tatlım," dedi baba. "Ben iyiyim. Bir dakika buraya gel." Kollarını açtı, kızı benim önümden geçmemek için koltuğun arkasından dolanarak, koşup ona doğru atıldı.

Kollarının arasına girdi ve ikisi birden ağlamaya başladılar. Daha önce babasını ağlarken görüp görmediğini düşündüm. Saçını okşayarak, "Tamam, tamam," dedi. "Tamam, Zoey. Seni çok seviyorum. O kadar iyi bir kızsın ki."

"Seni seviyorum, Baba," diye fısıldadı Zoey.

"Daha sonra görüşürüz," dedim usulca. "Başka zaman. Anlattıklarınız dosyamda var. Daha fazlasına ihtiyacım yok zaten."

Yüzünü Zoey'nin başına dayayarak bana şükranla baktı. Kızı babasının kucağında kıvrılarak bedenini biraz rahatlatmış görünüyordu. Birbirlerine yakın olduklarını anlayabiliyordum, Jannie'yi düşündüm.

"Yapabileceğim bir şey varsa, lütfen beni haberdar edin," dedi. "Yardımcı olabilmeyi gerçekten istiyorum."

"Evin içinde bir gezinebilirsem, benim için yararlı olur," dedim.

"Tabii."

Tam gitmek üzere dönmüştüm ki, durdum ve tekrar konuşmaya başladım. Kendime hâkim olamamıştım. "Gerekeni yapıyorsunuz," dedim ona. "Sizi bu zor durumdan çocuklarınız çıkaracak. Onlara yakın olun."

"Olacağım. Şimdi sahip olduğum tek şey onlar. Teşekkür ederim. Çok düşüncelisiniz."

Konuşmayı burada sonlandırdım, sanırım söylediklerimin sadece olağan bir polis memuruna ait öğütler olmadığını anlamıştı. Bunlar bir babanın, bir eşin sözleriydi. Birden bu evde gereğinden fazla kalmak istemediğimi fark ettim.

BÖLÜM 45

BİR DEDEKTİF OLARAK Lowenstein-Bell'in evinde saatlerce kalıp bütün ayrıntıları incelemek isterdim. Ancak bu şartlar altında, işimi on beş, yirmi dakikada bitirmek işime geldi.

Güzel havuzun derin kısmına gidip, dipteki lacivert çizgileri seyrettim. Mary Smith'in Marti Lowenstein-Bell'i başına tek bir kurşunla buradan öldürdüğü tahmin ediliyordu. Daha sonra cesedi uzun bir havuz sopasıyla kendisine doğru çekmişti.

Katil soğukkanlılıkla burada durmuş, cesedi sudan bile çıkarmadan bıçakla yüzünü parçalamıştı. Kurbanın yüzündeki kesikler onlarca gelişi güzel çizik halindeydi. *Sanki onu silmek ister gibi.*

Bazı insanların birini sembolik olarak yaşamlarından çıkarmak istediklerinde fotoğraflarda yüzlerini karalamalarını çağrıştırıyordu. Hatta dahası, Mary Smith evin üst katındaki ofiste bazı aile fotoğraflarına da zarar vermişti.

Dosyadaki çizimlerden yararlanarak, ofisin nerede olduğunu tahmin etmeye çalıştım.

Bulunduğum yerden ofise gitmek için mantıken oturma odasından geçmeli, sonra da ana giriş kapısının yanındaki kireçtaşı merdivenlerden üst kata çıkmalıydım.

Katil cinayet gününden önce evi ziyaret etmişti. Bu tam olarak nasıl olmuştu? Saat kaçta? Ve – neden? Mary Smith nasıl çalışıyordu?

Evin içinden tekrar geçtiğimde, Michael Bell üç küçük kızıyla oturmuş, filmi seyrediyorlardı. Ben yanlarından geçerken kafalarını çevirmediler, ben de elimden geldiğince onları ra-

hatsız etmek istemiyordum. Nedense, Küçük Alex'e, Seattle'da olanlardan sonra Jannie ve Damon'a sarılışımı hatırladım.

Üst kattaki hol ahşap ve cam bir köprüyle evi iki eşit parçaya bölüyordu. Mary Smith'in geçtiğini varsaydığım tarafa döndüm, sonra yan koridordan geçip Marti'nin ofisini kolaylıkla buldum.

Kapısı kapalı olan tek oda burasıydı.

İçeride duvarlarda aile fotoğraflarının asılı olduğunu düşündüğüm siyah noktalar göze çarpıyordu. Geri kalan her şey yerli yerindeydi.

Katil git gide cesaret kazanıyor, risk alıyor, ancak aile takıntısı hâlâ gücünü koruyor. Katilin odağı kuvvetli.

Gözlerim yirmi bir inç bilgisayar ekranının arkasında duran siyah deri sandalyeye kaydı. Burası katilin çalışma mekânıydı ve büyük ihtimalle, Mary Smith buraya oturup *L.A. Times*'dan Arnold Griner'e e-posta yollamıştı.

Ofis teras ve daha aşağısındaki manzaraya hâkimdi. Mary Smith yazısını yazarken havuzda yüzüstü yüzen cesedi seyretmiş olabilirdi. Bu ona ilham mı veriyordu? Yoksa onu öfkelendiriyor muydu? Ya da orada öylece oturup kurbanını seyretmek onu tatmin mi ediyordu?

Birden içimde bir şey uyandı. Buradaki zarar görmüş resimler. Kafeden yapılan son çağrı. Profesör Papadakis'in "kaçınma" olarak bahsettiği bir şey. O sabah düşündüğüm başka bir şey. *Mary Smith cinayet mekânlarında gördüklerinden hoşnut değildi, değil mi?*

Bu ne kadar uzun sürerse o kadar çok geçmişin onu rahatsız eden güçlü imgelerini yansıtıyordu. Kadının kendinde görmek istemediği taraflar açığa çıkıyordu. Tepkisi bunu başkalarına havale etmekti. Kabullenmekten nefret ediyordum, ama kadın muhtemelen kontrolünü kaybediyordu.

Sonra sözümü düzelttim — katil kontrolünü *kaybediyordu.*

BÖLÜM 46

O GECE OTELDEKİ yatağıma sırtüstü, dümdüz uzandım. Kafam değişik düşüncelere kayıyordu, ancak beni ilgilendirdiği kadarıyla içlerinde ederi olan yoktu.

Mary Smith. Onun patalojisi. Tutarsızlıkları. Cinayet işlemesine neden olan muhtemel motivasyonlar. Buralarda bir netice yok.

Jamilla. O konuya da girme. Çözümlemekten o kadar uzaksın ki.

D.C.'deki ailem. Yoksa orada da mı karmaşa yaratıyordum?

Christine ve Küçük Alex. En üzücü olanı buydu.

Son zamanlarda hayatımın hiçbir alanına hak ettiği ilgiyi gösteremediğimi fark ettim. Her şey üzerime fazladan bir yük bindirir gibiydi. Başkalarının bu tarz bir depresyonla baş edebilmelerine yardımcı olmuştum, ancak kendime yardım edemiyordum. Bana göre, insan kendi kendini analiz etmede pek becerikli değildi.

Sözünün eri Monnie Donnelley, James Truscott'la ilgili bazı bilgiler yollamıştı. İçerik basitti, adam oldukça seçiciydi. Hırslıydı, zaman zaman merhametsiz bile olabileceğinden söz ediliyordu, fakat Fourth Estate'in saygın elemanlarından biriydi. Mary Smith'in cinayetleriyle bir ilişkisi olabilir gibi görünmüyordu.

Saatime baktım, geç olmuştu, küfrettim ve Jannie ile Damon'u yatağa girmeden önce yakalamayı umut ederek eve telefon açtım.

"Alo, Crossların evi. Ben Jannie Cross."

Gülümsediğimi fark ettim. "Orası öpücükler ve kucaklaşmalar mağazası mı? Bir sipariş vermek istiyordum, lütfen."

"Selam, Baba. Arayacağını biliyordum."

"Ne yapacağımı önceden kestirmek bu kadar kolay mı? Her neyse. Umarım iki kardeş yatağa girmeye hazırlanıyorsunuzdur. Damon'a söyle paraleli açsın."

"Ben açtım bile. Sen olduğunu biliyordum, baba. Ne yapacağını tahmin edebiliyorum. Bu iyi bir şey."

Kısaca çocukların neler yaptıklarını konuştuk. Damon bir ebeveyn edasıyla ona bir CD almam için beni tatlılıkla ikna etmeye çalıştı. CD indirimde değildi. Gizemli kız arkadaşından ayrılma konusunda tek kelime bile etmemişti. Jannie ilk bilim fuarına hazırlanmaya çalışıyordu ve arkadaşlarını bir yalan makinesine bağlayıp bağlayamayacağımı öğrenmek istiyordu. "Tabii ki, seni ve Damon'u bağladıktan sonra, neden olmasın?

Sonra Jannie beni çok rahatsız eden bir şeyden bahsetti. "O yazar yine geldi. Nana onu kovaladı. Onu bir güzel azarladı, ona 'mesleğinin yüz karası' dedi."

Çocuklarla konuşmamı bitirdikten sonra Nana'yla konuştum. Daha sonra da oda servisini aradım. Nihayet, San Francisco'da bulunan Jamilla'yı aramaya sıra gelmişti. Telefon görüşmelerimi stres sıralamasına göre tersten yaptığımın farkındaydım. En zorlarını en sona bırakmıştım. Tabii, aradaki saat farkını da dikkate almam gerekiyordu.

"Bu Mary Smith davası bir anda ülke meselesi halini aldı," dedi Jamilla. "Buralarda L.A. Polisi'nin katili yakalamasının henüz mümkün olmadığından bahsediliyor."

"İşten başka şeylerden bahsedelim," dedim. "Sen de benimle aynı fikirdeysen..."

"Aslında, benim çıkmam lazım, Alex. Bir arkadaşla buluşacağım... sadece arkadaş," diye hızla ilave etti. "Endişe edilecek bir şey yok." Ancak duyduğum sanki *endişe etmem için* söylenmişti.

"Tabii, git," dedim.

"Yarın konuşalım mı?" diye sordu. "Üzgünüm. Gitmem lazım. Yarın, Alex?"

Söz verdim, sonra telefonu kapattım. *Sadece arkadaş,* diye düşündüm. Evet, iki görüşme bitmişti, son bir tane daha vardı. Aslında en zor olanı. Telefonu tekrar elime aldım ve ezbere bildiğim numaraları çevirmeye başladım.

"Alo?"

"Benim, Alex."

Christine durakladı, anlaşılmaz bir tepki daha. "Selam," dedi nihayet.

"Alex'le konuşabilir miyim?"

"Tabii. Bekle, onu getireyim. Yemeğini şimdi bitirdi. Oyun oynuyor."

Bir hışırtı duydum, ardından da Christine'in kısık sesini. "Baba arıyor." Kelimeler bende tuhaf bir spazma sebep olmuştu, sıcaklık ve pişmanlık duyguları da beraberlerinde gelmişti.

"Selam, baba." Sesinin heyecanı içimde bir sürü karmakarışık duygu yarattı ama en önemlisi onu deli gibi özlemiştim. Küçük yüzünü, gülüşünü gözümde canlandırabiliyordum.

"Hey, tatlım. N'aber?"

Üç yaşındaki her çocuk gibi Küçük Alex telefonda konuşma süratini ayarlamayı pek beceremiyordu. Maalesef kısa bir sohbet olmuştu. Uzun bir duraklamadan sonra, tekrar Christine'in sesini duydum.

"Hoşça kal de."

"Hoşça kal."

"Yakında görüşmek üzere," dedim ona. "Seni seviyorum, ufaklık."

"Ben de seni, baba."

Sonra Küçük Alex telefonu yüzüme kapattı. Beklenmeyen bir *çat* sesiyle yine odamda yalnız kalmıştım, canımdan çok sevdiğim insanların özlemi içimde, yine Mary Smith davasıyla baş başaydım. Aklımdaki düşünce tam olarak buydu — peki anlamı neydi?

İKİNCİ KISIM
HİLELER

BÖLÜM 47

MARY SMITH, SEVGİLİ, küçük kızı Ashley oyun parkının etrafında dolanırken, bir banka oturdu. İyi bir fırsat. Mary'nin Brendan ve Adam'ı oyun arkadaşlarından almadan önce yorgunluğunu atıp dinlenmesi gerekiyordu. Yine zorlu bir günün ardından bu sürenin beyninin rahatlamasına yeteceğini umuyordu.

Kucağında duran yepyeni günlüğüne baktı, kalın, güzel kâğıtları ve keten kılıfını hayranlıkla seyretti.

Günlüğü hayatının tek ve en büyük savurganlığıydı. Her gün biraz yazmaya çalışırdı. Belki daha ilerde çocuklar bu sayfaları okur ve onun aşçı, hizmetçi ve şoförden başka gerçekten kim olduğunu anlarlardı. Bu arada, günlüğü bile ona komplo kurmuştu. İlk sayfasına, hiç düşünmeden *domates, bebe havucu, kahvaltılık tahıl, meyve suyu, bebek bezi,* yazmıştı. Kahretsin!

Böyle olmayacaktı. Dikkatlice ilk sayfayı yırttı. Belki aptalca olabilirdi, ama o bu defterin kutsal olduğunu, içine alışveriş listesi yazamayacağını düşünüyordu.

Birden Ashley'in ortalarda görünmediğini fark etti! *Aman Tanrım, nerede bu kız?*

Bir saniye evvel buradaydı, şimdi yok olmuştu.

Bir saniye mi olmuştu? Gerildi. Belki de daha fazla zaman geçmişti. Belki de birkaç saniyeden daha fazla zaman geçmişti.

"Ashley? Tatlım?"

Gözleriyle küçük, kalabalık parkı süratle taradı. Salıncaklarda ve etrafta birkaç sarışın kafa vardı, ama hiçbiri

Ashley değildi. Etraf tamamen demir parmaklıklarla çevriliydi. *Ne kadar uzağa gitmiş olabilirdi?* Kapıya yöneldi.

"Affedersiniz, küçük bir kız gördünüz mü? Sarışın, üzerinde blucin ve kırmızı tişörtü var."

Kimse, hiç kimse onu görmemişti.

Tam o anda Mary kızını fark etti. Kalbi yerinden fırlayacaktı. Ashley parkın köşesindeki ağacın arkasına saklanmıştı. Gülerek öksürdü, bu kadar çabuk telaşlandığı için biraz utanmıştı. *Tanrım, benim derdim nedir?*

Ona doğru yürüdü. "Burada ne yapıyorsun, tatlım?"

"Saklambaç oynuyorum," dedi. "Sadece oyun, anne."

"Tanrı aşkına, kiminle?" Sesini kontrol etmeye çalıştı. İnsanlar bakmaya başlamıştı.

"Seninle." O kadar tatlı gülümsemişti ki, Mary kendisine hâkim olmakta zorlandı.

Biraz eğildi ve yumuşak yanağına, "Ashley, böyle kaçamazsın. Anlıyor musun? Sen beni göremezsen, ben de seni göremem. Tamam mı?" diye fısıldadı.

"Tamam."

"İyi, o halde neden şimdi gidip biraz halatlarla oynamıyorsun?"

Mary olanları onaylamayanların bakışlarından uzaklaşarak diğer taraftaki banka oturdu. *L.A. Times* okuyan genç bir anne ona gülümsedi ve "Merhaba," dedi.

Mary ona sadece bir kez baktıktan sonra, "Siz buralardan değilsiniz galiba," dedi.

Kadın biraz alınmış gibi, "Bunu neye dayanarak söylediniz?"

"Öncelikle, buralarda hiç kimse bu kadar dostça davranmaz," diye cevap verdi Mary ve gülümsedi. "Ayrıca, bunu ancak buralı olmayan biri anlayabilir. Ben Vermontluyum."

Kadın rahatlamış görünüyordu. "Baltimore," dedi ve bir elini göğsüne koydu. "California'da herkesin arkadaş canlısı olduğunu duymuştum. Arabalarını durdurup karşıdan karşıya geçmenize izin veriyorlar, doğru değil mi? Baltimore'da böyle şeyler olmaz."

"Evet, bu doğru."

"Ancak böyle şeyler de olmaz," dedi ve *Times*'ın en ön sayfasını gösterdi.

HOLLYWOOD CİNAYETLERİ
SORUŞTURMASI DEVAM EDİYOR

"Bunu duymuş muydunuz?" diye sordu kadın. "Eminim duymuşsunuzdur."

"Bugünlerde bunu duymamak mümkün mü?"

"O kadar üzülüyorum ki. Korkmam gerektiğini de biliyorum, ama o aileler için gerçekten çok üzülüyorum."

Mary ciddiyetle başını salladı. "Biliyorum. Ben de, bende. Feci değil mi? Zavallı, zavallı çocuklar. İnsanın içinden hıçkıra hıçkıra ağlayası geliyor."

BÖLÜM 48

MASAMDA OTURMUŞ İSTATİSTİKLERİ okuyordum. Bilinen seri cinayet işleyen kadın katillerin yüzde seksen dokuzu kurbanları üzerinde zehir veya öldürücü iğne kullanmakta ya da onları boğmaktaydılar. Çeşitli kadın katillerin yüzde onundan daha azı silah olarak bir tabancayı seçerken, bıçak kullananlarla ilgili hiçbir kayıt bulunmamaktaydı.

Mary Smith kuralın dışına çıkan bir istisna mı?

Ben öyle düşünmüyordum. Ancak görünüşe göre bu fikrime katılan yoktu.

Birkaç farklı bilmecenin karışık parçaları gibi masamın üzerini dolduran gazete kupürlerine, fotoğraflara ve yazılara göz gezdirdim.

Aileen Wuornos bir tetikçiydi. 1989 ve 90'da, Florida'da en az yedi adam öldürmüştü. Yakalandığında, medya onu Amerika'nın seri cinayetler işleyen ilk kadın katili olarak ilan etmişti. Belki en ünlüsü olabilirdi, ama ilk olmadığı kesindi. Kayıtların yarısı dul kadınlara aitti — kocalarını öldüren dullara, bir kısmı da öç almak uğruna işlenmiş cinayetlerdi. Çoğunun kurbanlarıyla bir bağlantıları bulunmaktaydı.

Hemşire Bobbie Sue Terrell, on iki hastayı öldürücü dozda ensülinle öldürmüştü.

Dorothea Montalvo Puente, evinde konaklayan dokuz kişinin sosyal sigorta çeklerini alabilmek için onları zehirlemişti.

Sekreterlerden Maureen, başını kapıdan içeri uzattı.

"Hamburgerciden bir şey ister misin?"

Kafamı kaldırdım ve havanın kararmış olduğunu fark ettim, açlıktan bayılmak üzereydim.

"Izgara tavuklu bir sandviç fena olmaz. Bir de portakal suyu, teşekkürler."

Sekreter neşeyle güldü. "Hamburger mi, cheeseburger mi istiyorsun?"

Uykum ve özel hayatım berbat durumda olduğundan, en azından abur cubur yeme miktarımı kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Günlerdir hiç spor yapmamıştım. En son arzu ettiğim şey buralarda hastalanmaktı. Maureen'e boş vermesini, daha sonra çıkıp bir şeyler yiyeceğimi söyledim.

Bir dakika sonra Ajan Page masamın başına dikildi. "Nasıl gidiyor?" diye sordu. " Bir şey bulabildiniz mi?"

Kollarımı iki yana açıp masamın üzerindeki bilgi dağarcığını gösterdim. "Hiçbir profile uymuyor."

"Tarihte seri cinayetler işleyen kadın katillerin yarısı iş başındayken de aynı şey geçerli olmalı," dedi Page. Genç ajan beni gitgide daha fazla etkiliyordu.

"L.A. Polisi'ndeki sevgili dostlarımızdan ne haber? Onlarda yeni bir şey var mı?"

"Tabii ki var," dedi. "Kadının silahının balistik sonuçları geldi. Bir dinleyin, altın bir antika. Bir Walther PPK, her cinayette aynısı. Eğer katılmak isterseniz, yarın bu konuyla ilgili bir açıklama yapılacak. Katılmak istemiyorsanız, sizin yerinize ben gidebilirim."

Cinayet silahının bu kadar eski olması şaşırtıcı bir haberdi ve son derece tuhaftı.

"Silah ne kadar eskiymiş? Biliyorlar mı?"

"En az yirmi senelik, bu da gizemi arttırıyor, hıı? İz sürmesi zorlaşabilir."

"Bu silahı kullanmasının nedeni bu olabilir mi sence? İz sürmeyi zorlaştırmak?" Bunu yüksek sesle düşünmek amacıyla sormuştum. Page anında bir avuç dolusu olasılık sunmaya başladı.

"O bir profesyonel değil, değil mi? Belki de uzun zamandır sahip olduğu bir silahtır. Ya da belki bizim tahminlerimizden çok daha uzun zaman evvel öldürmeye başlamıştır. Belki onu bir yerde bulmuştur. Belki de babasındı."

Yaylım ateşi gibi güçlü tahminlerde bulunuyordu. "Sen kaç yaşındasın?" diye sordum birden merak ederek.

Bana yandan bir bakış attı. "Ha, sanırım bunu sormamanız gerekiyor."

"Sakin ol," dedim. "Bu bir iş başvurusu görüşmesi değil. Sadece merak ettim. Son zamanlarda Quantico'dan gelen tiplerin birçoğundan çok daha hızlısın da."

"Yirmi altı yaşındayım," dedi. Ağzı kulaklarına varmıştı.

"Fena sayılmazsın Page. Ancak yüz ifadelerin üzerinde çalışmalısın."

Yüzündeki ifadeyi değiştirmedi. "Bunu yapabilirim, ancak ofisin içinde buna ihtiyacım yok." Sonra tiz bir sesle ve bir sörfçü ağzıyla konuşarak becerilerini sergiledi: "Hey ahbap benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum, kahretsin, sörfçü bursumu kaybettiğime göre, kendimi bütünüyle burada çalışmaya adıyorum."

Kendime bile olsa gülmek iyi gelmişti.

"Aslında," dedim. "Seni bir sörf tahtasının üzerinde hayal edemiyorum, Page."

"Hayal et ahbap," dedi Page.

BÖLÜM 49

ERTESİ GÜN SAAT BEŞ civarında L.A. Polis Merkezi'nin toplantı odası hınca hınç doluydu. Ön tarafa ilerledim, bir duvara yaslanıp Dedektif Jeanne Galletta'nın bir an önce gelip bu deliliği başlatmasını bekledim.

Benim ofisimden Fred Van Allburg, L.A. Polis Şefi Alan Shrewbury ve tanımadığım bir üçüncü adamla beraber çevik adımlarla içeri girdi. Jeanne grubun elli yaş altındaki tek üyesi olarak kesinlikle aralarında en hoş görünendi.

"Bu kim?" diye sordum yanımda duran memura. "Mavi takım elbiseli. Daha açık mavi elbiseli olan."

"Michael Corbin."

"Kim?"

"Belediye başkanının vekili. Boş heriftir. Bir boğanın memeleri gibi, hiçbir işe yaramaz!"

Toplantıda konuşmak zorunda bırakılmadığım için aslında memnun sayılırdım, biraz da temkinliydim. Bu tarz önemli cinayet davalarına politika karışırdı. Politikacıların burada, Los Angeles'da alışılmışın dışında bir rol üstlenmeye niyetleri olmamasını umuyordum.

Galletta başlamadan önce başıyla beni selamladı. "Evet, başlayalım." Bir anda herkes sessizleşti. Başkan vekili, Van Allburg'un elini sıktı ve yan kapıdan dışarı çıktı. Hu? Bu da neydi? Bir ziyaretçiden çok bir hayaletin ortaya çıkıp yok olmasını andırıyordu.

"Öncelikle ıvır zıvırı devreden çıkaralım," dedi Dedektif Galletta.

Süratle davanın bilinen öğelerinin üzerinden geçti. Walter PPK, A ve B işaretli çocuk çıkartmaları ve tabii basının en çok ilgilendiği konu, kurbanların mükemmel anneler olması. Şehir dışından çirkin bir gazete davayı "Stepford Eşlerinin Cinayetleri" diye adlandırmıştı. Galletta, Mary'nin *L.A. Times*'a yolladığı e-postaların tam metninin gizli bilgi olduğunu bize hatırlattı.

Birkaç soru soruldu.

Los Angeles Polis Bölümü Mary Smith'le çevrede gerçekleşen başka cinayetler arasında bir bağ bulabilmiş miydi? *Hayır.*

Sadece tek bir saldırgan olduğunu nereden biliyorduk? *Kesin olarak bilemiyoruz, ama tüm veriler bu yönde.*

Katilin bir kadın olduğunu nereden biliyoruz? *Büyük ihtimalle suçluya ait olan bir kadın saç teli, Westwood'daki sinema salonundaki çıkartmalara yapışık bulunmuştu.*

"Şimdi Ajan Cross'a FBI açısından durumu değerlendirmesi için söz vermenin iyi olacağını düşünüyorum. Dr. Cross buraya Washington'dan geldi. Kendisi Gary Soneji ve Kyle Craig gibi seri cinayetler işleyen katillerin vakalarını çözmüştür."

Yüz çift kadar göz birden bana döndü. Ben toplantıya gözlemci olarak katıldığımı düşünüyordum, ama şimdi sahnenin tam ortasına atılmıştım. Fırsatı kaçırmanın bir anlamı yoktu, hatta daha da önemlisi kimsenin zamanını boşa harcamamalıydım.

"Evet, izin verin sözlerime henüz Mary Smith'in bir kadın olduğuna tam olarak ikna olmadığımı belirterek başlayayım," dedim.

Bu en arka sıradakileri uyandırmak için yeterli olmalıydı.

BÖLÜM 50

İŞE YARAMIŞTI. Odanın içinde bir uğultu duyuldu. En azından herkesin dikkatini çekebilmiştim.

"Saldırganın erkek olduğu söylemeye çalışmıyorum, ancak bu olasılığı da göz ardı etmemeliyiz. Ettiğinizi de sanmıyorum," dedim sesimi uğultunun üzerinde yükselterek, "bu vaka hakkında söyleyebileceğim birkaç şey var.

"Konuşmamda onun bir kadın olduğunu varsayacağım. Büyük olasılıkla otuzlarının ortasıyla kırk yaş civarlarında bir beyaz. Kendi arabasını kullanıyor, cinayetleri işlediği çevrede çok dikkat çekmeyecek bir marka. Büyük olasılıkla eğitimli ve iş sahibi, profesyonel değil. Belki servis sektöründe çalışıyor, hatta yaptığı iş için fazla kalifiye bir eleman olabilir."

Konuşmama bir müddet daha devam ettikten sonra soruları cevapladım. Bitirdiğimde Jeanne Galletta kürsüye silah raporunu vermek üzere balistik çalışanlarını çağırdı. Daha sonra toplantıyı sonlandırdı.

"Son bir şey daha," dedi. "Kileen lütfen otur. Teşekkür ederim, Gerry. İşimiz henüz bitmedi. Bitince sana söylerim." Sessizlik olmasını bekledi ve devam etti.

"Bütün bu olan biten saçmalıkların basını ne derece ilgilendirdiğini sana anlatmama gerek yok herhalde. Herkesin, her yerde onu izleyen bir kamera varmışçasına hareket etmesini ve düşünmesini istiyorum, çünkü gerçekten bir kamera olması büyük olasılıktır. Bakın, kestirme yollara başvurmanızı istemiyorum. Durum sandığınızdan daha ciddi."

Galletta'nın konuşurken gözlerinin Van Allburg'a kaydığını fark ettim. Herhalde başkan vekiliyle kapalı kapılar

ardında bu konu konuşulmuştu. Birden seçim senesi olduğu aklıma geldi. Belediye başkanının bu davada temiz bir sonuca ihtiyacı olacaktı ve bu hızlı bir sonuç olmalıydı. Ben bu meselenin bu şekilde sonuçlanacağından pek de emin değildim.

"Tamam, şimdilik bu kadar," dedi Galletta ve odada birden hareketlenme başladı. Galletta benimle göz göze geldi ve başıyla arka taraftaki konferans odasını işaret etti.

Oraya ulaşmak için kalabalığı yarmam gerekti, bana ne söyleyeceğini merak ediyordum.

Kapıyı ardımızdan kapattığında, "Nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Neydi o kahrolası şey?" diye başladı.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Hangi kahrolası şey?"

"Bana karşı çıkman, Mary Smith'in bir erkek olabileceğinden bahsetmen, bu saatten sonra ortalığı karıştırman. Bu insanların belli bir yere odaklanmalarını istiyorum, senin de böyle asılsız iddiaları kafandan uydurmadan önce beni bilgilendirmen gerekir!"

"Asılsız iddialar? Kafadan uydurmak? Bunu daha önce konuşmuştuk. Sana bu konuda hissettiklerimi söylemiştim."

"Evet ve bunu bir kenara bırakmıştık."

"Hayır. Bir kenara bırakmamıştık. Sen bırakmıştın, Jeanne. Baskı altında olduğunu biliyorum..."

"Kahretsin öyleyim. Burası Los Angeles, D.C. değil. Neler olduğuna dair hiçbir fikrin yok."

"Tabii ki *fikrim var.* Gelecekte, eğer bir toplantıda bulunmamı istiyorsan ve sürprizlerle karşılaşmak istemiyorsan, öncesinde benimle konuşup hemfikir olmalısın. Oraya

çıktığında söylediklerini de hatırlamaya çalış, Gary Soneji ve Kyle Craig'i nasıl yakaladığım hakkında söylediklerini."

Sakin kalmaya hatta ses tonumun destekleyici olmasına gayret ettim, ama kimsenin bana kabadayılık etmesine fırsat vermeye niyetim de yoktu.

Galletta dişlerini gıcırdattı ve bir an yere baktı. "Tamam, tamam. Üzgünüm."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, illa benimle görüşmen gerekir demiyorum. Bu senin vakan, bu kadar büyük ve ağır bir vakayı da ancak bu kadar kontrol altında tutabilirsin."

"Biliyorum, biliyorum." Derin bir nefes aldı, rahatlamak için değil, sanki daha çok soluğunu temizlemek içindi. Sonra gülümsedi. "Bak ne diyeceğim, gönlünü almama izin ver tamam mı? Sushi sever misin? Biraz yemek yemen gerekli. Sana söz veriyorum işten bahsetmeyeceğiz."

"Teşekkür ederim," dedim. "Ne yazık ki bugünkü işlerim henüz bitmedi. Biliyorum talihsizlik ama tekrar ofise dönmeliyim. Jeanne, bu katilin bir kadın olduğunu *düşünmüyorum*. Peki, o halde kim? Başka bir zaman bir şeyler yeriz, tamam mı?"

"Başka bir zaman," dedi Jeanne Galletta. Sonra tıpkı daha önce konferans odasına girdiği gibi telaşla dışarı çıktı.

BÖLÜM 51

SONRAKİ BİRKAÇ SAAT ne zaman masamın başına otursam sahip olmayı arzuladığım çok üretken bir çalışma halinde, olanca dikkatimi işime verdim. VICAP sistemiyle, L.A.'deki cinayetlere uyan benzer durumları inceleyerek birkaç teori üretmeye çalıştım. Vakalar arasında en ufak bir benzerlik bile yoktu.

Nihayet dikkatimi çekecek bir şey bulmuştum. Altı ay kadar önce meydana gelen, üç kişinin ölümüyle sonuçlanan cinayetler.

Ancak olay New York'ta gerçekleşmişti, Los Angeles'ta değil. Cinayetler 57. Doğu Caddesi'nde Sutton'da, bir sinemada işlenmişti ve ayrıntılar ilk bakışta oldukça karmaşıktı.

Nedense cinayetler çözümsüz kalmıştı. NYPD tarafından sonuca yaklaşan bulgular bile yoktu. Tıpkı Los Angeles'taki gibi.

New York'taki cinayetlerin de belli bir tetikleyici nedeni bulunmamaktaydı. Bu konu önemliydi. Belki de bu seri cinayetler bizim sandığımızdan çok daha önce başlamıştı. Belki de katil aslen New Yorkluydu.

New York Polisi'nin davayla ilgili notlarına baktım ve dikkatlice okudum. O gün öğleden sonra iki Sutton güvenlik görevlisi ve bir film seyircisi öldürülmüştü. Dedektiflerin ürettiği teoriye göre katil tam Brooklynli Jacob Reiser'i öldürdüğü anda güvenlik görevlilerine yakalandığı için, onları da vurmuş olmalıydı. Reiser New York Üniversitesi'nden yirmi yaşında bir sinema öğrencisiydi.

Ancak sonra gözüme bir şey daha ilişti, raporda belirtilen cinayet aleti. Cesetten alınan kurşunların balistik raporuna dayanarak bir Walther PPK kullanıldığı söyleniyordu.

L.A. cinayetlerinde kullanılan silah da bir Walther PPK'ydı, ancak daha eski bir modeliydi.

Ayrıca beni etkileyen bir şey daha vardı: *New York'taki cinayet erkekler tuvaletinde işlenmişti.*

BÖLÜM 52

HARİKA BİR HABER — hayatımın sonuna kadar ücretsiz oda tutabileceğim kadar otel puanım olmuştu. Ancak sorun şuydu ki, ben yaşadığım müddetçe bir otel odası daha görmek istemiyordum. Batı Los Angeles ilgimi çekecek seçenekler sunmuyordu. Yatağıma uzanmış, notlarımın üzerinden geçiyordum. Yanı başımda yarısı yenmiş tavuklu sandviçim ve ılık sodam duruyordu.

Telefon çaldığında büyük bir hevesle cevapladım. Arayan Nana Anne'ydi.

"Ben de tam domuz pirzolası ve ev ekmeğini düşünüyordum," dedim ona. "Ve işte sen arıyorsun."

"Alex, neden her zaman bana yağ çekiyorsun?" diye sordu. "Daha doğrusu yağ çekmeye çalışıyorsun. Bana gelecek hafta sonu eve gelmeyeceğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Tam olarak değil."

"Alex..."

"Eve geliyorum ve inan bana, bu vakadan kurtulmaktan daha çok istediğim hiçbir şey yok. Ancak daha sonra tekrar gidip gelmem gerekecek."

"Alex, orada, California'da daha ne kadar kalmanın doğru olduğunu iyice düşünmeni istiyorum. Bu yeni işin son işinden de berbat çıktı."

Görünüşe göre vekâleten yerime birini atama sürem sona ermişti. Nana bütün hatalarımı yüzüme vuran eski kişiliğine kavuşmuştu. Yaptığı yanlış değildi üstelik.

"Çocuklar nasıl?" diye sordum sonunda. "Onlarla konuşabilir miyim?" *Böylece kulaklarım da biraz dinlenmiş olur, yaşlı bayan.*

"İyiler, mükemmeller, baba. Sadece bilgin olsun diye söylüyorum, ben de iyiyim."

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır. Sadece baş dönmelerim. Önemli değil. Bugün Kayla Coles'u görmeye gittim. Her şey yolunda. Dr. Coles beni muayene etti. On beş bin kilometre daha sorun çıkarmam."

"Eğer seni tanıyorsam ki sanırım tanıyorum, başın çok fazla dönüyor olmalı. Yine bayıldın mı?"

"Hayır, bayılmadım," dedi hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi. "Ben sadece yaşlı bir kadınım. Bunu sana daha önce de söyledim, Alex. Tabii Allah biliyor ya yaşımı göstermiyorum ve öyle davranmıyorum."

Ancak Nana'dan Kayla Coles'un telefon numarasını istediğimde, anında reddetti. Nana'nın hattı kapatmasını ve Damon'un hatta gelmesini beklemek zorunda kaldım. Sonra Damon'a masama gitmesini ve ajandamdan Kayla Coles'un telefon numarasına bakmasını söyledim.

"Sana göre nasıl görünüyor?" diye sordum Damon'a. "Onunla ilgilenmelisin, Day."

"Gayet iyi görünüyor, baba. Bize neler olduğunu anlatmıyor. Ama alışverişe gitti ve bu akşam bize yemek hazırladı. Bir terslik olup olmadığını anlayamıyorum. Nana'yı bilirsin, şimdi halı makinesini çıkardı, etrafı süpürüyor."

"Sadece hava atıyor. Git onun yerine sen süpür. Şimdi git. Büyükannene yardım et."

"Ben nasıl süpürüldüğünü bilmiyorum."

"O halde şimdi öğrenmek için iyi bir fırsat."

Çocuklarla konuşmamı bitirdikten sonra, Kayla Coles'u aradım, ancak yanıtlayan telesekreterdi. Sampson'u bulmaya çalıştım ve eve kadar gidip Nana'ya bir göz atıp atamayacağını sordum. Nana'nın ona çok emeği geçmişti.

"Sorun değil," dedi bana. "Yarın sabah aç karnına kahvaltıya giderim. Nasıl fikir?"

"Kârlı çıkarsın gibi geldi bana. Aynı zamanda ziyaret için de oldukça inandırıcı bir neden."

"Anında durumu çakacaktır."

"Tabii ki çakacaktır. Ne kadar inandırıcı bir açlık sergilesen de çakar."

"*Sen* nasılsın?" diye sordu. "Sanki yüzde ellilerde dolaşıyorsun."

"Ben iyiyim. Yüzde yetmiş beş gibi. Sadece bu iş çok karışık. Büyük, berbat bir vaka John. Çok fazla reklam yapıyorlar. O gazeteci pis herifi, Truscott'u da görüyorum ara sıra. Duyduğuma göre şimdi tekrar doğuya dönmüş."

"Yardıma ihtiyacın var mı? L.A.'ye uçup birkaç gün tatil yapabiliriz."

"Evet, *karının* tepesini attırmak, tam da buna ihtiyacım var! Yine de sağ ol. Aklımda bulunsun, şu Mary Smith davasında biraz ilerleyebilirsek..."

Sampson'la beraber birçok iyi iş çıkarmıştık. Polislikten en çok özlediğim şey onunla birlikte olmaktı. Onunla işim tam olarak bitmemişti aslında, onu ilgilendiren bir düşüncem daha vardı. Zamanı gelince bunu açıklayacaktım.

BÖLÜM 53

ERTESİ GÜNÜ FBI'IN ofisinde geçirdim, sabahın yedisinden akşamın yedisine kadar çalıştım. Belki bu uzun, karanlık ve tüyler ürpertici tünelin sonunda bir ışık bulabilirdim. Jamilla L.A.'a geliyordu, bütün gün heyecanla onun ziyaretini bekledim.

Jam onu havaalanından almamam için ısrar etti, biz de La Cienega'da, Bliss'te buluşmak üzere sözleştik. Restorana vardığımda, barda ayaklarının altında bir çantayla beni beklediğini gördüm. Üzerinde blucin pantolonu, siyah balıkçı yaka kazağı ve sivri uçlu, metal topuklu botları vardı. Arkasına dolanıp boynunu öptüm. Karşı koymak zordu.

"Hey, sen," dedim. "Ne güzel kokuyorsun. Daha da güzel görünüyorsun." Jamilla kesinlikle daha iyi görünüyordu.

Dönüp yüzüme baktı. "Selam, Alex. Nihayet gelebildin."

"Şüphen mi vardı?"

"Şey, evet," dedi. "En son California'ya gelişimi hatırlıyor musun?"

İkimiz de çok acıkmıştık, bir masaya geçtik ve başlangıç için bir şeyler ısmarladık, aramızda paylaşmak üzere bir düzine istiridye ve bir tabak domates salatası. Jamilla masaya oturduğunda idmana çıkacak bir atlet gibi yer, bu da çok hoşuma giderdi.

İstiridyeleri ve domatesleri silip süpürdükten sonra, "Cinayet davasında bir yenilik var mı?" diye sordu. "İlk cinayetten beri e-posta yolladığı doğru mu?"

Ona şaşkınlıkla göz kırptım. *L.A. Times* mahsus e-postaların ne zaman başladığı konusunda muğlak davranmıştı. "Bunu nereden duydun? Tam olarak *ne* duydun?"

"Laf dolaşır, Alex. Halkın bilmediği, ancak geri kalan herkesin haberdar olduğu şu ikinci derece şeyler. Söylentiler San Francisco'ya kadar geldi."

"Daha başka neler duydun? İkinci derece bilgi olarak?" dedim.

"Şu sorumlu Dedektif Jeanne Galletta'nın ateşli olduğunu duydum. İş konusunda yani."

"Jamilla Hughes sayılmaz, ama işinde oldukça iyidir."

Jamilla övgüye omzunu silkti. Ne demek istediğimi pekâlâ anlamıştı. Mum ışığında güzel görünüyordu, en azından bana öyle geliyordu. İşte bu *iyi* bir fikirdi: Hoş bir restoranda Jamilla'yla akşam yemeği, üstelik de cep telefonum kapalı!

Onun en sevdiği Oregon ürünü Pinot Noir'dan bir şişe ısmarladık. Bardaklara konduğunda kadehimi kaldırdım. "Son zamanlarda işler karışıktı Jam. Benim için buraya gelmen beni memnun ediyor. Yanımda olman da."

Jamilla şaraptan bir yudum aldı, sonra elini bileğimin üzerine koydu. "Alex, sana söylemem gereken bir şey var. Önemli bir şey. Sadece dinle, tamam mı?"

Masanın öbür tarafından gözlerine baktım, gördüğümden hoşlandığıma pek emin değildim. Midem burkuluyordu. "Tabii," dedim.

"İzin ver sana bunu sorayım," dedi gözlerini benden kaçırarak. "Sence, biz ne kadar özeliz?"

Ahhh! İşte buydu!

"Şey, seninle beraber olmaya başladıktan sonra başkasıyla birlikte olmadım," dedim. "Tabii bu benim Jamilla. Sen birisiyle mi karşılaştın? Sanırım öyle."

Derin bir nefes aldı ve başını salladı. İşte o böyle birisiydi, açık sözlü ve samimi. Bu yönünü takdir ediyordum. Oldukça.

"Onunla görüşüyor musunuz?" diye sordum. Bedenim kasılmaya başlamıştı. İlişkimizin başında böyle bir şey beklerdim, ama şimdi değil! Belki kendimi beğenmeye başlamış ya da kendime fazla güvenmiştim. Bu benim sürekli gündeme gelen sorunumdu.

Jamilla cevabını düşünürken gözlerini kırpıştırdı. "Sanırım evet, Alex."

"Onunla nasıl tanıştınız?" diye sordum, sonra durdum. "Bir dakika, Jam. Buna cevap vermek zorunda değilsin."

Ancak anlatmak ister gibi görünüyordu. "Johnny bir avukat. *Savcı* tabii ki. Davalarımdan birinde karşılaştık. Alex, onunla sadece iki kere çıktım. Sosyal ortamlarda demek istedim."

Daha fazla öğrenmek istediğim halde başka soru sormamak için kendimi tuttum. Hakkım yoktu, değil mi? Bu hale gelmesinin sebebi bendim. Peki ama neden böyle davranmıştım? Neden bir şeyleri üstlenmiyordum? Maria'ya olanlarla ilgisi var mıydı? Ya da Christine'e? Belki de yirmilerinde boşanıp bir daha hiç görüşmeyen ana-babamla ilgiliydi.

Jamilla arkasına yaslanıp sakin bir tonda konuşmaya başladı, bunun ikimizin arasında kalmasını istiyordu. "Üzgünüm. Seni incittiğimi anlayabiliyorum. Bunu yapmak istemezdim. İstersen yemeğimizi bitirdikten sonra bu konuyu konuşabiliriz. Ya da gidebilirsin. Ben de gidebilirim. Sen nasıl istersen, Alex."

Anında cevaplamadığım için, "Bana kızgın mısın?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladım aceleyle. "Sanırım şaşırdım. Belki de hayal kırıklığı yaşıyorum. Ne hissettiğimden emin olamıyorum. Tam olarak anlamak amacıyla soruyorum: Bana başkalarıyla da görüşmek istediğini mi söylemek istiyorsun yoksa niyetin bu gece ayrılmak mı?"

Jamilla şarabından bir yudum daha aldı. "Bu konuda neler hissettiğini sormak istedim."

"Şu anda. Gerçeği istersen Jam, eskisi gibi devam edebileceğimizi zannetmiyorum. Sebeplerinden çok emin değilim. Ben çoğunlukla tek kişiyle görüşen tiplerden olmuşumdur. Beni bilirsin."

"Birbirimize asla vaatlerde bulunmadık," dedi. "Sadece dürüst olmaya çalışıyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum. Takdir ediyorum, gerçekten ediyorum. Bak Jamilla, sanırım gitmeliyim." Onu yanağından öptüm ve lokantadan çıktım. Ben de dürüst olmak istemiştim. Hem Jamilla'ya karşı hem de kendime.

BÖLÜM 54

HER ŞEYİ, HER ŞEYİ geride bırakarak hafta sonu için Seattle'a uçtum.

Havaalanından Christine ve Alex'in yaşadığı Wallingford'a giderken, Christine'i görme fikri beni rahatsız etti. Başka seçeneğim var mıydı ki?

Yanımda hediyeler, rüşvetler getirmemiştim, tıpkı onun da Alex benimle Washington'da yaşarken yaptığı gibi. Christine, Alex'i görmeme izin vermişti, buna karşı koyamazdım. Bir süre Alex'le olmak istiyordum, buna ihtiyacım vardı.

Yolu öğrenmiştim, ev Kuzey Sunnyside Caddesi'ndeydi. Oraya vardığımda Christine ve Ali verandanın basamaklarında oturuyorlardı. Oğlum fırtına gibi koşup üzerime atıldı, ben de onu havaya kaldırdım. Her zaman son gördüğümden farklı bir çocukla karşılaşma korkusu yaşıyordum. Onu kollarıma aldığım anda aklımdan her şey silindi.

"Hey ağırlaşıyorsun. Ne kadar çabuk büyüyorsun Ali!?"

Gülümseyerek, "Yeni bir kitabım var," dedi. "Her şeyi yiyen aç bir tırtıl. Ortaya çıkıyor sonra seni *yiyor*!"

"Bugün kitabını yanına alabilirsin. Okuruz." Ona bir kez daha sarıldım, uzaktan Christine'in kollarını kavuşturmuş bizi seyrettiğini gördüm. Nihayet gülümseyip bir elini sallayarak selam vermişti.

"Kahve ister misin?" diye seslendi. "İkiniz gitmeden önce biraz kahve içmeye ne dersin?"

Mis gibi kokan sakin havada sessiz bir soru, gözlerimi kısarak ona baktım.

"Benim için sorun değil," dedi. "Haydi gel, seni ısırmam." Sesi neşeliydi, herhalde benim ve Ali'nin hatırına.

"Gel, baba." Oğlum kollarımdan kurtuldu, elimi tuttu. "Sana yolu göstereyim."

Onu içeri takip ettim. Bu iyi bir fikir miydi? Daha önce hiç içeri girmemiştim. Ev zevkli döşenmişti. İçleri kitaplarla dolu birkaç modern mobilya ve Christine'in sanat eserleri koleksiyonu. Burası D.C.'nin dışındaki evinden daha rahat ve kullanışlıydı.

Bana tamamen yabancı olan bu evde ikisinin ne kadar rahat hareket ettiklerini fark ettim. *Ben oraya ait değildim.*

Mutfak açıktı, bol ışıklıydı ve fesleğen kokuyordu. Pencerenin eşiğinden küçük bir sebze bahçesi görülüyordu.

Christine, Alex'e bir bardak sıcak sütlü çikolata verdi, sonra ikimizin önüne dumanı tüten iki fincan kahve koydu.

"Seattle'ın tercih edilen uyuşturucusu," dedi. "Gereğinden çok içiyorum. Öğleden sonraları kafeinsiz olanına geçmem gerekir. Hatta sabahları," diye ilave etti gülerek.

"İyi. Yani kahve. Evin de harika görünüyor."

Konuşmamız oldukça sıradan ilerliyordu, o dönemde aramızda gerçekleşecek hakiki bir sohbet kadar rahatsızlık vericiydi. Christine'e hava durumunu sormamak için kendi kendime yemin ettim, yine de bu ikimiz için tuhaf bir durumdu.

Küçük Alex iskemlesinden inip yeni kitabıyla yanıma geldi. Kucağıma çıktı.

"Oku. Tamam? Dikkat et, ortaya çıkar ve seni yer!"

Kafamı dağıtmama faydası olmuştu, aynı zamanda da dikkatimi ait olduğu yere, ona çevirmemi sağlamıştı. Kitabı açtım ve okumaya başladım.

"Ay ışığında, bir yaprağın üzerinde küçük bir yumurta varmış."

Alex başını göğsüme dayadı, sesimin onun içinde titreştiğini duyabiliyordum, kalbim biraz yumuşamıştı. Ben okurken Christine bizi seyrediyordu. Gülümsedi, fincanını iki eliyle kavradı. *Olması gereken buydu...*

Birkaç dakika sonra Alex'in tuvalete gitmesi gerekti. Benim de onunla gitmemi istedi. "Lütfen, baba."

Christine yanıma gelip kulağıma, "Çişini tuvaletin içine denk getirmekte sorun yaşıyor. Bundan biraz utanıyor," diye fısıldadı.

"Ohh," dedim. " Yuvarlak meyve gevrekleri. Evde var mı?"

Bir kutu vardı, şanslıydık. Kutuyu beraberimde tuvalete götürdüm.

Birkaç tane tuvalete döktüm. "İşte hoş bir oyun!" dedim. "Çişini tam gevreklerin arasına denk getirmelisin."

Denedi, oldukça da başarılıydı, tuvaletin içine isabet ettirmeyi başarmıştı.

Dışarı çıkınca Christine'e küçük numaramızı anlattım, gülümsedi ve başını salladı. "Meyve gevrekleri. Erkek işi, hu?"

BÖLÜM 55

SEATTLE'DAKİ GÜNÜMÜN GERİ kalanı daha az stresli ve çok daha eğlenceli geçti. Küçük Alex'i akvaryuma götürdüm, onunla zaman geçirmek benim için huzurlu ve eğlenceliydi. Tropikal balığı seyrederken Alex'in gözlerini kocaman açışını, akvaryumun kafeteryasında tavuk parçaları ve ketçapla ortalığı berbat etmesini seyrettim. Bana kalsa bütün günü onunla bir otobüs durağında bekleyerek bile geçirebilirdim.

Özü neyse öyle davranmasını ve büyüdüğünü seyretmek hoşuma gidiyordu. Her sene daha iyiye gidiyordu. *Ali. Muhteşem Ali gibi.*

O akşam eve dönene kadar kafam rahattı. Christine'le verandanın önünde biraz sohbet ettik. İçeri girmek istemiyordum, ancak canım henüz gitmek de istemiyordu. Eğer yanılmıyorsam, bana gözleri biraz kızarmış gibi gelmişti. Onu tanıdığımdan beri ruh halinde dalgalanmalar vardı, sanki son zamanlarda daha da köyüye gidiyordu.

"Sanırım şimdi nasıl olduğunu sorma sırası bende," dedim. "İyi misin?"

"İyiyim, Alex. Her zamanki gibi. İnan bana, benim sorunlarımı dinlemek istemezsin."

"Aşk hayatını kastediyorsan, haklısın. Ama diğerlerini anlat."

Güldü. "Aşk hayatı mı? Hayır, bu aralar biraz kendimi geliştirmeye uğraşıyorum. Bunu kendim için yapıyorum, her zaman yapmışımdır. Çok fazla çalışıyorum."

Yakınlardaki bir özel okula yeni müdür olduğunu biliyordum. Bundan başka, son zamanlarda Christine'nin hayatı ile ilgili en ufak bir fikrim yoktu, Alex'le eve dönmemizden önce ağladığına dair fikir yürütmem hariç.

"Ayrıca," dedi, "son görüşmemizde senin haberini soracağım konusunda anlaşmıştık. Sen nasılsın? Zor olduğunu biliyorum ve bunun için üzgünüm, bütün olanlar için."

Ona Mary Smith davasını, Nana'nın baş dönmelerini, Jannie ve Damon'un iyi olduklarını mümkün olduğunca kısa yoldan anlattım. Jamilla'yı konunun dışında bıraktım, zaten o da sormadı.

"Gazetede feci cinayetleri okudum," dedi Christine. "Umarım dikkat ediyorsundur. Bir kadının katil olma ihtimali beni şaşırtıyor."

"Ben her zaman dikkatliyimdir," dedim ona. Bu konuşmada her türlü kinaye vardı. Maalesef, işim sık sık benimle Christine'in arasına girmişti ve bu her zaman olumsuzluklar getirmişti.

"Bütün bunlar ne kadar tuhaf, değil mi?" dedi birden. "Bugün burada olmak beklediğinden daha mı zor oldu?"

Alex'i görmenin her şeye değeceğini söyledim, ama dürüst olmak gerekirse onunla karşılaşmak zordu.

"Bundan daha kolay zamanlarımız olmuştu, değil mi?" diye sordu.

"Evet, ama ebeveyn olarak değil."

Bana baktı, kara gözleri her zamanki gibi çok zekice bakıyordu. "Bu ne kadar acıklı, Alex, bu yönden baktığında."

Hiçbir şey söylemeden omzumu silktim.

Elini emaneten koluma koydu. "Üzgünüm, Alex. Gerçekten. Umarım duygusuz davranmıyorumdur. Neler hissettiğini bilmiyorum, ama sanırım içinde bulunduğun du-

rumu anlayabiliyorum. Ben sadece..." Bir sonraki düşüncesine atladı. "Bazen nasıl bir anne—baba olurduk diye merak ediyorum. İkimiz beraber, demek istiyorum."

İşte buydu! "Christine sen ya *duyarsizlik* ediyorsun ya da bana bir şeyler söylemeye çalışıyorsun."

Derin bir nefes aldı. "Bütün bunlarda hata yapıyorum. Her zamanki gibi. Bugün bir şey söylemeyecektim, ama bak söyledim işte. O halde bak, ben Alex'in anne ve babasıyla bir yaşamı olmasını istiyorum. Seni tanımasını istiyorum ve ister inan ister inanma, senin de onu tanımanı istiyorum. Bu herkesin iyiliğine olur. Benim bile."

Bir adım geri çekildim ve eli gevşekçe düştü. "Buna ne demem gerektiğini bilmiyorum, Christine. Sanırım benim de aynı şeyleri istediğim çok açıktı. Buraya, Seattle'a taşınma kararını veren sendin."

"Biliyorum," dedi. "Benim de seninle konuşmak istediğim konu buydu. Virginia'ya geri dönmeyi düşünüyorum. Yapacağımın bu olduğuna neredeyse eminim."

Nihayet aklımın kalanını da yitirdim.

BÖLÜM 56

VANCOUVER MASALCI'NIN LONDRA, Berlin ve Kopenhag kadar hoşuna giden şehirlerden biriydi. Oraya Alaska Havayolları'yla uçmuş ve beş yüz kadar Koreli ve Çinli "ziyaretçinin" oluşturduğu uzun sıraya girmek için tam zamanında ulaşmıştı. Vancouver Çinli ve Koreli kaynıyordu, muhteşem Kanada Limanı'nda hoşuna gitmeyen tek şey buydu, bu da önemsiz bir şikâyet sayılırdı.

Şehirde bütün gün süren ve biraz da huzurunu kaçıran bazı film işleri vardı. Akşamüstü beş civarında kendisini perişan hissediyordu, burnundan tüten öfkesini bir şekilde boşaltma ihtiyacı içindeydi.

Neye ihtiyacım var, biliyor musunuz? Olup biteni birine anlatmaya, paylaşmaya.

Belki her şeyi anlatmamalıydı, ama birazını, en azından bütün bu olanların ne kadar inanılmaz olduğunu, hayatının bu tuhaf dönemini, bu çılgınlığı ve kendi yorumladığı haliyle hikâyesini anlatmalıydı.

Şu kurnaz, kızıl saçlı yapımcı TV filmi çekmek için Vancouver'deydı. Belki de onunla temasa geçmeliydi. Tracey Willett'in Hollywood'da on sekizinde başlayıp yirmilerinin sonlarına kadar devam eden parlak bir dönemi olmuştu. Daha sonra bir çocuğu olmuş ve hızını kesmek zorunda kalmıştı.

Fakat kadın onunla teması sürdürmüştü ve bunun bir anlamı olmalıydı. Onunla her zaman, neredeyse her şey hakkında konuşabilmişti.

Kadını aramaya karar verdi. Tracey yemek yiyip içki içme teklifini hoş karşılamıştı. Bir saat kadar sonra da setten

arayıp çekimlerin geç saate kadar uzayacağını bildirmişti. Masalcı bunun onun suçu olmadığını biliyordu, herhalde serseri bir yönetmenin kabahatiydi. Daha iki-üç yıl önce sinema okulundan mezun olmuş düzensiz, kendini beğenmiş küstah bir sanat yönetmenin suçu olmalıydı.

Tracey'nin Marriott'taki odasına gelmesi on biri bulmuştu. Onu sıkıca kucaklamış ve özensiz bir öpücük kondurmuştu. Bütün gün çalışmış biri için oldukça iyi görünüyordu. "Seni özledim, tatlım. Seni çok özledim. Nerelerdeydin? Harika görünüyorsun. Ne kadar incesin, ama hoş bir zayıflık. İnce ve aç bir görüntün var, değil mi? Sana yakışıyor."

Tracey'nin hâlâ uyuşturucu, içki gibi taraklarda bezi olup olmadığını bilmiyordu, bu yüzden elinde her şeyden biraz vardı, zaten yaptıkları da buydu — her şeyden biraz. Filmde ona asılan aktörlerden birisini ne kadar arzuladığından bahsetmesinden ve koltukta bacaklarını açarak, arzulu gözlerle onu tepeden tırnağa süzmesinden; daha önceden tanıdığı aç bakışlarından, kadının biraz eğlenmek istediğini anlamıştı. Nihayet Tracey üstünü çıkardı ve "Ecee?" dedi.

Masalcı onu yatağa götürdü, Tracey burada da adamın incelmiş, dinç bedenine övgüler yağdırmaya devam etti. Biraz daha uyuşturucu çektikten sonra, kadın sutyenini çıkarıp adamın memelerini seyretmesine zaman tanıdı. Masalcı Tracey'yi nasıl uyaracağını hatırlıyordu, ne kadar seksi olduğundan bahsetmesi, yirmi dakika kadar her yerini ellemesi ve en az otuz dakika kadar da üzerinde enerjik bir şekilde gidip gelmesi gerekiyordu. Tracey hayatını kurtarmak için orgazma kolayca ulaşamaz, her zaman orgazma *çok yaklaşır* ama bir türlü oraya varamadığından sürekli devam etmek ister, *daha hızlı, daha sert, daha hızlı, daha sert,*

oh tatlım, tatlım derdi. Masalcı kadının içine boşaldığında bu Tracey'in hoşuna gitmişti, aslında hiçbir zaman bir çift olmadıkları halde, ona yeniden buluşmuş bir çiftmişler gibi sıkı sıkı sarıldı.

Seksin öncelikleri yerine getirildikten sonra, şimdi gerçekten onun sırası gelmişti. Kenti gören balkona çıktılar ve Tracey başını adamın omzuna dayadı. Çok romantik, tatlı ve neredeyse dokunaklı bir görüntüydü, sanki Meg Ryan veya Daryl Hannah'la birlikteydi.

"Sana son zamanlarda yaptıklarımdan bahsetmek istiyorum," dedi adam nihayet. O ana kadar hep kadından söz etmişlerdi.

"Her şeyi dinlemek isterim, tatlım. Ancak çocuğu geç saate kadar otelimde yalnız bırakamam. Dadı beni işi bırakmakla tehdit ediyor."

Birden Tracey'nin çoğunlukla kendini düşünen bencil bir orospu olduğunu hatırlamıştı.

"Bu gece birlikte olduğumuzu kimse biliyor mu?" diye sordu.

"Hayır, ahbap. Neyin peşindesin sen? Büyük bir balık herhalde. Senin işin bu."

"Evet, gizemli bir şey. Tabii ki büyük ve epeyce de farklı. Daha önce böyle bir şey duymamışsındır. Hikâyeyi kendim yazıyorum, hikâyelerin hikâyesini."

"Ooo, bu harika. Kendin yazıyorsun, ha?"

"Evet. L.A.'deki o cinayetleri duydun mu? Mary Smith?"

Kadının bir fikri vardı ama dört haftadır Vancouver'de olduğundan her şeyi bilmiyordu, adam ona eksik parçaları anlattı.

"Haklarını mı satın aldın? Ooo! Bu harika. Peki *benim* yapımcılığını üstlenmemi mi istiyorsun?"

Adam şaşkınlıkla başını salladı.

"*Kimden* Tracey? Hakları kimden satın alacağım?"

"Ah, doğru. O halde benden istediğin nedir?"

"Sana söyleyebilir miyim? Gerçekleri söyleyebilir miyim?"

"Tabii ki söyleyebilirsin. Bana büyük fikrini, hikâyeni anlat. Maceraya bayılırım."

İşte şimdi! Devam et — ya da etme! Şimdi ne olacak?

"O cinayetleri ben planladım, Tracey. Mary benim."

Ah, işte çıkmıştı ağzından. Öylece. Mary benim. Kahretsin!

Kadın ona komik, tuhaf bir biçimde komik baktı ve Masalcı bir anda bunun kötü bir fikir olduğuna karar verdi, deli olan zavallı Tracey değildi, *kendisiydi.* Bütün işi mahvetmişti. Ne uğruna? Eski bir kız arkadaşla biraz rahatlamak için mi? Bir kaçamak yapmak için mi? İtiraf etmek için mi?

Kadın ona sanki iki kafası varmışçasına inanmazlıkla bakıyordu. "Ne dedin sen? Bir daha söyle."

Masalcı güldü, elinden geldiğince rol yapmaya çalıştı.

"Bu bir *şaka*, Tracey. Uçuyorduk, ben de bir şaka yaptım. Hey, izin ver de seni bırakayım. Çocuğun ve dadısı mıdır nedir oteldeler, değil mi? Öyle demiştin. Ne kadar iyi bir annesin, öyle değil mi?"

BÖLÜM 57

ARABADA ÇOK FAZLA konuşmadılar, Masalcı ne kadar büyük bir hata yaptığını fark etmişti ve şimdi yol boyunca başka hatalar yapıp yapmayacağını merak ediyordu. Belki de yakalanmasına neden olacak önemli hatalar. Tıpkı eskiden New York'ta, sinema salonları cinayetlerindeki gibi.

"Son zamanlarda büyük stres altındaydım, biliyor musun?" diye söze başladı.

"Tabii, farkındayım," diye mırıldandı kadın.

Tanrım, bu kadın adamı paranoyak yapıyordu, hatta deli ediyordu. Ancak eski bir arkadaşlıkları vardı. "Çocuğun kaç yaşında oldu?"

"Ha, dört buçuk. Çok şirin, adı Stefan."

Onu gerçekten korkutuyordu. Şimdi ne olacaktı? Ne yapması gerekiyordu? Bu bir "Mary Smith" sahnesi değildi. Tracey hikâyesine dahil bile değildi. İşte bu kötü haberdi.

Aniden kiralık Volvo'sunu yol kenarına çekti. Şimdi ne olacaktı?

"Sorun nedir?" diye sordu kadın. "Ne?"

"Burada insen iyi olur, Tracey. Şaka yapmıyorum. İn aşağı. Yolun geri kalanını yürü!"

"Yürü mü? Delirdin mi sen? Sen neden bahsediyorsun?"

"Hemen arabadan in! Şimdi! *Ben seni dışarı atmadan in*!"

Bu kadını harekete geçirmişti. Kapısını açtı, dışarı çıkarken ona bir kamyon şoförüymüşçesine küfürler yağdırıyordu. Dışarısı soğuktu, iki kolunu bedenine sardı. Sonra

ağlamaya başladı. "Sen delisin. Bunu biliyor musun? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Marriott'la kendi oteli arasında bir yerlerde, evlerin bulunduğu, karanlık bir ara sokakta uzaklaşmaya başladı.

Masalcı arabadan çıktı onu izlemeye koyuldu. "Tracey bekle! Hey, Tracey!"

Kolayca kadına yetişebilmişti. "Hey, hey seni korkuttuğum için üzgünüm bebeğim. Gerçekten üzgünüm. İyi misin?" Sonra boğazına ateş etti, kaldırıma düştüğünde bir kez de başından vurdu.

Bu kez iyi değildi, kendisini iyi hissetmiyordu.

Bu kez kötüydü, çok korkmuştu.

Hikâye dizginleri eline geçirmişti, kendi kendisini yazıyordu ve kimin acı çektiği hikâyenin umurunda değildi.

BÖLÜM 58

ERTESİ GÜN SEATTLE'DAN Los Angeles'e geri dönerken, Mary Smith davasının bütün hayatımın arkaplanına ne kadar uyduğunu fark ettim. Zor ve başarısız ilişkiler konusunda ben de rekor kırmaya doğru ilerlediğimi gördüm. Christine'le görüşmemizde varabildiğim tek sonuç, kısa süre sonra konuşma kararıydı. Küçük Alex'i düşünmek beni heyecanlandırıyordu —Ali— daha yakınıma gelecekti, ancak fazla umutlanmamaya karar verdim. Christine'in geçmişteki sık sık karar değiştiren tutumu, bana söylediklerini kesinlikle gerçekleştireceğine güvenmemi engelliyordu.

Daha LAX Terminali'ne varmadan cinayet davasını düşünmeye başlamıştım.

Kulağıma bir televizyon spikerinin sözleri takıldı, gelişmeleri dinlemek üzere durdum.

Kadın ekranda, "Bu sabahki basın toplantısında, Hollywood Stalker[6] davasından sorumlu Dedektif Jeanne Galletta, öldürüleceklere ait bir liste bulunduğunu inkâr etti," derken başka yöne bakmam mümkün değildi.

Hollywood Stalker, son zamanlarda medyanın Mary Smith davasına taktığı addı. Öldürülecekler listesine gelince, spikerin neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Los Angeles Polisi çevre sakinlerini sakin olmaya ve günlük yaşamlarına devam etmeye çağırıyor. Ancak bu birçok kişiye inandırıcı gelmiyor.

---

[6] Bir şeyin yanına yaklaşmak için gizlice ve sinsice sokulan anlamına gelir (Yay).

"Bir grup vatandaş yerel karakollara gidip polisin var olmadığını iddia ettiği listeyi görmeyi talep etti. Her iki şekilde de, kim neye inanırsa inansın, bir şey çok açık: Stalker bu şehri tehdit ediyor. Sonra gazetecilik tarzı bir yorum ekledi; herkes son derece gergin. Beverly Hills'den Lorraine Solie canlı bildirdi."

Ölüm listesi? Bu da neydi? L.A. Polisi bulduğu bir şeyi mi bizimle paylaşmamıştı? Benzer şeyler daha önceleri de olmuştu.

FBI ofisinde ilk ulaşabildiğim kişi bu davaya atanmış bir diğer ajan David Fujishiro oldu.

"Böyle bir söylenti yayılmış," dedi bana. "Patrice Bennett, Antonia Schifman ve Marti Lowenstein-Bell'le başladığı varsayılan listede yirmi bir kişi daha varmış. Bunun Mary Smith'in ajandasını oluşturduğu düşünülüyor."

"Ve Los Angelas'taki herkes listede olup olmadığını bilmek istiyor," dedim. "Yani yirmi bir isimden biri olup olmadığını?"

"Doğru. Hatta daha da güzelleşiyor. Dedikodular, Orange Country'de gerçekte var olmayan bir banka hesabına yüz dolar yollayarak listeyi öğrenebileceğin yönünde. Kontrol ettik, ancak zaten bize kimse inanmıyor. İnsanlar L.A. Polisi'ne karşı eylem yapmakla tehdit ediyorlar."

"Dedikodunun aslı yok, David, öyle mi? Emin misin?"

"Bildiğimiz kadarıyla yok. Baksana, biz nereden bilebiliriz ki? Biz sadece FBI'ız."

"Bu vaka kendi sosyal hayatını edinmeye başladı," dedim. "Kimse bu liste hakkında Dedektif Galletta'yla görüştü mü?"

"Bilmiyorum, ama — *ne var?*" Telefonda bir sessizlik oldu.

"Bir dakika bekle, Alex."

"David? Neler oluyor?"

Arka-plandaki sesleri duyabiliyordum, ancak anlaşılır değildi. Ajan Fujishiro tekrar telefona geldi ve biraz daha beklememi söyledi. "Bir şeyler oluyor," diye ekledi.

"Bekle!" diye bağırdım ama faydası yoktu. Tekrar gitmişti.

Daha fazla ses duyuldu, sonra ses tonu yükselerek genel bir homurdanma başladı ve ardından da gürültü tizleşti. Neler oluyordu?

Sonra telefonda Fujishiro'nun, "Evet, şu anda hatta," dediğini duydum.

"Alex? Fred Van Allsburg hemen şimdi seninle konuşmak istiyor. Hatta kal."

Van Allsburg'le konuşmaktan hiçbir zaman hoşlanmazdım, ancak Fujishiro'nun sesinden hiç şakası olmadığı anlaşılıyordu.

"Neler oluyor?" dedim.

"Biz de bunu anlamaya çalışıyoruz. Bütün bildiğimiz *Times*'dan Arnold Griner'in şu anda bir e-posta daha aldığı. Hemen *L.A. Times*'ın ofisine gidebilir misin?"

"Eğer yeni bir cinayet varsa, gidemem. Hemen olay yerini görmem lazım."

"Bu konuda seninle tartışmayacağım, Alex. Neyin ne olduğunu anladığımızda sana bildireceğiz. Bu arada..."

Kendime hakim olamadım ve sözünü kestim. "Bayım? Alo? Beni duyabiliyor musunuz?"

İyi duyamadığımı söyleyerek Allsburg'la konuşmamın ortasında telefonu kapattım.

Sonra Ajan Page'i arayıp ona Mary Smith'in yeni bir kurbanı olup olmadığını öğrenene kadar beni hatta tutmasını söyledim.

BÖLÜM 59

SUZIE CARTOULIS O SABAH evinin önündeki araba yolundan geri geri çıkarken gerçek dünyaya pek de dikkat etmiyordu. Aklı, Pacific Palisades'daki evinin arka bahçesinde bir türlü bitmek bilmeyen havuz kabini inşaatında ve asla telefonlarına çıkmayan, sadece kocasının telefonlarına cevap veren beceriksiz mimardaydı. Bu durum iki gün daha devam ettiği takdirde, kabini ateşe verdikten hemen sonra herifin kıçına tekmeyi basacaktı.

Son anda komşu evin sedir ağaçlarından oluşan çitinin arkasında, rölantide duran arabayı fark etti. Oraya park eden herife toslamamak için sıkıca frene asıldı. Kalbi yerinden fırlayacaktı. Evinden yirmi metre ötede, yamuk bir çamurlukla güne başlamak ne kadar hoş olurdu!

Dikiz aynasından acele ile elini salladı.

"Özür dilerim," benim hatam.

Sonra gümüş rengi Mercedes'iyle yola çıktı ve Sunset'e doğru çıkmaz yolda arabasını sürmeye başladı. Diğer araba da yola çıktı ve onu takip etmeye başladı, ama Suzie Cartoulis bunun farkında bile değildi.

Dikkatini arka koltukta oturan dokuz yaşındaki oğluna yöneltmişti. "İyi misin, Zach? Öyle aniden durmak istemezdim."

"Ben iyiyim, ben iyiyim, ben iyiyim."

"Tamam, sadece sordum tatlım. Biraz müziğe ne dersin? Ne dinlemek istiyorsun?"

Üzerine varmamaya çalışsa da bazen zorlanıyordu. Zachary çok duygusal bir çocuktu, ona ilgisiz kalınmasına

tepkisi de hiç hoş olmuyordu. Belki bir kardeşi olsaydı durum farklı olabilirdi, ancak bu kısa zamanda gerçekleşecekmiş gibi görünmüyordu. Özellikle şimdi, Suzie saat on haberlerini sunmaya başladığından beri. Nihayet L.A.'deki tanınmış simalar mabedine girmeyi başarmıştı — hava durumunu sunan Tusconlu bir genç kız için az bir başarı sayılmazdı. Hamileliğin hızını kesmesine izin vermek niyetinde değildi. Üstelik bu aralar New York da onunla oldukça ilgileniyordu.

Tam da o anda telefonu çaldı.

Ekrandaki numara kocasına aitti, kulaklığını taktı.

"Selam, neredesin tatlım?" Gio'nun orada olmadığına, konuşurken yüzünü buruşturduğunu görmediğine sevindi.

"Miami. Sanırım toplanıyoruz. Bir dakika sonra Palm Beach'e gitmem gerekiyor. Ufukta bir kasırga daha var, ben de bir an evvel buradan uzaklaşmak istiyorum. Birkaç imzaya daha ihtiyacımız kaldı, ancak görünüşe göre anlaşma sağladık."

"Harika," dedi Suzie soğuk soğuk. Hangi projeden bahsettiğini bilmesi gerekiyordu, ancak bütün projeler birbirine karışmıştı. Güney Florida'da bir alışveriş merkezinden bahsediyor olmalıydı. Doğru muydu? Vero Beach Güney Florida'da mıydı? Treasure Sahili? İşte onların oyunu buydu, sanki Suzie'nin umurundaymış gibi kocası ona işlerinden bahsederdi, o da dinler gibi yapardı.

"Böylece pazartesi yerine bu akşam evde olabileceğim. Bu da hoş olacak. Bu hafta sonu golf oynar mıyız? Wiatt sonunda beni Riviera'ya davet etti."

"Hımm, hımm."

"Ufaklık nasıl?"

"Burada. Bekle vereyim."

Suzie telefonu arka koltuğa uzattı. "Baban. Güzel konuş."

Kafasında günün programını yapıyordu. Süregelen cinayetlerle ilgili basın toplantısı için bir başkasını görevlendir. Zach'ı tenisten dadısının almasını ayarla. Brian'ı ara ve çıkıp çıkamayacağını öğren, sonra Ramada'yı ara ve odaya erken girmek istediğini söyle. Sürekli işi olan kocan şehre geri dönmeden önce bir kez daha Brian'la adam gibi seviş.

Unutulmayacak bir öğle sonrası yarat.

BÖLÜM 60

Kime: agriner@latimes.com

Kimden: Mary Smith

Kime: Suzie Cartoulis:

Los Angeles halkı seni her gün televizyonda sanki olup bitenden haberdarmışsın gibi, haberleri sunarken izlerler. İşini ne kadar da iyi yaparsın! Rol yapmak, öyleymiş gibi yapmak... Bugün işler biraz farklı olacak. Bugünkü haber sen olacaksın.

Suzie Cartoulis ve plaj-voleybolu-şampiyonu-eskisi görünümlü yakışıklı sevgilisi bir otel odasında katledildiler diyecekler. Bu sizin gibilerin konuşma şekli değil mi? Katletmek. Fakat haberlerde ne denirse densin, hiç kimse seni öldürdüğümde bana nasıl baktığını bilemeyecek. O inanılmaz korkuyu, karmaşayı ve benim saygı olarak algıladığım bakışları.

Bu sabah Pacific Palisades'deki evinin önü farklıydı. Pırıl pırıl steyşınvagon Mercedes'inle neredeyse bana çarpıyordun ve dosdoğru yüzüme de baktın. Baktın, Suzie. Bana inan. Böyle şeyleri iyi hatırlarım.

Sonra tıpkı diğerleri gibi, ben orada değilmişim gibi gününe devam ettin. Bugünün son günün olacağını hissedebiliyordum. Sonra bu konuda emin oldum.

Önce sevgili küçük oğluna son kez hoşça kal deyişini seyrettim. Herhalde onun için yaptığın onca şeyin, onca fedakârlığın kıymetini bilmiyordur, ama onu okula veya antrenmana bir başkası götüreceği zaman bu konuyu düşünecektir. Ancak bir konuda haklısın, hayatında Zachary'ye daha fazla zaman ayırmalıydın. Ayırabilirdin, ayırmalıydın.

Sonra Batı Hollywood'da otele kadar seni takip ettim. Başta oraya neden gittiğini bilmiyordum, fakat kısa süre sonra tek başına ölmeyeceğini anladım. O buluştuğun harika sarışın adam, birbirinize mükemmel uyuyordunuz. Baştan sona rol yapıyordunuz.

Sadece bakarak onun da tıpkı senin gibi biri olduğunu anlayabilmiştim. Haklı mıyım? Ne de olsa olimpiyatlara gitmiş biri. Çalıştığın televizyon kanalında bir yönetici. Şu hızlı yükselenlerden. Şimdi bir ortak yanınız daha var. İkiniz de ölüsünüz. Tam yüzüne baktığınız halde göremediğiniz birisi tarafından öldürülmüş iki kişisiniz.

Yukarı gelmeden önce ikinize biraz zaman tanıdım. İhanet kozanda kendini güvende hissetmen için. Belki de bu kısa buluşmada aklında olanı gerçekleştirmeye zamanın da olmuştur. Sonra odaya girdim, ilk onu gördüm. Şanslı sayılırdım. Neden, biliyor musun? Onun öldüğünü görmeni istiyordum. Sana ateş etmeden önce gözünü korku bürüdü — sonra bu korkuyu kesip atmam gerekti. Her keresinde bir parça, ta ki hiç korku kalmayana kadar.

Artık hiçbir şey değildin.

Hiçbir şey, Suzie Cartoulis.

Tıpkı benim gibi.

BÖLÜM 61

MARY SMITH'İN SON cinayetinin —bu kez üç cinayet birden, katilin şu ana kadar bildiğimiz en kalabalık cinayeti— haberi geldiğinde daha yoldaydım. Ben hâlâ New York'taki üçlü cinayetin izlerini sürüyordum, fakat gelişmeler yavaş ilerliyordu ve işte birdenbire yeni bir cinayet sahnesine doğru yola çıkmıştım.

Ödüllü haber spikeri Susan Cartoulis, sevgilisiyle birlikte Batı Hollywood'da Ramada Plaza'daki bir odada ölü bulunmuştu.

Ölen adam Bayan Cartoulis'le aynı kanalda çalışan, spor programı yapımcısı Brian Conver'di. Southern California Üniversitesi'nde bir öğrenci olan ikinci bir kadın, Mariah Alexander da ölü bulunmuştu. Neler oluyordu?

Ben arabamı sürerken Ajan Page'den bana telefonda son gelen e-postayı okumasını istedim. Yazı haberci bayanın asıl hedef olduğunu açıkça belirtiyordu. Bay Conver'e hiç adıyla hitap edilmemişti. Mariah Alexander'den ise hiç söz edilmemişti.

"Susan Cartoulis hakkında ne biliyoruz?" diye sordum Page'e. "Anne imajına uyuyor mu?"

"Temelde evet. Tam bilmeceye uygun. Evli, bir oğlu var, hoş bir kadın ve şehirde önemli bir şahsiyet. Yerel bir kanalda saat on haberlerini sunuyordu. Aynı zamanda da Cedars-Sinai Pediatri Bölümü'nün Yanık Ünitesi kampanyasında onursal başkandı. Oğlu dokuz yaşında. Bir mükemmel anne daha."

"Bir yanda da sevgilisi."

"Evet, sanırım kimse kusursuz değildir. Mary Smith'in bize söylemeye çalıştığı bu mu?"

"Belki," dedim.

Basın bunun üzerine atlayacaktı, sanki daha önce yeterince malzemeleri yokmuş gibi. Bu konu Susan Cartoulis'in kocası ve oğlu için daha fazla üzülmeme neden oldu. Ölümü ve ihaneti bütün ayrıntılarıyla toplumun gözlerinin önüne serilecekti.

"Bununla bir ilgisi olabileceğini düşünüyor musunuz?" diye sordu Page. "Belki de mükemmel anneler aslında o kadar da mükemmel değiller? Hepsi de birer ikiyüzlü. Bu kadar basit bir şey mi?"

"Eğer Mary Smith'in amacı bunu anlatmaksa, bu konuda epeyce karanlık davranıyor. Özellikle mesajını e-postalarla duyurmaya can atan birisi olarak. Ayrıca bildiğimiz kadarıyla, öldürülen kadınların çoğu şöhret kazanmış ve bunun sayesinde yaşayan kişiler."

"Bildiğimiz kadarıyla," dedi Page, "biraz fazla kaçtı."

"Tamam, neden sen gidip diğer cinayetler hakkında biraz araştırma yapmıyorsun? Bak bakalım atladığımız ufak tefek kirli sırlar kalmış mı? Arnold Griner'i dene. Eminim bir-iki muhbiri vardır. Ne de olsa onun işi bu."

"Dedikodunun adli tıbbı, hı?" dedi Page ve güldü. "Gidip ne yapabileceğime bakayım. Bakalım Griner'in kendinden başka bir konuda konuşmasını sağlayabilecek miyim?"

"Diğer kurban kimdi? Mariah Alexander?"

"Evet, bu gerçekten berbat bir durum. Otelin hizmetlisiymiş. Üniversite öğrencisi. Mary'nin odaya onun anahtarıyla girdiğini düşünüyoruz."

"Bir şey daha," dedim. "Biri soracak olursa, benden haberin yok, nerede olduğumu bilmiyorsun."

Page bir an hatta sessiz kaldı. "Biri bana sorarsa yalan söylemeyeceğim, ama konuşmaya gönüllü de olmayacağım. Her neyse, ben ofisten çıkıyorum zaten."

"Bu iyi. Bak ne diyeceğim, çok iyi iş çıkarıyorsun."

"Bir sörfçü zıpçıktı olarak mı?"

"Aynen öyle, ahbap."

BÖLÜM 62

KARL PAGE'İN TARİFİ üzerine Batı Hollywood'daki Ramada Plaza'ya gittim ve oraya vardığımda cep telefonumu kasten arabada bıraktım. Şu anda bürodan, hatta Müdür Burns'ın ofisinden bile kimsenin bana ulaşmasını istemiyordum.

Sert Art Deco tarzı döşenmiş lobi sessiz ve kasvetliydi. Solgun, kurutulmuş palmiyeler, hepsi boş duran bir dizi çikolata rengi kanepenin üzerine doğru sarkıyordu. Etrafta sadece girişteki masanın yanında duran iki yaşlı kadın müşteri vardı.

Buradaki görevi üstlenen her kimse —Jeanne Galletta olmasını umdum— sahneyi gizlemekte iyi iş çıkarmıştı. Bir kat yukarıda geniş çaplı bir soruşturmanın devam ettiğinin tek göstergesi, asansörlerin yanında duran iki polis memuruydu. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak üst kata, cinayet sahnesine vardım.

İkinci kat L.A. Polisi'nin personeliyle doluydu. Bazılarının ellerinde eldivenler, beyaz giysiler ve üzerlerinde "Olay Yeri Ünitesi" tişörtleri vardı. Herkesin yüzü asıktı ve gergin görünüyorlardı.

Üniformalı memurlardan biri beni baştan aşağıya süzüp, "Sen kimsin?" diye sordu. Yakasında Sandhausen yazıyordu. Hiç yorum yapmadan ona rozetimi gösterdim ve yanından geçerek yoluma devam ettim. "Heyyy!" diye seslendi.

"Sana heyy!" dedim ve yoluma devam ettim.

223 numaralı odaya vardığımda kapı ardına kadar açıktı.

Bir dizi çizgi film kahramanına ait çıkartma, Mary Smith'in "kartviziti" dışarı yapıştırılmıştı, iki adet parlak kanatlı melek ve bir hayvan çıkartması kapının üzerindeki göz deliğinin hemen üzerindeydi.

İki çıkartma A ile, diğer bir tanesi de B ile işaretlenmişti.

Hizmetlinin kartı yan tarafta bir kenara konmuştu.

Yanımdan geçip koridora çıkmaya çalışan genç kadın memura, "Jeanne Galletta buralarda mı?" diye sordum. Burada içeri girip çıkan insan sayısı endişe vericiydi.

Kadın polis bana huysuz bir bakış attı. "Sanırım alt katta ofiste. Bilmiyorum," dedi.

"Bul o halde!" dedim bir anda sabrımı yitirerek. "Ona, Alex Cross'un onu aradığını söyle. Ben burada olacağım."

Otel odasına girmeden önce kendimi hazırladım. Cinayet mahallinde olayların üzerime sinmesini engellemek için mesafemi korumak zorundaydım ve ben bunu sanki üzerime giydiğim ikinci bir deriymişçesine hissederdim. Belli bir denge de gerekirdi. Burada söz konusunun insan hayatı olduğunu, bunların sadece birer ceset ve birer kurban olmadıklarını asla unutmazdım. Eğer buna alışırsam başka bir mesleğe geçmenin zamanı geldiğini de anlayacaktım. Belki de zamanı çoktan gelmişti.

Gördüğüm tam Mary Smith'ten beklediğim türde vahşi bir manzaraydı.

Fazladan, hazır olmadığım birkaç kötü sürpriz de vardı.

BÖLÜM 63

BANYO KORKUNÇTU.

On dokuz yaşındaki otel görevlisi Mariah Alexander, başı bedenine inanılmaz bir açıyla eğilmiş, sırt üstü banyonun içinde yatıyordu.

Bağırma ihtimalini ortadan kaldırmak için boğazının tam ortasına bir kurşun sıkılmış, boğazı açılmıştı. Uzun, kıvırcık siyah saçları kanıyla boyanmıştı. Duvarın üstüne kadar fışkırmış kana bakılırsa, kızın atardamarı yırtılmış olmalıydı.

Yerde, ölü kızın sallanan ayaklarının yanında ağır bir anahtarlık vardı. İlk tahminim Mary Smith'in silahı kıza doğrulttuğu, odanın kapısını açmaya zorladığı, sonra onu zorla banyoya götürerek ateş ettiği —hepsini aceleyle ve sıralı yaptığı— yönündeydi.

Bu sırada Susan Cartoulis ve Bay Conver büyük ihtimalle küçük koridorun ilerisindeki yatak odasındaydılar.

Biri —herhalde Conver— neler olduğunu anlamaya gelmişti.

Halıdaki kan lekelerine bakılırsa, Mary Smith Conver'le banyoyla yatak odası arasında karşılaşmıştı.

Ancak bedeni şimdi Susan Cartoulis'in yanına, yatağa yerleştirilmişti. Sevgililer yatak örtüsünün üzerinde sırtüstü, yan yana yatıyorlardı.

Her ikisi de çıplaktı —bu Mary Smith için başka bir ilkti— ancak Mary Smith oraya vardığında ikisinin çoktan üzerlerindekileri çıkarmış olma ihtimalleri de yüksekti.

Alçakgönüllülüğün tuhaf bir göstergesi olarak, iki kurbanın kalça kısımlarına ve Bayan Cartoulis'in göğüs kısmına yastık kılıfları örtülmüştü.

Tanrım, bu tuhaf ve kafa karıştıran bir katildi. Tutarsızlıkları akıllara durgunluk veriyordu, en azından benimkine.

Durum daha da tuhaflaştı. *İki kişilik büyük yatak mükemmel düzeltilmişti.* Cartoulis ve Conver'in seks yaparken yatağı kullanmamış olma ihtimalleri vardı, ancak yatağın yanındaki sehpada duran içecekler ve prezervatif kutusu farklı bir izlenim yaratıyordu.

Mary üç kişi öldürdükten sonra gerçekten yatağı mı toplamıştı? Eğer öyleyse, bu işte çok başarılıydı. Nana seneler önce bana bu işte gerçek bir özenle tembellik arasındaki farkı öğretmişti. Mary Smith de aradaki farkı iyi biliyordu.

Son derece düzgün serilmiş yatak örtüsü kana bulanmıştı, özellikle de Bayan Cartoulis'in etrafı. Her iki kurbanın da başında kurşun delikleri vardı, ancak Cartoulis'in yüzü bir jiletle doğranmıştı, Mary Smith'in her zamanki tarzı ve aynen e-postada bahsettiği gibi. Conver'in son anki korku ifadesini zar zor görebiliyordum, Cartoulis'in yüzünde o kadar çok kesik vardı ki, sanki tek bir yaraymış gibi görünüyordu.

Bu bana Antonia Schifman'ın evindeki cinayeti hatırlattı — temiz *ve* bir o kadar da özensiz.

Bir adet katil, iki adet tamamen farklı güdü.

Mary Smith ne düşünüyor olabilirdi? Bundan anladığı neydi?

En rahatsız edici görüntü birkaç dakika sonra gözüme çarptı. İçinde Susan Cartoulis'in ehliyetinin ve kredi kartlarının bulunduğu sarı Coach marka deri cüzdan yatağın yanındaki sandalyede açık duruyordu.

Cüzdanı incelerken, her şeyin yerli yerinde, sırayla dizilmiş olduğunu, ancak birkaç plastik kılıfın boş olduğunu fark ettim. Boş yerler gerginliğin omurgamdan yukarı aşağı gezinmesine neden oldu. "Kahretsin," dedim yüksek sesle. "Fotoğraflar."

Olay Yeri Ekipleri'nden biri bana döndü. "Ne oldu? Bir şey mi buldunuz?" dedi.

"Susan Cartoulis'in kocasının nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Uçakta olması gerekir, Florida'dan eve dönüyor. Neden?"

"Bu kadının cüzdanında aile resimleri taşıyıp taşımadığını öğrenmem gerekiyor."

Sorum sadece formaliteydi, cevabı bildiğime hemen hemen emindim. Cinayetlerin içinde, bu Mary Smith'in aile fotoğraflarıyla ilgilendiği ikinci olaydı. Çocukları fotoğraflarını parçalayarak ya da çalarak tam anlamıyla yalnız bırakmayı seçmişti. Bu arada yöntemi de giderek gelişigüzel bir hal alıyor ve e-postaları kendisine her zamankinden daha fazla güvendiğini gösteriyordu.

Bundan sonra yol daha ne kadar kayganlaşacaktı? Ve bu yol beni nereye götürüyordu?

Mary Smith, biz onu yakalayamadan önce çocuklara bulaşmaya başlarsa, bu duruma tahammül edebileceğimi düşünmüyordum. Ne yazık ki bundan sonra gelmesinden korktuğum buydu.

BÖLÜM 64

"BİR DAKİKA SİZİ görebilir miyim, Dr. Cross? Konuşmamız gerekiyor."

Başımı kaldırıp kapının önünde duran Dedektif Galletta'ya baktım. Donuk bir ifadesi vardı: Son görüşmemizden bu yana daha yaşlı göründüğünü düşündüm, hiç de ihtiyacı olmadığı halde dört-beş kilo kadar zayıflamış görünüyordu.

Beraber hole çıktık. "Neler oluyor? Bana sakın bir şey daha olduğunu söyleme."

"Henüz bu konuda umutlu olmak istemiyorum ancak," dedi kısık, yorgun sesiyle, "Bir kadın otelin otoparkından çok aceleyle ayrılan mavi bir Suburban görmüş. Olay saat iki civarında olmuş. Kadın başka bir şey fark etmemiş. Onu sorgulayıp sorgulayamayacağını merak ediyorum, sonra notlarımızı karşılaştırabiliriz. Öncesinde bu konuyla ilgili bir şey yapmıyorum."

Onun adına akıllıca bir tutumdu. Onun da benimle aynı şeyi düşündüğüne emindim: 2002'de, D.C.'deki keskin nişancı vakasında yapılan geniş çaplı arama sonucunda üzerinde siyah yazılar bulunan beyaz minibüsün yanlış araç olduğu ortaya çıkmıştı. Halkla ilişkiler ve soruşturma adına bir kâbustu. L.A. Polisi şimdi böyle bir hataya düşmek istemezdi.

"Hemen şimdi yapman mümkün mü? Yardım olursan, memnun olurum." diye ilave etti. "Hemen işe koyulurum, beklemek istemiyorum."

Olay yerini terk etmekten nefret ediyordum. Yapılması gereken çok iş vardı. Jeanne'ın stresi yüzünden bu kadar belli olmasaydı, belki de ona hayır derdim.

"Buradaki işimi bitirmem için bana beş dakika daha ver," dedim ona. "Hemen geliyorum."

Bu arada, Jeanne'den bana bir iyilik yapmasını ve Giovanni Cartoulis'in karısının cüzdanındaki aile resimleri konusunu takip etmesini istedim. Bu bilgiyle yapabileceklerimiz her ne kadar kısıtlı olsa da, Mary Smith'in resimleri alıp almadığını öğrenmek önemliydi. Ayrıca, daha önce diğer bütün eşlerde olduğu gibi, Giovanni Cartoulis'in de şüphelilerin arasından elenmesi gerekiyordu.

Bu işi Jeanne ve adamları hallediyorlardı, raporlar beni tatmin etmişti. L.A. Polisi iyi bir iş çıkarmıştı.

Holde durup bana bakan Jeanne, "Ne?" diye sordu. "Ne düşünüyorsun? Söyle bana. Ben halledebilirim. *Sanırım.*"

"Derin bir nefes al. Bu saçmalığa teslim olma. Vakayı mümkün olan en iyi şekilde idare ediyorsun, ama şu anda berbat görünüyorsun."

Kaşlarını kaldırdı. "Hıı... teşekkürler."

"İyi görünüyorsun, ama her zamanki kadar değil. Yüzün solgun, Jeanne. Strestendir. Kimse yıkılana kadar bunun böyle olduğunu anlayamıyor."

Jeanne nihayet gülümsedi.

"Berbat bir rakun gibi görünüyorum. Gözlerimin etrafında büyük, koyu renk halkalar var."

"Üzgünüm."

"Sorun değil. Gitmeliyim."

Daha önceki yemek davetini ve benim özensizce reddedişimi düşündüm. Orada birkaç dakika daha dursaydık,

belki daha sonrası için onu bir yere davet edebilirdim, fakat Jeanne —ve o an— uçup gitmişti bile.

Yapmam gereken bir görüşme vardı.

Mavi bir Suburban, değil mi?

BÖLÜM 65

BETTINA RODGERS'IN BANA anlattıklarından şüphe duymamın nedeni her iki kolundaki yılan şeklindeki dövmeler ve yüzündeki bir düzine piercing değildi. Aslında, Bettina bulunabilecek en iyi şahitti. Genellikle görgü tanıklarının dikkatsiz ve güvenilmez olduklarına dair adları çıkmıştır. FBI araştırmaları görgü tanıklarının ifadelerinin olaydan sonraki beş dakika içinde bile —bu en az iki saat sonraydı— ancak yüzde elli doğruluk payına sahip olduklarını gösteriyordu.

Bettina gördükleri hakkında kendisine tam olarak güveniyordu.

"Ben otoparktaydım, arabamı çalıştırıyordum," dedi bana üçüncü kez. "Ve Suburban arkamdan çıkıp o yöne, Santa Monica Bulvarı'na doğru gitti. O kadar hızlı gidiyordu ki dönüp baktım.

"Koyu mavi olduğundan eminim ve bir Suburban olduğunu biliyorum, çünkü annemde de bir tane vardı. Ona milyon kez binmişimdir. Hatta bu durumun komik olduğunu düşündüm, çünkü annem de arabayı öyle deli gibi kullanırdı."

Durakladı. "Suburban otoparktan sola sert bir dönüş yaparak çıktı. Bütün bildiklerim bunlar. Şimdi defolup gidebilir miyim?"

Jeanne Galletta'nın ondan öğrenmeyi becerdiği de bu kadardı, ama ben birkaç soru daha ekleyerek onu sıkıştırmıştım.

"Arabada herhangi bir iz var mıydı?" diye sordum. "Çıkartmalar, ezikler, herhangi bir şey?"

Omzunu silkti. "Yandan görebildim ve söylediğim gibi süper hızlı gidiyordu. Bir Suburban için. Plakasını falan göremedim."

"Ya sürücüsü? Dikkatini çeken bir şey var mıydı? Arabada başkası var mıydı? Bir kişiden fazla?"

Bunu düşünürken kaşındaki kalın gümüş halkayla anlamsızca oynadı. Makyajı ağırdı, yüzüne sürdüğü beyaz soluk pudra hariç siyah renk ağırlıktaydı. Bettina hakkında çok fazla bilgiye sahip değildim, ancak bana birkaç yıl önce bir vaka için araştırdığım şehre özgü vampir kültürünü hatırlatmıştı. Bu insanların basmakalıplıklarının yanında ne kadar zeki olabileceklerini de o zaman öğrenmiştim.

Nihayet, Bettina başını salladı. "Bir kadın olduğunu söylemek isterim, çünkü bunun bir anlamı olur, değil mi? Yani Tanrı *bokuna*, o iğrenç Hollywood Stalker pisliğinden bahsediyoruz aslında, değil mi? Yalan söylemene gerek yok, o olduğunu *biliyorum*. Polisin teki bana söyledi bile."

Biraz daha düşünmesine zaman tanımak için cevap vermedim, sonra tekrar omzunu silkti. "Cehennemden fırlamış gibi giden mavi bir Suburban, sola döndü, gerçekten kesin olarak bildiğim bu kadar. Başka yanıtım ne yazık ki yok."

Ayrıntıları tamamlamaya meyilli olmaması ona duyduğum güveni artırmıştı. Sadece sorgulayanı memnun etmek adına birçok insanın tam tersini yapması inanılmazdı. Birkaç dakika sonra Bettina'ya yardımları ve bana zaman ayırdığı için teşekkür ettim ve gitmesine izin verdim.

Sonra düşüncelerimi anlatmak üzere Jeanne Galletta'yı buldum. İkinci katta, kullanılmayan bir misafir odasında buluştuk. Jeanne bana otelde kalan birisinin aynı hikâyeyi doğruladığını söyledi.

"Adam saat iki civarında, üçüncü kattaki odasından otoparktan aceleyle çıkan büyük, koyu mavi bir Suburban görmüş. Fazla bir şey görememiş, ama sürücünün bir kadın olabileceğini söyledi."

"Bu Mary Smith olduğu anlamına gelmez," dedim. "Ancak eğer öyleyse, bu bizim için müthiş olur. En azından iki kişi aynı aracı aceleyle çıkarken görmüş."

Jeanne bu fikrimi düşünürken sessizce başını salladı. "O halde altmış dört bin dolarlık soru hâlâ geçerli: Bu bilgiyle ne kadar büyük oynayacağız?"

Her iki durum da risk taşıyordu, ben biraz onun adına, biraz da kendi adıma riskleri yüksek sesle söyledim.

"Zaman bizim lehimize değil. Mary Smith hiçbir yavaşlama belirtisi göstermedi. Hatta tam tersi söz konusu. Sanki kendisini geliştiriyor gibi. Bu, basını kendi lehimize kullanmak ve eğer istediğin buysa araştırmayı hızlandırmak için bir fırsat.

"Diğer yandan insanlar korkmaya başladı ve gördükleri her mavi Suburban'a tepki gösterecekler. Bu başarısızlıkla sonuçlanırsa, toplumun polise güvenmemesi için bir sebep daha doğacak. Ancak Mary Smith'i yakalamanı sağlarsa, her şey yoluna girer ve sen de kahraman olursun."

"Rus ruleti," dedi sakince.

"Oyunun kuralı bu," dedim.

"Haa bu arada, ben kahraman olmak istemiyorum."

"Bu senin elinde olan bir şey değil."

Nihayet gülümsedi. "Amerika'nın Sherlock Holmes'ü. Senin hakkında bir şey okumuş muydum?"

"Okuduğun her şeye inanma."

Jeanne'ın başının içinde tıkırdayan saatin sesini neredeyse duyabiliyordum, bu ses belki de kalp atışlarıydı.

"Tamam," dedi saatine bakarak. "Haydi başlayalım. Bu konuyu merkezle konuşmam gerekecek, şimdi gidersem haber saatinden önce basın toplantısına yetişmemiz mümkün olabilir."

Kapıda durakladı. "Tanrım, umarım yanlış yapmıyorumdur."

"Haydi, git," dedim.

"Benimle gel, Alex. Olur mu?"

"Olur," dedim. "Bana Sherlock Holmes demene rağmen."

BÖLÜM 66

BÜYÜK BİR OLAYDI, bu şüphe götürmezdi. James Truscott bile oradaydı. Mavi Suburban'la ilgili basın toplantısında herkes ama herkes vardı. L.A. cinayetleriyle ilgi daha dramatik bir şey ortaya çıkana kadar bu konunun her raporun temel öğesi olacağı kesindi. Suburban'ın bulunmasını ve ister kadın olsun, ister erkek Mary Smith'in yakalanmasını umuyorduk.

Küçük kameranın karşısında Dedektif Jeanne Galletta'nın yanında yer almadım, fakat onunla toplantıdan beş dakika kadar sonra buluştum. Etrafı insan doluydu, fakat o yanlarından ayrılıp benimle görüşmeye geldi.

"Yardımların için sağ ol. Bilge danışmanım," dedi. "Ulusal televizyonda korkak bir rakun gibi mi göründüm?"

"Hayır. Şey, aslında evet," dedim, sonra da gülümsedim. "Bir keresinde, *yemek yemen gerekir* dediğini hatırlıyorum, doğru mu? Bu hâlâ geçerli mi?"

Jeanne'ın endişeli hali bir anda geri gelmişti. "Oo Alex, bu akşam olmaz." Sonra gözlerini kırptı ve gülümsedi. "Haklısın. Evet, sanırım yemek yiyebiliriz. Canın ne istiyor? Aslında açlıktan bayılıyorum. İtalyan'a ne dersin?"

"İtalyan her zaman hoşuma gider."

Restorana giderken Jeanne yol üzerindeki evinde durmamız için ısrar etti. "Yüzümü kendi aynamda kontrol etmem lazım, bildiğim ve ışığına güvendiğim bir mekânda," diye izah etti. "Sadece beş dakika sürecek, en fazla yedi. Yukarı gel. Üzerine atlamayacağım, söz veriyorum."

Güldüm ve Santa Monica'nın dışında bir yerlerdeki kırmızı tuğla binaya girerken onu takip ettim.

"Belki de üzerine atlarım," dedi merdiveni çıkarken.

Kapıyı arkamızdan kapadıktan sonra yaptığı da buydu. Hızla döndü, beni tutup öptü ve sonra bıraktı.

"Hmmm. İşte bu hoştu! Seninle sadece eğleniyorum, *doktor*. On dakika, tıpkı söz verdiğim gibi."

"Yedi."

Sonra koridorun sonundaki odasına ve güvendiği ışığa gitti. Onu hiç bu kadar rahat ve canlı görmemiştim. İşin dışında tamamen farklı birisiydi.

İşi yedi dakikadan biraz daha uzun sürdü, ama beklemeye değmişti, değişim şaşırtıcıydı. Her zaman çekici olduğunu düşünmüştüm, ama işini yaparken bana sert ve kesinlikle fazla çalışkan görünüyordu. Üzerine ipek bir bluz, blucin geçirmişti, ayağında sandaletleri vardı. Aceleyle duştan çıkmıştı, saçları hâlâ ıslaktı ve Dedektif Jeanne Galletta'nın başka bir yönü ortaya çıkmıştı. Kesinlikle daha yumuşak görünüyordu.

"Biliyorum, biliyorum. Felaket görünüyorum," dedi ancak ikimiz de öyle olmadığını biliyorduk.

Avucunun içiyle alnına vurdu. "Sana içecek bir şey ikram etmeyi unuttum. Aman Tanrım, bana ne oluyor?"

"Sadece beş dakikamız vardı," dedim.

"Doğru. Haklısın. Sen her zaman, yani *genellikle* doğruları söylersin. Haydi, o halde gidelim. Gece bizi bekler!"

Hâlâ Jeanne'ın bedeninin bana sokuluşunu ve dudaklarını hissedebiliyordum. Ayrıca şimdi kimseyle beraber değildim, değil mi? Boşta mıydım? Dürüst olmak gerekirse, durumum biraz kafamı karıştırıyordu. Jeanne bana kapıyı açmıştı, beni dışarı, hole çıkarıyordu. Sonra tekrar bana sarıldı. Bu kez ha-

zırlıklıydım, onu kollarımın arasına aldım. Öpüştük, bu ilk öpücükten çok daha uzun ve tatmin ediciydi. Muhteşem kokuyordu, kendimi iyi hissettim, yakınıma sokulduğunda kahverengi gözleri daha da güzel görünüyordu.

Jeanne elimi tuttu ve beni dairesine geri çekmeye başladı.

Onu durdurdum. "Dışarı çıkmak için giyindin."

Başını salladı. "Hayır, senin için giyindim."

Bir an aklımı başıma topladım, duygularımı tarttım ve "Haydi, yemeğe gidelim," dedim.

Güldü ve "Tamam, haydi, yemek yiyelim Alex," dedi.

BÖLÜM 67

YİRMİ İKİ YAŞINDAKİ genç artist Alicia Pitt sabahın dördünde Las Vegas'tan L.A.'ye doğru yola çıktı. Kadro seçmeleri saat dokuzda başlıyordu ve o, üç yüz beşinci sıradaki sarışın piliç olmak istemiyordu, bu durumda okuyana kadar rolü çoktan kaptırmış olurdu.

Pitt ailesinin epeyce bir yaratıcılıkla Büyük Mavi adını verdikleri Suburban ciddi bir benzin emiciydi. Bunun haricinde bedava bir yolculuk yapıyor sayılırdı, yine de benzin parası bile yetip de artıyordu. Alicia gerçek bir iş sahibi olduğunda, belki de L.A.' de yaşayabilirdi. Ancak bir iş bulana kadar bu denemeler için gidip gelmek zorundaydı.

Alicia 1–10 numaralı yolda batıya giderken yanında duran senaryoya çok fazla bakmamaya gayret ederek şeridinde kalmaya çalıştı. Her zaman olduğu gibi, neredeyse L.A.' e kadar prova yapmaya devam ediyordu.

"Bana gururdan bahsetme. Senden bütün duymam gerekenleri duydum. Bana söyleyeceğin..."

Bir dakika, böyle değildi. Önce senaryoya baktı, sonra başını kaldırıp yanından geçen arabalara ve tekrar yola baktı.

"Bana gururdan bahsetme. Senden bütün duymam gerekenleri duydum. Sana inanmam için söyleyebileceğin hiçbir şey kalmadı. Sen sadece... Ah! *Kahretsin!* Ne yapıyorsun, Alicia? Salak kafa!"

Her nasılsa otoyoldan ayrılmış ve kendisini çıkışların birinde bulmuştu. Tanımadığı bir kavşakta, trafik ışıklarının önündeydi.

L.A.'deydi ancak burasının Wilshire Bulvarı olmadığı kesindi.

Çevreye baktığında daha önce hiç buraya gelmediğine emindi. Terk edilmiş binalar, ilerdeki kaldırımda duran yanmış bir araba. Aslında bir taksi.

Sonra adamları gördü ya da gençleri her neyse. Üç adam köşede durmuş ona doğru bakıyordu.

Tamam, tamam, diye düşündü. *Korkma, Alicia. Dön ve tekrar otoyola çık. Sorun yok, her şey yolunda.*

Önünde duran kırmızı ışığın değişmesini beklerken, başını çevirip otoyol çıkışını bulmaya çalıştı.

Gençlerden biri kavşağa geldi ve Alicia'yı daha iyi görebilmek için başını eğdi. Gencin üzerinde bol, cepli bir pantolon ve açık mavi bir kazak vardı, yaşı on altı, on yediden fazla değildi.

Sonra diğer ikisi usulca yanına geldiler. Bu sürede Alicia kırmızı ışıkta geçmeyi düşünüyordu. Gençler arabasının önüne geçmiş, yolunu kesmişlerdi. Oh, harika. Şimdi ne olacaktı?

BÖLÜM 68

ALICIA BİR AN GÖZLERİNİ kapattı. Böyle bir durumda ne yapmalıydı? Neden bir türlü bir cep telefonu almayı becerememişti? Belki de her zaman parasız dolaştığı içindi.

Sonra tekrar gözlerini açtı. Boynunda kırmızı bir ejderha dövmesi olan mavi kazaklı genç yüzünde tehditkâr bir ifadeyle camının yanında ona bakıyordu.

Alicia bir çığlık attı, sessiz bir çığlık, ancak delikanlının kadının ne kadar korktuğunu anlamasına yetmişti.

Sonra kızın paniği daha da arttı. Mavili çocuğun ona bir şeyler söylemeye çalıştığını anlaması zaman almıştı. Genç ellerini kaldırmış, sakin olmasını işaret ediyordu.

Camını araladı. "Ne, ne var?" dedi sesinin titremesine hâkim olamayarak.

"Kayboldun mu, dedim. Hepsi bu, bayan. Kayboldun mu? Sanki kaybolmuş gibi görünüyorsun da."

Alicia şaşkınlık içinde yutkundu. "Evet, özür dilerim." Bu kötü bir huydu, her şey için özür dilerdi. "Ben şeyi arıyordum..."

"Buralarda yaşamadığını biliyorum," dedi oğlan. İfadesi değişmiş, tekrar sertleşmişti. Diğerleri bu sözlere güldüler. "Bu senin araban mı?"

Korku ve karmaşa Alicia'yı nefret ettiği bir konuma sokuyordu. Tek düşünebildiği gencin sorusunu cevaplamaktı. "Ailemin."

Mavili olan çenesini ovuşturup cevabı düşünür gibi yaptı. "Bir sürü kişi böyle bir araba arıyor," dedi. "Sen gazete okumaz mısın? TV seyretmez misin?"

"Ben sadece Westwood'a ulaşmaya çalışıyordum. Bir deneme çekimi için. Bir TV filmi. Otoyoldan biraz erken çıkmışım."

Delikanlı arkadaşlarına dönüp kahkahayla güldü, sonra tekrar arabaya baktı. Hareketleri gelişigüzel ve yavaştı. "Bir filmde oynamak için Westwood'a gitmeye çalışıyor. Bir film. Kahretsin, bu tam da benim beklediğim cevaptı. Zaten buralarda kimsenin ve hiçbir şeyin seni ilgilendirmediğini biliyorum."

"Vay be!" dedi diğer gençlerden biri. "Demek ki cinayetlerini zengin yerlerde işliyormuş..."

"Benim açımdan bir mahsuru yok. Zengini öldür, zengini ye, her neyse."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Bu durumdan çıkabilmek için ne söylemesi gerektiği hakkında bir ipucu ararcasına, olup biteni biraz daha açık anlayabilmek için her birinin yüzüne baktı. Sonra korkak bakışlarla dikiz aynasına baktı. *Geri gidebilir miydi? Hızlı? Gerçekten çok hızlı. Pedala sonuna kadar asılarak.*

Camın yanındaki genç kazağını kaldırıp pantolonuna sıkıştırdığı tabancasını gösterdi. "Bunu yapmak istemezsin," dedi.

Daha sabah kahvesini bile içmeden öldürülebileceği fikri Alicia'nın her yanını kapladı. "Lütfen, ben sadece... lütfen. Canımı acıtmayın," diye kekeledi.

Alicia kendi sesindeki çaresizliği duyabiliyordu. Duyduğu dokunaklı sözler sanki bir başkasına aitti. Tanrım, sözde bir artist olacaktı.

Mavili genç Alicia'nın anlam veremediği bir şekilde yavaşça başını salladı. Sonra arabadan bir adım uzaklaştı ve elini çekip gitmesine izin verdi.

"Otoyol şu tarafta," dedi. Diğer iki genç de yoldan çekildiler.

Alicia rahatlıktan bayılacağını sandı. Gençlere soğuk bir gülücük attı. "Teşekkür ederim. Özür dilerim," dedi tekrar.

Direksiyonda tutmaya çalıştığı elleri titriyordu, fakat en azından güvendeydi.

Daha Suburban'ı bir metre bile ilerletmemişti ki, ön camı büyük bir gürültüyle örümcek ağı gibi milyon parçaya ayrıldı.

Bir saniye sonra, yanındaki cam ağır bir metal sopayla kırıldı.

Alicia donup kalmıştı. Kolları bacakları çalışmıyordu. Bağıramıyordu bile.

Gaza basma fikri aklına biraz geç gelmişti, arabanın kapısı açılıp büyük, güçlü eller onu dışarı, sokağa çektikten sonra. Alicia sırtüstü yere düşünce ciğerlerindeki hava boşalmıştı.

Birisinin, "Sen ne aptal şeysin," dediğini duydu. Sonra başında dayanılmaz bir acı hissetti. Sonra bir borunun kalktığını ve alnının tam ortasını hedef alarak hızla indiğini gördü.

BÖLÜM 69

MARY SMITH DAVASINDA her şey birdenbire, dramatik bir şekilde değişmişti. Jeanne Galletta ayrılmıştı, davadan tamamen ayrılmıştı. Görevden alınmıştı.

Onun adına savaşmaya çalışmıştım, ancak Alicia Pitt'in öldürülmesinden birkaç saat sonra Jeanne, Mary Smith vakasında tarihe karışmıştı. O akşam, Polis Şefi Shrewbury, Hollywood Stalker cinayetlerine bizzat kendisinin bakacağını ve Jeanne Galletta'nın Las Vegas'ta mavi bir Suburban kullanan genç bayanın talihsiz ölümüyle ilgili soruşturması sonuçlanana kadar geçici olarak görevden uzaklaştırıldığını duyurmuştu.

Jeanne'i avutmak mümkün değildi, bu vakayla uğraşırken geniş bir deneyim elde etmişti, kendisini kurban etmek de buna dahildi. "Las Vegas valisi, L.A. valisine, polisin bir vakayı nasıl sürdürmesi gerektiğini söylüyor," diye bana yakındı. "Ne zamandan beri profesyonellerin iyi iş çıkarmalarını engellemeye başladılar?"

"İlk çağlardan beri," dedim.

O gece saat sekiz civarı bir şeyler içmek için buluştuk. Nereye gidileceğini Jeanne seçti, bana vakayla ilgili ondan öğrenmek istediğim her şeyi verdiğine emin olmak istiyordu. Aynı zamanda da biraz içini dökmeye ihtiyacı vardı.

"Alicia Pitt'in benim hatam olduğunu biliyorum, ama..."

"Jeanne tam burada dur. O kadına olanlardan sen sorumlu değilsin. Senin almış olduğun bir kararın sonucu gibi görünebilir, fakat bu aynı şey değil. Sen yapabileceğinin en iyisini yaptın. Geri kalan politikadır. Sen bu vakadan da uzaklaştırılmamalıydın."

Bir süre hiç konuşmadı. "Bilmiyorum," dedi sonunda. "O zavallı kız öldü."

"Tatil yapma iznin var mı?" diye sordum ona. "Belki de kullanmalısın."

"Tabii canım, şimdi şehri terk edebilirmişim gibi konuşuyorsun," dedi. "Bu vakadan alınmış olabilirim, fakat—"

Cümlesini bitirmedi, zaten bitirmesi gerekmiyordu. Daha önce ben de onun durumuna düşmüştüm. Kurallara karşı geleceğini yüksek sesle söylememek akıllıca bir davranıştı. Sadece yoluna devam et ve kuralı boz.

"Alex, kendi alanıma ihtiyacım olacak," dedi. "Seninle buluşmak istememin nedeni buydu."

"Seni çok iyi anlıyorum. Bana nasıl ulaşacağını biliyorsun," dedim ona.

Jeanne nihayet gülümser gibi oldu. "Sen gerçekten iyi birisin," dedi. "Bir FBI olarak."

"Sen de bir polis olarak fena sayılmazsın. Bir L.A. polisi olarak."

Sonra masada uzanıp elini elimin üzerine koydu. Ancak sonra hemen çekti.

"Tuhaf," dedi ve tekrar gülümsedi. "Özür dilerim, bir ahmak gibi davranıyorum."

"İnsan gibi davranıyorsun, Jeanne. Bu farklı, değil mi? Ben olsam bunun için özür dilemezdim."

"Tamam, artık özür dilemeyeceğim. Ancak ağlamadan ya da utanacağım bir şey yapmadan önce gitsem iyi olur. İhtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun."

Jeanne ayağa kalktı. Kapıya gitmeden önce sırtını döndü. "Bu vakanın dışında değilim. Buralarda olacağım," dedi.

BÖLÜM 70

TUHAF.

O gece otele döndüğümde resepsiyonda beni bekleyen bir zarf buldum.

James Truscott'tandı.

Odama doğru giderken zarfı açtım ve bütün yol boyunca kendimi okumaktan alamadım.

KONU: CALIFORNIA'DA ÖLÜME MAHKÛM KADINLARIN LİSTESİ.

Listede on beş isim vardı ve Truscott her biri hakkında kısa bir özgeçmiş de ilave etmişti.

İlk kadın Cynthia Coffman'dı. 1986'da o ve erkek arkadaşı dört kadını önce soymuşlar sonra da boğarak öldürmüşlerdi. Cynthia 1989'da ölüme mahkûm edilmişti, hâlâ bekliyordu. Cynthia Coffman şimdi kırk iki yaşındaydı.

Uzun notun sonunda, Truscott hapisteki kadınların bazılarını ziyaret etmeyi planladığını yazmıştı. Yararlı olacağını düşünürsem, beni de davet ediyordu.

Okumayı bitirdikten sonra, ikinci kez sayfaları gözden geçirdim.

James Truscott'la bunların ne ilgisi vardı? Neden benim Sadık Hayranım olmak istiyordu?

Beni rahat bırakmasını diledim, ama bu pek mümkün görünmüyordu, değil mi?

BÖLÜM 71

OTEL ODAMIN TELEFONU sabah saat iki otuzda çalarak beni uyandırdı. Küçük Alex ve Christine'le ilgili bir rüya görüyordum, ama daha telefonun ilk çalışını duyduğumda rüyanın çoğunu unuttum.

Aklıma ilk gelen isim: James Truscott'tu.

Ancak arayan o değildi.

Saat üç civarı Hollywood'un tanımadığım bir semtine doğru yola koyulmuş, Hillside adlı siteyi arıyordum. Gün ışığında orayı bulmam daha kolay olabilirdi, yolda sürekli düşünüp duruyordum.

Mary Smith'in oyunu yine değişmişti, anlamak için çaba gösteriyordum. Bu cinayetin nedeni neydi? Neden şimdi? Neden bu iki kurban?

Nihayet siteyi bulduğumda yetmişlerde inşa edilmiş olduğunu gördüm. Binaların çatıları düzdü, koyu sedir üç katlı binaların kalın kolonları sayesinde alt kısımlar açık otopark olarak kullanılıyordu. Arabaların bir kısmının caddede park edilmiş oldukları dikkatimi çekti, ancak bu şekilde davetsiz misafirlerin gizliliklerini korumaları mümkün olabilirdi.

Binanın karşısından, "Ajan Cross! Alex!" diye seslenildiğini duydum.

Karanlığın içinde bir yerlerde Karl Page'in sesini tanımıştım. Saatim 3.05'i gösteriyordu.

Bir sokak lambasının altında yan yana geldik. "Bu taraftan gelin," dedi.

"Bunu nereden duydun?" diye sordum. Otelden beni arayan Page'di.

"Daha ofisteydim."

"Sen ne zaman uyursun?"

"Bu iş bittiğinde uyuyacağım."

Genç ajanı birkaç kez sağa sola saptığımız yol boyunca takip ettim, sonunda ortak bir bahçeye ve havuza bakan binaların önüne geldik. Binada oturanların bazıları üzerlerinde sabahlıklarıyla ön kapıda toplanmışlardı. Olan biteni görmek için boyunlarını uzatıp aralarında fısıldaşıyorlardı.

Page eliyle kapalı perdelerin ardından ışık sızan üçüncü katı işaret etti. "Yukarısı," dedi. "Cesetler orada."

Görev başındaki memurların yanlarından geçip ön merdivenlere ulaştık, binaya iki çıkış vardı.

Biz ana kapının yanından geçerken cama yapıştırılmış çıkartmaları gösterip, "Kontrol edildi!" diye kısa yoldan cevabı verdi. İki A ve bir B işaretlenmişti. Bunun Mary Smith olduğu kesindi. Bu çıkartmaları gördüğümde *Poltergeist* adlı korku filmindeki palyaço aklıma geliyordu — dış görünüşüyle iyi huylu, ancak gerçek bir baş belası. Çocuk oyunu gerçeğe dönüşmüştü.

Kapı açıldığında oldukça büyük bir oturma odasına girdik.

İçerisi koliler ve rasgele yerleştirilmiş mobilyalarla doluydu.

Odanın ortasında, yerde duran koli yığınının arasında yüzüstü yatan bir erkek cesedi vardı. Birkaç düzine kitap kum rengi halının üzerinde dağılmıştı, bazılarına kan bulaşmıştı. Cesedin yanında *Saatler* ve *Running with Scissors* adlı kitaplar duruyordu.

"Philip Washington," dedi Page bana. "Otuz beş yaşında, Merrill Lynch'te bir yatırım bankacısı. İyi eğitimli biri, görünen o ki."

"Sanırım sen de öylesin."

Bu kez cesetleri düzeltmek, sanatsal görüntüler yaratmak yoktu. Komşular çok yakın olduğu ve gizleneceği yeterince yer ve zaman olmadığı için katilin acele etmesi gerekmişti.

Tek kurban Philip Washington değildi. Hemen yanı başında sırtüstü yatan bir ceset daha vardı.

İşte bu ceset kabullenmekte zorlandığım ve beni huzursuz eden bir görüntüye sahipti.

Kurbanın sol şakağında kurşunun girdiği yerde feci bir yara oluşmuştu ve suratı Mary Smith'in imzası haline gelen sayısız kesikle paramparça olmuştu. Alnındaki ve göz çevresindeki etler çapraz çizgilerle bıçaklanmış ve çığlık atarken kasılmış iki yanağı delinmişti.

Kafamda olup biteni toparlamaya çalışırken ve buna yol açan olayları düşünürken cesede bakakaldım. Aklıma iki soru takıldı. *Bu cinayetin işlenmesinde benim de payım var mıydı? İşleneceğini önceden görebilir miydim?*

Belki de baktığım kurban cevapları biliyordu, L.A. *Times*'dan Arnold Griner artık Mary Smith davasında bize yardımcı olamayacaktı. Griner yerde yatan kurbanlardan biriydi.

DÖRDÜNCÜ KISIM
MAVİ SUBURBAN

BÖLÜM 72

OLAY YERİNİ İNCELEMEYE henüz başlamıştım ki, L.A. Polisi Dedektiflik Bürosu'nun başkan vekili, Jeanne Galletta'nın görevini devralan Maddux Fielding'le karşılaştım. Gümüş beyazı, gri saçları ve Jeanne'in gözlerini andıran derin kahverengi bakışlarıyla Fielding, Jeanne'in babası olabilecek benzerlikteydi.

Bir profesyonel olarak daha en başından dikkatimi çekmiş, beni şaşırtmıştı. Boktan biri gibi görünüyordu.

"Ajan Cross," dedi elimi sıkarak. "D.C.'deki işinizle ilgili çok şey duydum." Nedense söylediği kulağıma övgü gibi gelmemişti.

"Bu özel ajan Page," dedim. "L.A.'de bulunduğum sürede bana eşlik ediyor."

Fielding cevap vermedi, ben de ısrarcı oldum.

"Bütün bunlardan ne çıkarıyorsunuz?" diye sordum ona. Davaya henüz başladığınızı biliyorum, ancak önceliklere hızla hâkim olduğunuzu varsayıyorum."

Son cümlemi iğnelemek adına söylememiştim, ama sanki sözlerim havada asılı kalmıştı. Fielding dudağının köşesini büktü ve bana kalın çerçeveli gözlüklerinin üzerinden bir bakış fırlattı. "Bu benim ilk seri cinayet davam değil. Ben de oldukça iyiyimdir."

Kendisini önemseyerek derin bir nefes aldı. "Şimdi, sorunuzun cevabına dönersek, bunun Mary Smith'in işi olduğuna, bir taklit olmadığına inanıyorum. Daha ilk günden Arnold Griner'i öldürmek isteyip istemediğini sorguluyorum kendi kendime. Bence istemişti. Tabii sorulması gere-

ken soru, bunun daha önceki cinayetlerle bağlantısının ne olduğu ve nedenidir."

Söyledikleri anlamlıydı, özellikle de Griner'in daha başından beri bir hedef olmuş olabileceği. Page'e döndüm. "Ya sen?"

Ona artan güvenimin bir göstergesi olarak onun neler düşündüğünü merak etmeye başlamıştım, ancak bunun farkında olup olmadığını bilemiyordum.

Page küçük bir defter karıştırarak, "Griner ve Washington buraya daha yeni taşınmışlar," dedi. "Üç gün önce. Mary Smith'in onunla iletişim kurmasını zorlaştırmak için Griner'in bilgilerini değiştirdiğini ve saklı tuttuğunu biliyorum. Mary'nin onunla iletişim kurmak için en azından biraz uğraşması gerekecekti. Bu da durumun sinsi karakteriyle tutarlı. Griner her ne kadar genel kurban tanımına uymasa da, başından beri Mary Smith davasında göz önünde olmuştu. İşe onunla başlamıştı ve bilemiyorum belki de onunla bitiriyor. Belki bu Mary için bir tür kapanışı temsil ediyordur. Belki hikâyesi sona ermiştir."

Fielding, Page'e bakmadan, "Şüphe ederim," dedi. "Burada çok fazla öfke ifadesi var. Griner'in öldürülmesinde çok fazla hiddet var. *The Grudge*'ı görmüş müydünüz? Önemli değil. Sormadığımı varsayın."

"Peki, ya mavi Suburban?" diye sordum. "O konuda bir gelişme var mı?" Aciliyetinin bilinmesine rağmen o akşamüstüne kadar L.A. Polisi'nin elle tutulur bir bilgi verememesi şaşırtıcıydı.

Fielding bir mendil çıkardı ve konuşmaya başlamadan önce gözlüklerini parlatmaya koyuldu. "Henüz bir şey yok," dedi. "Mademki gündeme getirdiniz, izin verin bir konuyu açıklığa kavuşturayım. Ben Dedektif Galletta değilim. Ben onun patronuyum ve her bilgiyi sizinle paylaşma-

yacağım. *Eğer* FBI bu davanın tüm sorumluluğunu üstlenmek istiyorsa, bu konuyu tartışmaya açabilir. İşlerin gidişatına bakılırsa da sefa getirirler, buna memnun olurum. Fakat bu gerçekleşene kadar, siz sadece kendi işinizi yapacaksınız ve Dedektif Galletta'ya yaptığınız gibi benim soruşturmama da burnunuzu sokarak işimi berbat etmeyeceksiniz. Umarım anlamışsınızdır."

Bu polislerin birbirlerine karşı sorgusuz sadakatleriydi. Bir tek soru bile sormadan, vakayı Jeanne adına benim harcadığıma karar vermişti. Daha önce de böyle şeylere şahit olmuştum, hatta onu biraz anlayabiliyordum bile. Ancak şimdi sessizliğimi koruyamazdım.

"Küçük bir tavsiye," dedim ona. "Etrafa suçlamalar yağdırmadan önce neden bahsettiğiniz hakkında bilgi sahibi olmalısınız. Siz sadece kendi işinizi zorlaştırıyorsunuz."

"Bu noktada bunun nasıl mümkün olabileceğini anlayamadım," dedi kısaca. "Sanırım her şeye değindik. Sorularınız olursa ya da bize yardımcı olacak herhangi bir şey öğrenirseniz, bana nasıl ulaşacağınızı biliyorsunuz."

"Kesinlikle."

Benden uzaklaşırken kafasının arkasına bir yumruk atmak istedim. Belki ilk görüşmemizin etkisini yumuşatmak için yapılacak tek şeydi bu.

"Harika bir adam," dedi Page. " Kişilik sahibi, sosyal becerileri var, her şey mevcut."

"Evet, ısındım, içim bulandı."

Daha fazla kafayı takmak yerine, işime geri döndüm. L.A. Polisi'yle iletişimimiz gerginleşecekse, bu kendi incelemelerimize daha fazla ihtiyacımız olacağı anlamına geliyordu. Page benden talep etmemesine rağmen, onu da süreç boyunca yanımda tuttum. Cesetlerden başlayarak

bütün alanı inceledik. Benim yerimde kim olsa böyle yapardı, ama çok daha yavaş çalışırdı.

Önce dairenin her santimini inceledik. Sonra hole çıkıp ön ve arka merdivenlere, binanın çevresindeki alana baktık.

Page'in ne kadar sabırlı olduğu gözlemlemek beni şaşırtıyordu, belki de onun yaşındakiler işlerini doğru yapamayacak kadar acele içindeydiler. Page iyiydi. Bu vakayı gerçekten benimsemişti.

FBI'ın elektronik uyarıcısından haber aldığımızda dışarı çıkmıştık. O sabah saat 5.30'da Arnold Griner'in *L.A. Times*'daki adresine yeni bir e-posta gelmişti.

Mary Smith'ten henüz öldürdüğü adama yazılmış bir mektup.

BÖLÜM 73

Kime: agriner@latimes.com

Kimden: Mary Smith

Kime: Arnold Griner:

Ne oldu, tahmin et. Sunset'teki Asia de Cuba'da arkadaşlarınla akşam yemeği yedikten sonra, seni yeni dairene kadar takip ettim.

Arabanı binanın altına park ettin ve arka merdivenden çıktın. Tırmanmak seni biraz öfkelendirmişti. Formda olmadığını görebiliyordum, Arnold. Ve korkarım artık zamanın da kalmadı.

Dairenin ışıkları yanana kadar dışarıda bekledim, sonra takip ettim. Artık eskiden korktuğum kadar korkmuyordum. O zamanlar silah elimde kullanmayı bilmiyormuşum gibi bir tuhaf dururdu. Şimdi ise onu hissetmiyorum bile.

Arka kapına bir kilit bile takmamışsın. Belki niyetin vardı, ama taşınma telaşıyla atladın ya da yeni yerinde kendini daha güvende hissettiğin için umursamadın. Son konuda haklı sayılırsın. Umurunda olmasın artık.

İçeri girdiğimde mutfak karanlıktı, fakat oturma odasında ışık ve televizyon açıktı. Lavabonun hemen yanındaki tezgâhta keskin bir oyma bıçağı duruyordu, ona dokunmadım.

Benim kendi bıçağım vardı, bunu zaten biliyorsun, epostalarımı okuduysan.

Seni ve arkadaşını dinleyerek, mutfakta dayanabildiğim kadar bekledim. Birbirinize ne söylediğinizi tam olarak duyamıyordum, fakat seslerinizin tınısı hoşuma gitmişti. Hatta bunu duyan son kişi olma fikrini de sevmiştim.

Sonra yeniden sinirlenmeye başladım. Öncekileri pek hissedilmiyordu ama daha fazla beklersem giderek sinirleneceğimi biliyordum.

İsteseydim daireyi o anda terk edebilirdim ve orada olduğumu hiçbir zaman bilemezdiniz.

Bu yönden sen de diğerleri gibiydin. Saati gelene kadar hiç kimse etrafta olduğumu fark etmiyor. Görünmez Kadın, o benim işte. Aslında çoğumuz böyleyiz.

Oturma odasına girdiğimde ikiniz de aynı anda yerlerinizden fırladınız. Silahı gördüğünüze emin olmak istemiştim, o andan itibaren hareketsiz kaldınız. Neden sana geldiğimi, neden ölmeyi *hak ettiğini* bilip bilmediğini sormak istedim, ama bu işi hemen yapmazsam bitiremeyeceğimden korktum.

Tetiği çektim ve sen sırtüstü yere düştün. Arkadaşın çığlık attı ve kaçmaya çalıştı. Nereye kaçabileceğini düşündüğünü anlayamıyorum.

Ona da ateş ettim ve sanırım hemen öldü. Her ikiniz de hemen ölmüş gibiydiniz. İçinde pek bir savaşma duygusu yoktu, senin gibi sinsi, tatsız, korkak bir küçük adamdan bunu kim bekler ki.

Hoşça kal, Arnold. Sen gittin ve bir şey daha, sen unutuldun bile.

BÖLÜM 74

MASALCI CİNAYETLERİ şimdi bitirmeliydi. Bunu biliyordu; bu planın bir parçasıydı ve bu iyi bir plandı. Ne kadar yazık, ne kadar günah! Tam da bu işte bu kadar iyi olmaya başlamışken, çok uzun bir süredir hiçbir şeyde iyi değildi.

Her neyse, tebrikler her taraftan yağıyordu. Tabii ki televizyonlar, gazeteler ondan övgüyle söz ediyorlardı. Özellikle L.A. *Times* bok herif Arnold Griner'i bir aziz, bir şehit ilan etmişti. Herkes Masalcı'nın başyapıtıyla tanışmıştı, eser onların zannettiğinden çok daha iyiydi elbette.

Gerçekten kutlamak istiyordu, ama hâlâ anlatabileceği hiç kimse yoktu. Vancouver'de anlatmayı denemişti de neler olmuştu? Bir arkadaşını, yani eskiden beri oynaştığı bir tanıdığını öldürmek zorunda kalmıştı.

Peki, nasıl kutlayacaktı? Arnold Griner ölmüştü ve bu bazen onu yüksek sesle güldürüyordu. İroni katlanıyordu, aralarında çok incelikli olanlar da vardı, e-postaları Griner'in alması, polisle arasında iletişim sağlaması, sonra kendisine ait bir bir e-posta yollanması gibi. Adi herif gerçek hayatta, onun kim olduğunu anlayınca —son e-postada yazanın aksine— yaşamı için yalvarmıştı ve nihayet öleceğini anladığında ölümü daha da tatmin edici olmuştu. Kahretsin, Griner ve arkadaşını hemen öldürmemişti. Bir saat kadar sürmüştü ve bu melodramın her saniyesinin keyfini çıkarmıştı.

Şimdi ne yapacaktı?

Parti vermek istiyordu, ama gerçekten bu konuda konuşabileceği kimse yoktu. Tüh, hiç kimsesi yoktu!

Sonra birden ne yapmak istediğine karar verdi, aslında çok basitti. Zaten Westwood'daydı, arabasını bir otoparka park etti ve muhteşem şıklıktaki Bruin Sineması'na doğru yürüdü. *Collateral* oynuyordu, *Tom Cruise, ohh iyi.*

Sinemaya gitmek istiyordu.

Kendi insanlarıyla oturmak ve acımasız, gaddar, kötü bir katili canlandıran Tom Cruise'u seyretmek istiyordu.

Ooo, çok korktum, Tom.

BÖLÜM 75

"SENİ BAY TRUSCOTT aradı. Bir görüşme yapmak istediğini söyledi. Önemliymiş. İstersen eve gelebilirmiş. Ölüme mahkûm kadınlarla ilgili notunun eline geçip geçmediğini merak etmiş."

Kaşlarımı çattım ve başımı salladım. "Truscott'u boş ver. Ben yokken başka bir şey oldu mu?"

"Damon sana kız arkadaşıyla ayrıldığını söyledi mi?" diye sordu Nana fısıldayarak. "Bir kız arkadaşı olduğunu biliyor muydun?"

Cumartesi, eve döndüğüm ilk günün öğleden sonrasında mutfakta oturuyorduk. Yalnız olduğumuza emin olmak için salona doğru baktım.

"O telefonda çok fazla konuştuğu kız mı?" diye sordum.

"Evet, ama artık konuşmuyor," dedi. "İyi de oldu. Böyle şeyler için daha çok genç." Homurdanarak ayağa kalktı ve dikkatini ocakta kaynayan biberli fasulyelere yöneltti.

Fasulye yemeği aklımı başımdan almıştı, özellikle de her zaman içine kattığı kuşbaşı dana ya da domuz eti yerine hindiyi tercih ettiğini öğrendiğimde. Belki de Kayla Coles bir mucize gerçekleştirmiş ve nihayet Nana'nın kendisi için yeni bir şeyler yapmasını sağlamıştı. İyi etmişti Kayla.

Konuyu tamamen kapatmayı beceremeyerek, "Damon bir kız arkadaşı olduğunu sana ne zaman söyledi?" diye sordum. Büyük oğlumun yaptıklarıyla ilgili görünmekten çok merakımı gidermenin peşindeydim.

"Bana söylemedi, bir şekilde kendiliğinden ortaya çıktı," dedi Nana. "Gençlerin dosdoğru konuştukları bir konu değil bu. Cornelia birkaç kez eve geldi. Ödev yapmaya. Çok tatlı bir kız. Annesi, babası avukatmış, fakat ben bunu onun aleyhinde kullanmadım." Küçük şakasına güldü. "Şey, belki de biraz kullanmış olabilirim."

Cornelia? Uzman Nana ve dışlanmış Alex. Bu durumu değiştirmek konusunda verdiğim bütün sözler, kararlılığım, bütün iyi niyetim her zaman —*her zaman*— işim tarafından yenilip yutulmuştu.

Damon'ın ilk ayrılığını kaçırmak. Bu bir daha geri gelmez. Cornelia seninle tanışmadık bile.

Yine de eve dönmek güzeldi. Kısa süre sonra Nana'nın yemeklerinin kokusu bütün mutfağı kaplamıştı, üstelik eve dönüşümü arkadaşlarımın ve ailenin katılacağı bir partiyle kutlayacaktık. Biberli fasulyeden başka yine Nana'nın pişirdiği mısır ekmeği, sarımsakla tatlandırılmış iki farklı salata, soslu et ve gösterişli bir sürpriz olan, ender yaptığı karamelli ekmek tatlısı vardı. Görünüşe göre, Dr. Coles çok yorulmamasıyla ilgili kısmı henüz işlememişti.

Ona mani olmadan yardım etmeye çalıştım. Nana saatine baktı ve mutfağın içinde dönmeye başladı. Partiyi hak ettiğimi düşünseydim ben de daha heyecanlı olabilirdim belki. Hem yılın babası adaylığını kaçırmıştım, hem de L.A.'ye dönüş biletimi çoktan ayırtmıştım.

BÖLÜM 76

"BAKIN AİLESİYLE BİRLİKTE kim gelmiş? Şuna bir bakın. Fotoğraf makinem nerede?"

Sampson ve Billie doğumundan beri görmediğim üç aylık bebekleri Djakata ile erken geldiler. John neşe içinde ışıldayarak bebeği Billie'nin boynuna asılı ana-kucağından çıkarıp kucağıma verdi. Ne güzel bir manzaraydı, Sampson ve küçük kızı. *Baba Ayıcık*, diye düşündüm. *Ve Anne Ayıcık ve Bebek Ayıcık.*

"Ne nadide bir güzellik," dedim, öyleydi de, kakao rengi teni ve kafasında yumuşacık, koyu renk kıvırcık bukleleri vardı. "Her ikinizin de en iyi yanlarını almış. Taşbebek."

Jannie yanımıza gelip Djakata'ya daha yakından bakmak için aramıza sokuldu. Bir gün kendisinin de çocukları olacağını düşünecek ve bu konuya farklı bir bakış açısıyla yaklaşacak yaşa gelmişti.

"Ne kadar da minik!" dedi sesini incelterek.

"O kadar da değil," dedi Sampson. "Kilosu ve boyu olması gerekenin üzerinde. Babasına çekmiş. Beş yaşına geldiğinde Billie kadar olacaktır."

"Zavallı şey, umarım senin ellerini ve ayaklarını almaz," dedi Nana öne doğru eğilip. Sonra artık ailemizden biri sayılan Billie'ye göz kırptı.

Birden, tam o anda içimi evde olmanın huzuru kapladı. Bu, aniden ortaya çıkarak insanı şaşırtan ve tüm iyilikleri hatırlatan o muhteşem anlardan biriydi. Daha önce her ne olmuşsa, burada olmak, ait olduğum yerde olmak iyiydi.

Resmi hafızaya yaz — bu hissi ihtiyaç duyacağın zamanlar için sakla.

Ancak evin diğer misafirlerle dolmaya başlamasıyla, bu samimi ortam kısa sürede kayboldu. Daha sonra gelenler D.C. Polis Merkezi'nden eski arkadaşlarımdı. Jerome ve Claudette Thurman Rakeem Powell ve adını anlayamadığım yeni kız arkadaşıyla birlikte gelmişlerdi. "Bir hafta zaman tanı," dedi Sampson kulağıma. "Kız hâlâ ortalardaysa, endişelenmeye başlayabilirsin."

Aileden ilk gelenler Tia Teyzem ve kuzenim Carter'dı. Onları bazılarının kim olduklarını hatırlayamadığım bir dizi tanıdık yüz takip etti.

Kayla Coles en son gelmişti, onu kapıda şahsen karşıladım.

"Sanırım siz Annie Sullivan'sınız."

"Affedersiniz. Ah, şimdi anladım. Mucize gerçekleştiren."

"Mucize gerçekleştiren — büyükannemin fasulyenin içine hindi katmasını sağlayan. Sanırım bu sizin işinizdi. İyi iş başardınız."

"Hizmetinizdeyim," diyerek hafifçe eğildi. Bedenini iyice saran turkuvaz rengi elbisesiyle çok rahat görünüyordu. Kayla genelde dikkat çekmeyi sevmezdi, her zamanki pratik iş giysileri içinde göründüğünden çok farklı olduğunu hemen fark etmiştim.

Her zamanki doktor çantası yerine, bu kez elinde büyük bir kâse vardı.

"İşte bu da senin en büyük numaran sayılabilir," dedim. "Nana'nın mutfağına bir başkasının yemek getirmesi mi? Bunu görmek isterim."

"Sadece yemeği değil, tarifini de getirdim."

Döndü ve kâsenin kenarına iliştirdiği beyaz kartı gösterdi.

"Domuz yağıyla çok iyi yemek yapmasını bilen bir kadına sağlıklı fasulye tarifi."

"Haydi, gel içeri," dedim elimle girmesini işaret ederek. "Riski sana ait."

Branford Marsalis grubunun *Romare Bearden Revealed* adlı şarkısı bütün evde yankılanıyordu. Parti ısınmaya başlamıştı ve çevrede bir azize olarak tanınan Kayla Coles'un gelişiyle herkes memnun olmuş görünüyordu. Ben de bu durumdan hoşnuttum doğrusu. Hafta sonu yine bir uçakta olacaktım, ama şimdilik her şey olabildiğince iyiydi.

BÖLÜM 77

Sampson ve Billie'yi mutfakta birer bira alırlarken yakaladım. Birayı Sampson'un elinden kaptım. Parti ilerlemeden önce bu koca adamla halletmek istediğim bir şey vardı.

"Beni takip et. Seninle konuşmam lazım, ikimizden biri içki içmeden," dedim ona.

"Ooo, gizemli," dedi Billie ve her zamanki gibi bize güldü. Billie görmüş geçirmiş bir acil servis hemşiresiydi.

"Üst kata gel," dedim John'a.

"Ben bir içki içtim bile," dedi John. "Bu ikincisi."

"Yine de gel. Bir dakikada döneriz, Billie."

Çatı katındaki ofisimden alt kattan gelen müziğin sesini duyabiliyordum. Karışık seslerin arasından Dr. Kayla'nın gülme sesini ayırt edebiliyordum.

Sampson duvara yaslandı. "Beni mi görmek istemiştiniz, efendim? Ofisinizde?"

John, St. Anthony'nin yaşlı erkekler ligine ait komik bir basketbol tişörtü giyiyordu. Üzerinde, "*Kimse kıpırdamazsa, kimseye zarar gelmez*" yazıyordu.

"Partiyle işi birbirine karıştırmak istemedim," dedim.

"Fakat kendine hâkim olamadın, değil mi?" diyerek gülümsedi Sampson.

"Evde çok uzun süre kalmayacağım. L.A.'ye geri gitmem gerekecek ve bunu daha fazla geciktirmek istemiyorum."

"Şey, iyi bir iş gibi duruyor," dedi. "Konu nedir? Duyalım bakalım."

"Esasında, Müdür Burns ve ben, Büro'da çalışmaya başlama konusunu ciddi olarak düşünmeni istiyoruz. Senin harekete geçmeni istiyoruz, John. Bunu bekliyor muydun?" diye sordum.

Güldü. "Aşağı yukarı, evet. Yeterince ipucu veriyordun. Burns, Büro'yu siyahlaştırmaya mı çalışıyor, tatlım?"

"Hayır. Gerçi benim açımdan hiçbir sakıncası yok."

Burns, Büro'da alan çalışmasının değerini bilen, güvenebileceği ajanlardan oluşan bir ekiple çalışmayı istiyordu. Büro'ya sadece bir kişi almam gerekirse, ilk tercihimin John Sampson olduğunu ona bildirmiştim.

"Müdürden bunun iznini aldım bile," dedim. "Ron Burns benim istediklerimin aynısını istiyor. Ya da belki tam tersini."

"Yani beni mi istiyor?" diye sordu Sampson.

"Jerome veya Rakeem'i, Sojourner Truth Okulu'nun trafik polisini alamazdık ya. Evet, sana razı oldu!"

Sampson en sevdiğim tarzda bir kahkaha attı. "Ben de seni özledim," dedi. "Ve ister inan, ister inanma sana bir cevabım var. Ben senin D.C. Polisi'ne geri dönmeni istiyorum. Nasıl buldun geri teklifi mi? Bir konuda çok haklısın, gerçekten de bir araya gelmeliyiz. Bir şekilde. Benim oyum benim teklifimden yana."

Ben de kahkahalarla güldüm, sonra John'la yumruklaştık ve her şekilde birlikte çalışmamız gerektiği konusunda anlaştık.

Sampson'a sürpriz teklifini düşüneceğimi söyledim, o da benim teklifimi düşünecekti. Sonra Sampson ofisin kapısını açtı ve aşağıdan gelen müziğin içeri dolmasına izin verdi.

BÖLÜM 78

"ŞİMDİ BİR ŞEYLER İÇMEYE iznimiz var mı?" dedi Sampson. "Bu bir parti, tatlım. Hâlâ partileri hatırlıyor musun?"

"Hayal meyal," dedim.

İki dakika sonra bir elimde bira, ötekinde barbekü sosu damlayan bir pirzola vardı. Jannie ve Damon'u oturma odasında Kayla ve kuzenleri Michelle ile oyun oynarken buldum. Dürüst olmak gerekirse beni oraya çeken Kayla olmuştu.

"Misafirlerle ilgilenmiyor musunuz?" diye sordum çocuklara.

Kayla ve Michelle'i işaret ederek, "İkisiyle ilgileniyoruz," dedi Jannie.

"Oyunda beni perişan edecek kadar benimle ilgileniyorlar," dedi Kayla, Jannie ve Damon'u kahkahalara boğarak. İşte yine başlıyorduk; bir kadın ve çocuklarım iyi anlaşıyorlardı. Neydi bu? Ben neyi kaçırıyordum?

Kayla kartları karıştırıp dağıtırken, ona uzun uzun baktım. İnanılmaz derecede özgüvenliydi, hiç de emek sarf etmeden çok güzel görünüyordu. Kayla'dan hoşlanmıştım. Southeast'te beraber geçirdiğimiz çocukluğumuzdan beri Kayla'dan hoşlanırdım. Yani?

Kurduğum hayalleri —ya da adı her neyse— yarıda keserek, "Kartlarıma mı bakıyorsun?" sordu.

"Kartlarına değil," diye araya girdi Jannie. "Sana bakıyor Dr. Kayla. Böyle sinsidir işte."

"Tamam, bu kadar şakalaşmak yeter. Ben gidiyorum. Nana'ya yardım etmem lazım," dedim. Gözlerimi Kayla'ya çevirdim ve oradan uzaklaştım. Aceleyle.

"Gitme," dedi Kayla. Fakat ben kapıdan çıkmıştım bile.

Mutfağa doğru giderken sadece bir tek şey düşünüyordum. Partide nasıl Kayla'yla baş başa kalabilirdim? İlk buluşmamızda onu nereye götürecektim?

BÖLÜM 79

KAYLA'YI BİLE BİLE Kinkead'e götürdüm. Burası eskiden benim ve Christine'in en hoşumuza giden yerdi, ancak itiraf etmeliyim ki ondan çok daha önce benim en çok hoşuma giden mekândı. Kayla benden beş dakika kadar sonra geldi, bu hoşuma gitmişti. Zamanında gelmişti, nazlanma oyunu oynamıyordu. Üzerinde siyah kaşmir bir kazak, siyah bol bir pantolon ve siyah ayakkabıları vardı, yine baş döndürücüydü. Kendi tarzında.

"Üzgünüm, Alex," dedi bardan bana doğru yürürken. "Tam zamanında geldim. Bunun sıkıcı olduğunu ve bütün gizemi yok ettiğini biliyorum, ama elimde değil. Bir dahaki sefer, eğer bir dahaki sefer olursa, geç kalmak için kendimi zorlayacağım. En azından on dakika, belki de on beş."

"Affedildiniz," dedim ve birden çok rahatladığımı hissettim. "Aramızdaki buzları erittin, öyle mi?"

Kayla göz kırptı. "Öyle yaptım, değil mi? Bir anda. Tanrım, ne kadar müthişim, değil mi? Sinsi, tıpkı senin gibi."

"Erkeklerin, çok zeki kadınların onlara meydan okumaları yüzünden onlardan hoşlanmadıklarıyla ilgili teoriyi bilir misin?" diye sordum. "Sen ürkütücü boyutta zekisin."

"Fakat sen bu teorinin tersini ispat eden istisnasın, değil mi? Sen zeki kadınlardan hoşlanıyorsun. Her neyse, ben o kadar da zeki sayılmam. Nedenini söyleyeyim mi, en azından benim fikrim bu?"

"Hemen söyle. Bir dakika bir bira isteyeceğim, açık bir Pilsner," dedim komiye.

Kayla devam etti. "Hastanede süper zekâ oldukları varsayılan doktorların ve araştırmacıların özel yaşamlarının gerçek bir felaket olduğunu görüyorum. O halde gerçekten ne kadar zekiler? Ne yani başka insanların fikirlerini madde madde ezberledikleri için mi zekiler? Kaydedilmiş bütün rock & roll şarkılarını bildikleri için mi? Yoksa *Bewitched*'in her bölümündeki replikleri bildiklerinden mi?"

Gözlerimi yumdum açtım. "Sen *Bewitched*'in hikâyesini biliyorsun. *Bewitched*'in hikâyesini bilen insanlar tanıyorsun, değil mi?"

"Tanırım, yok. Belki ER ve Scrubs."[7]

"Ben de R & B'nin birçok şarkısını biliyorum," dedim. "Ancak iyi bir hayat kurduğumu da söyleyemem."

Kayla güldü. "Sana katılmıyorum. Çocuklarınla tanıştım, Alex."

"Sen Christine Johnson'la tanıştın mı?"

"Yeter. Her neyse, onunla tanıştım. Çok etkileyici bir kadın. Kesinlikle. Şu sıralar biraz kafası karışık olabilir."

"Tamam, tartışmayacağım. Ancak kendi adıma iyi bir savunma yapabilirim."

Böyle sohbet etmeye, bol bol gülmeye, biraz içki içmeye ve hoş bir yemek yemeğe devam ettik. Belki işimizi kolaylaştıracağından Nana ve çocuklardan bahsetmekten kaçındık. Her zamanki gibi, Kayla'nın espri anlayışı hoşuma gitmişti, ancak en çok onun kendine olan güvenini sevmiştim. Kendiyle barışıktı, savunma ihtiyacı yoktu. Onunla buluşmuş olmaktan son derece memnundum.

Yemek sonrası içkimizi bitirmek üzereyken, "Bu çok hoştu, Alex. Hoş ve rahat," diye açıklamada bulundu.

"Şaşırdın mı?" diye sordum.

---

[7] ABD'de gösterimde olan TV dizileri (Yay).

"Hayır, aslında şaşırmadım. Şey, belki biraz," diye itiraf etti. "Belki de çok."

"Bana nedenini söylemek ister misin?"

"Hımm. Sanırım her ne kadar beni tanıdığını zannetsen de, benim kim olduğum hakkında hiçbir fikrin olmadığı için."

"Seni gördüğümde genelde çalışıyorsundur," dedim. "Yerel Sağlık Servisi'nin Dr. Kayla'sısın."

"İki aspirin al ve sakın beni evden arama," dedi ve güldü. Sanırım birçok insan bana içini açıyor, fakat genellikle ben onlara aynı şekilde davranmıyorum."

Güldüm. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Kayla başını salladı. "Söylediğimi sanıyorum. Bu çok hoştu. Bu gece tahminimden daha çok hoşuma gitti."

"İyi. O halde bir kere daha görüşeceğiz. Sen öyle demiştin."

Bana keyifle göz kırptı. "Bu konuda haklı mıymışım?"

"Haklıymışsın. Benimle tekrar görüşmek istersen."

"Oh, seninle görüşeceğim, Alex. Kesinlikle. Bunun nasıl sonuçlanacağını görmek istiyorum."

BÖLÜM 80

ERTESİ GÜN ÖĞLEDEN SONRA, Batı Sahili'ndeki L.A. Polis Merkezi'ne vardığımda, ofis Mary Smith davasındaki son yeniliklerle ve aynı zamanda benim hakkımdaki konuşmalarla kaynıyordu. Açıkça söylemek gerekirse bu hiç de hoş bir haber değildi.

Görünüşe göre Maddux Fielding'in Jeanne Galletta'nın yerine gelmesinden sonra iyi anlaşamadığımız duyulmuştu. FBI ile L.A. Polisi'nin ilişkileri her zaman gergin olmuştu, bazı vakalarda işler daha iyi yürüse de, bu kez işlerin ters gittiği apaçık ortadaydı.

Anladığıma göre genel dedikodu ve tartışma, D.C.'den Alex Cross'un kaybedecek hiçbir şeyi olmadan vakaya bulaştığı ve daha sonra L.A. Polisi adına işleri berbat etmekte önderlik yaptığı yönündeydi.

Bu konunun beni beş dakika kadar rahatsız etmesine göz yumdum, sonra işime koyuldum.

Mary Smith, yani Hollywood Stalker'ı, yani Pis Mary, uzun zamandan bu yana hatırlanan seri cinayetler arasında en karmaşık, en hızlı ilerleyen ve en hızlı değişen dava haline gelmişti. Eskiler bile bundan bahsediyordu. Özellikle şu sıralar itiraz tartışmalarıyla karışık baş döndürücü bir karmaşa söz konusuydu.

Benim şehre vardığım sabah yeni bir e-posta gelmişti. Henüz e-postayı görememiştim, ancak bu kez değişik olduğu ve L.A. Polisi'nin cevaplamaya can attığı söylentileri dolaşıyordu. Mary Smith bu kez bir uyarı mesajı göndermişti ve mesajı büyük bir ciddiyetle ele alınmıştı.

Hepimiz Büro'nun haftalar önce Mary Smith Kriz Merkezi olarak oluşturduğu on altıncı kattaki konferans salonunda toplandık. Duvarlara resimler, gazete kupürleri ve laboratuvar sonuçları iliştirilmişti. Odanın bir tarafını boydan boya kaplayan kiraz ağacı, büyük bir masa geçici telefon santrali görevi görüyordu.

Toplantı Fred Van Allsburg tarafından yönetilecekti ve kendisi hepimiz odaya toplandıktan on dakika kadar sonra geldi. Nedense geç gelişi bana Kayla Coles'u ve nasıl zamanında gelmekten hoşlandığını hatırlatmıştı. Kayla'ya göre geç kalmayı alışkanlık edinmiş kişilerin başkalarına saygısı yoktu — en azından başkalarının zamanına.

Fred Van Allburg'un kötü bir takma adı vardı: Stop. Bu ismi seksenlerin sonlarında Birleşik Devletler'le Orta Amerika arasında kapattığı bir eroin kanalı dolayısıyla almıştı. Daha sonralarıysa, bildiğim kadarıyla, bürokrasi merdivenlerini tırmanmanın dışında pek bir başarısı olmamıştı. Şimdi onunla çalışırken, ona rütbesi, konumu ve işin gereğinden daha fazla saygı duymadığımı fark ettim.

Sanırım o da bunu biliyordu. Toplantıya başladığı anda beni savunmasız yakaladı.

"Başlamadan önce söylemek istediğim birkaç şey var," diye söze girdi. "Hepinizin bildiği gibi, şu ana kadar L.A. Polisi söz konusu olduğunda yalnız bırakıldığımızı düşünebiliriz. Maddux Feilding mümkün olsa davayı tek başına sürdürmek niyetinde ve ciddi sorun çıkararak üstünlüğünü ispatlamak peşinde. Doğru değil mi, Alex?"

Salonda kısık kısık gülüşmeler duyuldu. Kafalar bana döndü. "Ihh, yorum yok," dedim daha fazla gülmeye sebep olarak.

Van Allburg sessizliği sağlamak için sesini yükseltti. "Beni ilgilendirdiği kadarıyla, biz iletişim kanalımızı açık

tutuyoruz, bu da L.A. Polisi'ne bildiğimiz her şey hakkında istedikleri anda açıklama yapacağımız anlamına gelmektedir. Eğer herhangi birisinin bilgisini önemsiz kabul edip sakladığını duyarsam, o kişi kendisini bir sonraki vakada geri sahada bulacaktır. Fielding işleri kendi istediği gibi yorumlayabilir. Bunun bizim profesyonel anlayışımıza zarar vermesine izin vermeyeceğim. Bu herkes için yeterince açık mı?"

Van Allburg'un bu durum karşısında vardığı sonuç beni şaşırtmıştı. Görünüşe göre benim tarafımı tutuyormuş gibi görünse bile, kendi değer yargıları vardı.

Daha sonra Mary Smith'in yeni e-postasından bahsettik. Allburg hepimizin mesajı rahatça görebilmesi konferans salonunun büyük ekranına projeksiyonla yansıttı.

Mesajı okurken beni etkileyen yazdıkları değil, bize söylemeye çalıştığı şeylerdi. Bu daha önceki e-postalarında da dikkatimi çekmişti. Ancak şimdi, zaman geçtikçe, sanki sesini yükselterek sürekli çalan bir davul vuruşu gibi çok daha belirgin hale gelmişti.

Bize, *gelin ve beni yakalayın*, diyordu.

İşte buradayım. Gelin ve beni bulun. Bu kadar geç kalmanızın sebebi nedir?

E-postayı Arnold Griner'a, yani ölmüş adamın ofisine yollamayı seçmişti.

BÖLÜM 81

Kime: agriner@latimes.com
Kimden: Mary Smith
Kime: Sıradaki:

Daha önce karşılaşmıştık, sen ve ben, buna ne dersin? Hatırlıyor musun? Ben hatırlıyorum.

Bana geçen gün imza verdin, her zamanki gibi havai ve hoş davranışlar sergiliyordun. Ne kadar da yanına yaklaşılabilir, sıradan görünüyordun! Nerede karşılaştığımızı söylemek istemiyorum, zaten söylesem de hatırlamazsın. Filmlerini ne kadar beğendiğimi söyledim, sen de ben hiçbir şey söylememişim gibi gülümsedin. Sizin gibilere ne kadar görünmez olduğumu bir kere daha hatırladım.

Üstelik bu bana ilk bakışın da değildi. Dün beni ne yuvada ne de jimnastik salonunda fark ettin. Görmeni de beklemiyordum zaten.

Sanki her konuda saninle zıddız. Ben ünlü, güzel bir film yıldızı veya senin gibi bir şey değilim. Benim kusursuz bir cildim ve patentli bir gülüşüm yok. Ancak senin Patsy Bennette'ten daha iyi bir anne, Antonia Schifman'dan daha iyi bir artist, Marti Lowenstein-Bell'den daha iyi bir eş ve kesinlikle yükselişte olan Suzie Cartoulis'ten daha ünlü biri olduğuna eminim.

Sen kesinlikle insanların "her şeye sahip" dedikleri tanıma uyuyorsun. Her şeyin var — zaman zaman unutsan da, bunun farkında olduğuna eminim.

Bende olup da sen de olmayan sadece tek bir şey var. Yalnızca benim bildiğim bir şey: Bugünden sonra iki gün içinde, öğle saatine kadar ölmüş olacaksın. Beyninde bir kurşun olacak ve yüzün o hale gelecek ki, ne filmlerine koşan hayranların ne de öz çocukların tanıyabilecek.

Karşılaştığımızda sana bunlardan bahsetmedim.

Sadece gülümsedim, neredeyse karşında eğilerek kendin olduğun için sana teşekkür ettim. Bir dahaki karşılaşmamızda çok daha farklı olacağını bilerek yoluma devam ettim.

Bir dahaki karşılaşmamızda görünmez olmayacağım, sana bunun sözünü verebilirim.

Ben sözümü tutarım, istersen Arnold Griner'a sor.

BÖLÜM 82

"BU KONUDA NE düşünüyoruz?" diye sordu Van Allburg salona ve sonra bana baktı. "Siz bu tarz vakalarla buradaki herkesten daha fazla karşılaştınız. Neler oluyor? Şimdi neyin peşinde?"

Söze girip düşündüğümü söyledim. "Yakalanmak istiyor."

Kalabalığa karşı konuşmam gerektiğini hissettim. "Dahası, bu kendisini tamamen yalnız hisseden bir kişi. Tespit ettiği kişileri ortadan kaldırmaya karşı gösterdiği tepki paradoksal. Zaman geçtikçe kendisini daha kötü hissetmesine neden oluyor. Mary'nin içinden bir ses buna devam etmek istemediğini söylüyor, ancak kendisini durdurması için gerekli olan kişisel kontrole sahip değil."

"Peki, son e-posta için ne diyeceksin?" diye sordu Fred.

"Katilin ikilem içinde olduğunun bir kanıtı. Bilinci yetkililerle alay ediyor gibi görünse de, bilinçaltı onu takip etmemiz için neredeyse bize bir harita çiziyor. Bütün olan bitenden sonra vardığım en mantıklı sonuç bu, ancak bir anlamı olup olmadığına hâlâ emin değilim."

"Ya bizi yanlış yönlendirme olasılığı?" diye sordu David Fujishiro. "Bizi kasten yanlış yönlendiriyor, bizi bir kurguyla olayların dışına atıyor."

"Haklısın. Bu da bir olasılık," dedim. "Ve bu bizi e-postada yazanlar dışında akla yatan bütün olasılıklarla karşı karşıya bırakıyor. Sanırım öncelikle mesajda yazanı değerlendirme zorunluluğumuz var, diğer olasılıkları daha sonra dikkate almalıyız. Ancak David, senin söylediğin de diğer

bir mantıklı olasılık. Tabii katilin mantıklı olup olmadığını bilmiyoruz."

Dostum Page dahil birkaç ajan ben konuştuğum sırada not tuttular. Her ne kadar kendimi rahat hissetmesem de buradaki konumumun farkındaydım.

Daha önce hiç görmediğim bir ajan, "L.A. Polisi'nin bu konuda ne yaptığını biliyor muyuz? Son tehditten söz ediyorum," diye sordu arkalardan. Bir cevap için Van Allburg'a baktım.

"İçişlerini yürüten ve takibini sağlayan çok büyük bir birimleri var. Bunu kesin olarak biliyoruz. Potansiyel hedeflerin veri tabanı üzerinde çalışıyorlar. Fakat şehirdeki bütün artistlerin ismini döktüğünde, sadece ailesi olanlarla ilgilensen bile ortaya çok uzun bir liste çıkıyor.

"Ayrıca, L.A. Polisi panik faktörünü de göz önünde bulundurduğundan çekinceli davranıyor. Devriyeleri artırmaktan ve biraz daha dikkatli olmaktan başka, o kadınlar ve aileleri için yapabilecekleri fazla bir şey yok, bir de Mary Smith'in peşindeler elbette. Birinin onu yakalaması gerekiyor. Ve biliyor musunuz, yakalayanın L.A. Polisi değil, bizim olmamızı istiyorum!"

BÖLÜM 83

DISNEYLAND HER ANNE için şaşırtıcı sürprizlerle dolu bir yerdi. Broşürler burayı "Dünyadaki En Mutlu Yer" diye tanımlıyordu, evet belki öyle olabilirdi, ancak o kadar kalabalıktı ki, kuşkusuz insanın çocuğunu kaybetmesi için de en iyi yerdi.

Mary endişelerine teslim olmamaya çalıştı. *Endişelenmek sadece kötü şeylerin olmasını kolaylaştırır. Kötümser kişiler dünyanın en mutsuz insanlarıdır. Bunu bilmem gerekir.*

Ayrıca bugün aileye ayrılmış mutlu bir gün olmalıydı. Brendan ve Ashley uzun zamandır bu günü bekliyorlardı — sanki bir türlü gelmeyecekmiş gibi. Küçük Adam bile heyecanını kelimelere dökemeden, arabasında bir aşağı bir yukarı zıplayıp duruyordu.

Rengârenk dükkânların ve binbir türlü cazip şeyin bulunduğu Main Caddesi USA boyunca ilerlerken, iki büyük çocuğunu yakından takip ediyordu. İkisi de eğlence parkının haritasının birer ucundan tutmuşlardı. Bu harikaydı aslında, ikisi de ne aradıklarını bilmiyorlardı. Adam doğduktan sonra, birer büyük insanmış gibi davranmak hoşlarına gidiyordu.

"Öncelikle ne yapmak istersiniz, benim üç küçük bal kabağım?" diye sordum onlara. "İşte buradayız. Nihayet Disney'e geldik, söz verdiğim gibi."

"*Her şeyi yapalım,*" dedi Ashley soluksuz. Goofy, gerçek *Goofy,* salınarak Main Caddesi'nde yürürken, o da tıpkı çenesi düşmüş bir kaz gibi gibi etrafını seyrediyordu.

Brendan kenarına Matthew yazısı işlenmiş Mickey Mouse kulaklıkları takmış kendi yaşlarında bir çocuğu işa-

ret ederek, "Bunlardan alabilir miyiz?" diye sordu umutla. "Alabilir miyiz, lütfen, lütfen, lütfen?"

"Hayır, üzgünüm tatlım. Annenin onlar için yeterince parası yok. Bu kez değil. Bir dahaki sefer kesinlikle alırız."

Birden neden sandviç yapmayı akıl edemediğini düşündü. Bu Disney tatili ödeyebileceğinden daha fazlasına mal olacaktı. Eğer aldığı maaşıyla bir sonraki arasında evde bir terslik çıkarsa, başı belaya girmiş demekti.

Bu da endişelenmek için başka bir nedendi işte. *Dur. Dur. Bugün değil. Her şeyi mahvetme.*

Çocukların ellerinden haritayı alarak, "Bakın, ben ne yapacağımızı biliyorum," dedi tatlılıkla.

Kısa süre sonra "Bu Küçük Bir Dünya" adlı gezi sandallarına binmiş, gezmeye başlamışlardı bile. Mary bu sandallara en son Brendan yaşındayken binmişti.

Her şey hâlâ aynıydı, bu da onu rahatlatmıştı. Serinlik ve karanlık tam da hatırladığı gibi sakinleştiriciydi ve hiç değişmemiş olan güleryüzlü animasyonları seviyordu. Bu yolculukta, Disney'de ona güven veren bir şeyler vardı. Çocuklarla burada olmaktan memnundu ve sözünü tutabildiği için mutluydu.

Karlarla kaplı evlerinden el sallayan Eskimo ailesini işaret ederek, "Şuna bakın!" diye bağırdı Brendan.

Mary, Brendan ve Ashley'nin karı hatırlamadıklarını fark etti, Adam ise zaten hiç görmemişti. Eskiden yaşadıkları evin çok gerilerde kalan sonsuz soğuğu ve karanlığı artık onlara başka bir dünya kadar uzaktı — tıpkı *Oz Büyücüsü*'nün siyah beyaz versiyonu gibi. Tek fark Dorothy geri dönmüştü, Mary bir daha asla oraya dönmeyecekti. Karla kaplı dağlarla vedalaşmıştı. Onlar milyonlarca kilometre uzaktaydılar, ait oldukları yerde. Şimdiden itibaren haya-

tında sadece California'nın güneşi olacaktı ve gülümseyen Eskimolarla, Goofy.

"Affedersiniz bayan, lütfen artık inin," dedi bir görevli hayalini bölerek.

"Anneee!"

Hayal kırıklığıyla gözlerini kırptı. Başka şeyler düşünmeye dalarak yolculuğun yarısını kaçırmıştı. En son hangi bölümü görmüştü? *Eskimo ailesi. Kar. Oh, evet kar.*

"Bayan? Lütfen. Bekleyenler var."

Mary kibarca yüzüne bakan üniformalı görevliye döndü.

"Bir tur daha binebilir miyiz?"

Görevli kendini zorlayarak gülümsedi. "Üzgünüm, buna izin verme yetkimiz yok. Tekrar sıraya girmeniz gerekir."

"Gidelim!" diye bağırdı Brendan. "Haydi, Anne! Olay çıkarma. *Lütfen?*"

"Tamam, tamam," dedi Mary. Sesi gergindi ve biraz utanmıştı.

Görevliye göz kırptı. "Çocuklar," dedi cilveyle ve platformdan atlayıp ekibinin, yavrularının yanına gitti.

BÖLÜM 84

ÖĞLE YEMEĞİ SAATİ ÇOK çabuk gelmişti, Mary cüzdanında sadece on iki doları ve biraz bozukluğu kaldığını gördüğünde hayal kırıklığına uğramıştı. Çocuklarıyla bir küçük pizzayı ve bir içeceği paylaşmak zorundaydı, hepsi buydu.

"Üzerinde yeşil şeyler var!" dedi Ashley, Mary masaya yerleşmeye çalışırken.

"Hiç tadı yoktur," dedi Mary. Kekik tanelerini kâğıt peçetesiyle çıkarmaya çalıştı. "İşte! Bütün yeşiller gitti. Hepsi gitti şimdi."

"Peynirin altında da var! Ben istemiyorum, anne. Ben açım. Gerçekten çok acıktım!"

"Tatlım, bu öğle yemeği. Eve varana kadar başka bir şey yemeyeceksin."

"Umrumda değil."

"Ashley."

"Hayır!"

Mary derin bir nefes aldı ve içinden beşe kadar saydı. Kendisini kontrol etmeye çalıştı, çok çalıştı. "Ağabeyine bak. O sevdi. O kadar lezzetli ki!"

Brendan gülümsedi ve itaatin resmi olarak bir lokma daha ısırdı. Ashley ise Mary'yle göz göze gelmemeye çalışarak sadece suratını astı.

Mary omuzlarının ve boynunun gerildiğini hissetti. "Ash, tatlım, en azından bir lokma almalısın. Ashley! Denemek zorundasın. Sana bir şey söylediğim zaman yüzüme bak!"

Mary onu rahat bırakması gerektiğini bütün kalbiyle biliyordu. Yemek yememek bir kendini-düzeltme sorunuydu. Ashley'nin sorunuydu, onun değil. Kendisine hâkim olmaya çalışmasına rağmen, "Bunun ne kadar ettiğini biliyor musun?" demekten kendisini alamadı. "Bu *Hayaller Dünyası'nda her şeyin* kaça patladığını biliyor musun?"

Brendan engel olmaya çalıştı. "Anne, yapma. Anne, Anne!"

Mary ısrar etti, "En ufak bir fikrin var mı?"

"Umrumda değil!" diye bağırdı Ashley. Küçük orospu, yaramaz kız.

Gerginlik Mary'nin bedeninin kontrolünü ele geçirmişti, omuzlarından kollarına, oradan bacaklarına yayılıyordu. Mary kaslarının birden seyirdiğini ve sonra bir anda boşaldığını gördü.

Ashley yemek istememiş miydi? Tamam. O halde tamam.

Eli masanın üzerinde ne var ne yoksa bir çırpıda yere süpürdü.

"Anneee!" diye bağırdı Brendan.

Kâğıt tabaklar ve pizza dilimleri terasın beton tabanına saçıldı. Tek içecekleri Adam'ın oturduğu bebek arabasının üzerine döküldü. Adam bir anda çığlık atmaya başladı. Bağırtıları Mary'nin sesiyle yankılanıyordu.

"Yaptığını gördün mü? Gördün mü?"

Kendi söylediğini bile duymuyordu. Sanki sesi bir kapının ardından geliyordu. Kapalı, hatta kilitli bir kapının ardından.

Off, böyle olması gerekmiyordu. Tanrı Aşkına, o ve çocuklar Disneyland'daydılar. Bütün bunlar ne kadar yanlıştı. Bütün çabaları boşa çıkmıştı işte. Bu bir kâbustu. Her şeyi mahvettiğine göre başka ne olabilirdi ki?

BÖLÜM 85

MARY SMITH'İN SON E-POSTASINA inanacak olursak, bir sonraki cinayeti önlemek için kırk sekiz saatten az vaktimiz vardı.

Bu vakada görevli yüzlerce ajan ve dedektifin her an her yerde olamaması imkânsız durumu daha da kötüleştiriyordu.

İzlememiz gerekiyormuş gibi görünen bir yol vardı, kararımız onu takip etmekti. Fred Van Allburg bize bu kadar bilgi vermişti. Bunu tartışmak için başka bir toplantı yapmamız gerektiğine emin değildim, yine de toplantıya katıldım ve şimdi orada bulunmaktan memnundum.

Maddux Fielding'in L.A. Polisi'nin kapalı kapılar ardındaki gayri resmi politikasını aşmayı başarmıştık. Ben oraya vardığımda mavi Suburban'ın ayrıntılarıyla ilgilenen elemanları telefondaydı.

L.A. Polisi'nin iki dedektifi, iki düzine ajan ve bizimle sırada bekleyen Merrill Snyder adında bir ipucu koordinatörü vardı.

Snyder işe araştırma hakkında fikirlerini açıklamakla başladı. Konuşmasında New England vurgusunun inceliklerı fark ediliyordu. "Bildiğiniz gibi, DMV'ler rengine göre izlenemiyor, oysa bu Mary Smith'in olduğu iddia edilen Suburban'la ilgili elimizdeki tek belirleyici özellik," dedi gruba dönerek.

"Bu da bizi Los Angeles şehrinde iki yüzden fazla ihtimalle karşı karşıya bırakıyor. Pratiklik açısından sadece yerel ihbarlar üzerinde yoğunlaştık. Her gün hâlâ on tane kadar ihbar geliyor mavi bir Suburban'ı olanlar ve bu ko-

nuda ne yapacaklarını bilemeyenler, bir tane görenler, bir tane gördüklerini sananlar ya da bir tane gören birisini tanıdıklarını iddia edenler. Zor olan, yüzde doksan dokuz virgül doksan dokuzunu bir kenara bırakıp asıl önemli olan yüzde sıfır virgül sıfır sıfır biri değerlendirebilmek."

"O halde neden bu ihbar ön plana çıktı?" diye sordum.

Snyder bize bunun birçok sebebi olduğunu söyledi. Birçok ihbar gelmişti, ancak çoğunda onlara zorlama görünen bir ayrıntı vardı, bu ihbarsa kuşkulanılabilecek faktörlerle bir ilişki gösteriyordu.

"Bu adam aynı zamanda kiracısı olan komşusunu ihbar etmek için aradı. Kadın mavi bir Suburban kullanıyormuş, adı Mary Wagner olarak geçiyormuş."

Salonda kaşlar kalktı. Bu bir tesadüf de olabilirdi, ancak katilimizin kendi adını kullandığını duymak —toplumun dikkatini çekmeye olan eğilimini bildiğimden— beni şaşırtmazdı.

"Kadın gerçek bir Jane Doe," diye devam etti Snyder. "Buraya veya herhangi bir eyalete ait ehliyeti yok. Arabadaki plaka California plakası, ama dahasını tahmin edin."

"Çalıntı," diye biri fısıldadı arkadan.

"Çalıntı," dedi Snyder. "Ve izini bulamadık. Herhalde bir yerlerde hurdaya ayrılmış bir arabadan söküp aldı."

"Ve son olarak işte kadının adresi. Van Nuys'da Mammoth Caddesi. O terk edilmiş e-postanın bulunduğu internet kafeden sadece on blok kadar uzakta."

Van Allsburg, "Peki kadın hakkında başka neler biliyoruz?" diye sordu Snyder'e. "Onun hakkında araştırma yapıldı mı?"

Önde oturan bir ajan dizüstü bilgisayarının birkaç tuşuna bastı ve konferans salonunun ekranında bir resim belirdi.

Resim bir otoparkta üstten çekilmiş uzun boylu, orta yaşlı, beyaz bir kadına aitti. Üzerinde pembe temizlikçi üniformasını andıran bir elbise vardı. Vücudu ne zayıf ne de şişmandı; üniformaya sığmıştı ancak yine de erkeksi bedeninde dar gibi duruyordu. Ben ona kırk beş yaş vermiştim.

"Bu resim bu sabah erken saatlerde çekildi," dedi Fred. "Beverly Hills Oteli'nde oda hizmetlisi olarak çalışıyor."

"Bir dakika. Oda hizmetlisi mi? Temizlikçi mi dedin?"

Birçok kafa Page'in oturduğu cam kenarına döndü.

"Ne oldu ki?" diye sordu Van Allsburg.

"Bilmiyorum. Belki bu çılgınlık gibi gelebilir..."

"Devam et."

"Aslında, bu Dr. Cross'un raporunda vardı," dedi Page. "Suzie Cartoulis ve Brian Conver otelde bulunduklarında, *birisi yatağı yapmıştı.* Mükemmel yapmıştı." Omzunu silkti. "Çok titizlikle yapılmıştı yatak, fakat... bilemiyorum. Otel hizmetlisi..."

Odanın sessizliğe gömülmesi genç ajanı utandırmıştı, susmayı tercih etti. Tahminime göre biraz daha deneyimle, Page bu tarz bir tepkinin şüpheyi değil, ilgiyi yansıttığını öğrenecektir. Herkes onun bu teorisini kavrayınca, Van Allsburg bir diğer saydama geçti.

Mary Wagner'in yakından çekilmiş bir pozu.

Yakından bakınca, saçında görünmeye başlayan beyazlar dikkatimi çekti. Kıvırcık saçları ensesinin hemen üstünde eski moda bir topuzla toplanmıştı. Yüzü yuvarlak ve

tombuldu, ifadesi sıradan ve mesafeliydi. Sanki aklı başka bir yerde gibiydi.

Arka taraftan laf atan ajan tekrar konuştu, "Pek de bir şeye benzemiyormuş."

Evet, benzemiyordu. Sokakta dikkat çekecek biri değildi.

Neredeyse görünmezdi.

BÖLÜM 86

O AKŞAM SAAT 6.20'de arabamı Mary Wagner'in evinin önüne park ettim. Bu kesinlikle bir sonuç verebilirdi, büyük bir çıkış yolu olabilirdi, hepimiz de durumun farkındaydık. Şimdilik basını bu konunun dışında tutmayı başarmıştık.

İkinci ekip evin arkasındaki dar sokaktaydı, üçüncüsüyse Wagner'i Beverly Hills Oteli'ndeki işinden evine takip etmişti. Alışveriş için markette durduğunu ve birkaç dakika sonra eve varacağını bildirmişlerdi.

Beklediğimiz gibi, egzozundan duman çıkaran mavi bir Suburban birkaç dakika sonra evin önüne geldi.

Bayan Wagner bagajından çıkardığı iki plastik poşetle eve girdi. Güçlü bir kadın gibi görünüyordu. Bir de çok emin olamasam da, bana kendi kendine konuşuyor gibi gelmişti.

O içeri girdiğinde evi daha iyi görebilmek için caddeye çıktık.

O geceki iş ortağım benim yaşlarımdaki ajan Manny Baker'dı. Manny hakkında iyi şeyler düşünülen bir ajandı, ancak kibar sohbetimize verdiği tek heceli yanıtlar kısa süre sonra yerini sessizliğe bıraktı. Biz de yerleştik ve akşam alacası inerken Wagner'in evini seyre koyulduk.

Bayan Wagner'in kiralık evinin durumu bu semt için bile oldukça perişan sayılabilirdi. Demir parmaklıkların arasındaki kapı yerinde değildi. Ön girişin yanındaki tuğlalardan geride kalanları ot bürümüştü.

Evin bahçesi evden biraz daha genişti, güney tarafında bir tek araba park edecek kadar boşluk vardı. Mavi Suburban'ı park ettiğinde neredeyse komşunun duvarına sürtecekti.

Bize Suburban'ı ihbar eden yan komşusu Jeremy Kilbourn her iki evin de sahibiydi. Ondan, Bayan Wagner'in bulgalovunun on dört ay önce ölen annesine ait olduğunu öğrendik. Mary Wagner annesinin ölümünden kısa süre sonra taşınmıştı ve o zamandan beri kirasını düzenli olarak nakit ödüyordu. Kilbourn, Mary'nin cana yakın olmakla beraber "tuhaf bir karı" olduğunu düşünüyordu, Mary mümkün olduğunca içine kapanmayı seçiyordu.

O akşam Kilbourn'un evi karanlıktı. Ailesini alıp Mary Wagner kontrol edilene kadar akrabalarının yanına gitmişti.

Akşam karanlığı bastırmaya başladığında, sokak sessizleşti. Nihayet Mary Wagner birkaç ışık yaktı ve iyice yerleşmiş göründü. *Sessiz umutsuzluğun yaşamı* diye düşünmekten kendimi alamadım.

Bir an cüzdanımı çıkardım ve Damon'un, Jannie'nin, Küçük Alex'in fotoğraflarına baktım, o anda neler yaptıklarını merak ediverdim. Etraf karanlık olduğundan yüzümde beliren aptal gülümse için endişe etmeme gerek yoktu.

Sonraki birkaç saat dikkatimi Wagner'in değişiklik görünmeyen evine ve kucağımda duran dosyaya yönelttim. Dosyadaki notlar bir formaliteden öte bir şey değildi. Oradaki Mary Smith davasıyla ilgili her şey çoktan benim kafama kazınmıştı bile.

Sonra birden bir şey gördüm —daha doğrusu birini— ve gözlerime inanamadım.

"Ah! Hayır!" diye bağırdım. "Aman Tanrım!"

Zavallı Manny Baker neredeyse koltuğundan fırlayacaktı.

BÖLÜM 87

"HEY! TRUSCOTT! Olduğun yerde kal! Dur!" dedim. Muhabirin ve fotoğrafçının Mary Wagner'in evine doğru gittiklerini gördüğümde arabadan fırladım. Buraya ne halt etmeye gelmişlerdi?

İkimiz de eve aşağı yukarı aynı mesafedeydik, Truscott birden koşmaya başladı.

Ben de koştum, muhabirden çok daha hızlıydım, belki de onun beklediğinden çok daha hızlı. Ne yapacağına dair bana hiçbir işaret vermedi. O daha kapıya varamadan önce onu durdurdum. Beline vurdum, Truscott acıyla inleyerek yere yığıldı.

Ona vurmak işin hoş yanıydı. Ama ne kargaşa, tam bir felaket! Mary Wagner'in bizi duyup neler olduğuna bakmak için dışarı çıkacağı kesindi ve işte o zaman işimiz bitmiş olacaktı. Artık her şeyin aceleyle halledilmesi gerekiyordu. Bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Wagner'in evinin görüş alanından çıkana kadar gazeteciyi ayaklarından sürükleyerek çektim. Sesimizin duyulmayacağını umut ediyordum.

"Burada olma hakkına sahibim. Sahip olduğun her şeye karşı sana dava açacağım, Cross."

"Tamam, bana dava aç."

Truscott avaz avaz bağırmaya başlamıştı, fotoğrafçısıysa durmadan resim çekiyordu. Onu kolumun altında kurt kapanına kıstırarak sokağın aşağılarına doğru sürükledim. .

"Bunu yapamazsın! Buna hakkın yok!"

"Onu da yakalayın! Fotoğraf makinesini elinden alın!" diye seslendim arkadan gelen memurlara.

"Senin kıçını dava edeceğim! Seni ve FBI'ı ortaçağlara geri döndürecek şekilde mahkemeye vereceğim, Cross!" Nihayet Truscott'u karşımıza çıkan ilk köşeye kadar götürmeyi başardığımızda, o hâlâ üçümüze de haykırıyordu. Sonra Truscott'a kelepçe taktım ve arabalarımızın birinin içine tıktım."

"Onu buradan götürün!" dedim ajana. "Fotoğrafçı kadını da."

Truscott götürülmeden önce arka koltuğa son bir bakış fırlattım. "Beni dava et. FBI'ı da dava et. Hiç durma! Görevime mani olmaktan dolayı tutuklusun. Götürün bu manyağı buradan!"

Tanrıya şükür, birkaç dakika sonra sokak yine sakinleşmişti.

Açıkçası, çok şaşırmıştım —hayret etmiştim— Mary Wagner, dikkatli ve zeki olduğunu varsaydığımız katil, olup biteni fark etmemiş gibi görünüyordu.

BÖLÜM 88

Mary Wagner o gece hepimizin toplamından daha fazla uyumuştu. James Truscott geceyi nezarethanede geçirmişti, ama sabah çıkacağına emindim. Dergisi bir şikâyet duyurusunda bulunmuştu bile. Pek bir şey kaçırmış sayılmazdı. Sabahın dördünde yardım ekipleri gelene kadar rapor edilecek hiçbir şey olmamıştı.

Tekrar yola koyulmadan önce otelime gidip iki saatlik bir uyku ve bir duş için zamanım vardı.

Beverly Hills Oteli'ne vardığımda saat yediyi biraz geçiyordu. Mary Wagner'in vardiyası saat yedide başlıyordu.

İş gerçekten ilginç bir hal alıyor, hatta durum her saniye daha da tuhaflaşıyordu.

Hollywood'un simgesi haline gelmiş pembe sıvalı lüks otel, Sunset Bulvarı'nda yüksek palmiye ve muz ağaçlarından oluşan bir duvarın arkasında, neredeyse karanlıkta kalmıştı. Otelin içi de, her tarafı pembe döşenmiş lobisi ve muz ağacı yaprağı desenli duvar kâğıdıyla dışını yansıtıyordu denebilir.

Güvenlik Şefi Andre Perkins'i alt kattaki ofisinde buldum. Mahsus otelde bir tek onunla bağlantı kurmuştum.

Perkins eskiden FBI'da çalışmış biriydi. Oraya vardığımda masasında Mary Wagner'a ait iki dosya vardı.

"Wagner iyi bir işçi izlenimi yaratıyor," dedi. "Zamanında geliyor, işini yapıyor. Anladığım kadarıyla, işine geliyor, gerekeni yapıyor ve gidiyor. Etraftan biraz daha bilgi toplayabilirim. Gerekli mi?"

"Şimdilik sormayın, teşekkürler. Peki ya geçmişi? Bu konuda bana söyleyebileceğiniz bir şeyler var mı?"

Wagner'in ilk başvuru formunu ve üzerinde notlar olan birkaç sayfa çıkardı.

"Sekiz ay kadardır burada. Bundan önce şehirdeki bir Marriott'tan yasal olarak çıkarılmış. Daha önce birlikte çalıştığı ekiple bağlantı kurmaya çalıştım ama numaraların hepsi ya kesik ya da yanlış. Sosyal güvenlik numarası da sahte. Oda hizmetlileri ve kapı görevlileri arasında bu oldukça yaygın bir durumdur."

"Bütün vardiyalarında görev başında olduğunu kesin olarak söyleyebilecek birisi var mı?" diye sordum.

Perkins başını salladı. "Sadece temizlik raporları."

Tekrar kâğıtlarını gözden geçirdi.

"Kesinlikle saatlerini dolduruyor, eğer kaçamak yapsa bu gözden kaçmazdı. İş değerlendirmeleri de hep ortalamanın üzerinde. İyi iş çıkarıyor. Mary Wagner burada ortalamanın üzerinde çalışan bir işçi."

BÖLÜM 89

PERKİNS, MARY WAGNER'İN çalışma saatlerini gösteren çizelgeyi karşılaştırma yapılmak üzere FBI'a yollamam için faksını kullanmama izin verdi. Sonra bana bir temizlik görevlisi üniforması ve üzerinde "Bill" yazan bir yaka kartı verdi.

Bill kendisine bodrum katında oda hizmetlilerinin arabalarına kâğıt ürünleri ve temizlik malzemelerini doldurduğu depoyu rahatça görebileceği bir yer buldu. Saat 7.30'u henüz geçmişti, yeni vardiya işe başlamak üzereydi.

Görevlilerin hepsi aynı pembe üniformayı giyen kadınlardı. Mary grubun en uzun boylusuydu. Kimilerine göre *iri kemikli* sayılabilirdi. Görevliler arasındaki birkaç beyaz kadından biriydi.

Mary Smith'in becerdiği fiziksel işler için —havuzda Marti Lowenstein— Bell'in cesediyle uğraşmak, otelde Brian Conver'in cesedi yerden yatağa taşımak - yeterince güçlü görünüyordu.

Bill, Wagner'den yirmi metre kadar ilerde, bir sigorta paneline bakar gibi, yüzünün bir kısmını kapının arkasında saklayarak duruyordu.

Diğerleri aralarında çoğunlukla İspanyolca sohbet ederlerken, Wagner işini sessiz ve verimli bir şekilde yapıyordu. Perkins'in dediği gibi, kendi işine bakıyordu. Asansöre giren ilk araba onunkiydi.

Onu üst katlara kadar takip etmedim. Otel koridorlarında gizlenmem kolay olmayacaktı ve önceliğim daha sonra onunla kendi evinde görüşebilmekti. Bu da Bill'in otelde sınırlı bir araştırma yapması anlamına geliyordu.

En iyi fırsatı görevliler öğle yemeği saatinde kafeteryayı hıncahınç doldurduklarında yakaladım. Mary kapının yanında bir masada tek başına oturmuş, ton balıklı bir sandviç yerken, bez kaplı günlük tarzı bir deftere bir şeyler yazıyordu. O günlüğü görmek istiyordum. Etrafındakilerle sohbeti sadece kibar selamlaşmalarla sınırlıydı. Mükemmel personel.

O noktada oradan ayrılıp Perkins'in bodrumdaki ofisine gitmeye karar verdim. Centilmenlik adına ona kısa bir rapor verdim. Konuştuğumuz sırada çağrı cihazım çaldı.

"Özür dilerim," dedim. Arayan kriz masasından Karl Page'di.

"Hemen bilmek isteyeceksiniz diye düşündüm —evet, bir dakika geri döneceğim— zaman çizelgesi mükemmel kontrol edildi. Mary Wagner her cinayetin tahmini saatinin öncesinde ve sonrasında iki saat işinin başında *değilmiş*. İstisnasız. Oley!"

"Tamam, sağ ol. Ben buradan çıkıyorum. Bugün çalışıyor."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"On dakika önce. Gitmem lazım, Page." Perkins yüzünde bir beklentiyle bana bakıyordu. Ona çok fazla soru sormak istemedim. Telefonu tam kapatmak üzereydim ki, Page'in sesi duyuldu. "Bir dakika!"

Perkins'e kaşlarımla *özür dilerim* anlamında işaret yaptım. Aan Page bazen fazla ısrarcı tutumuyla insanı sinir edebiliyordu.

"Ne var, Karl?"

"Mary Smith'in son e-postası, Alex. Hani şu yarın on ikiye kadar işlenmesi beklenen cinayet meselesi."

"Evet, anladım," dedim ve telefonu kapattım. Page'in bana söylemeye çalıştığını zaten biliyordum.

Ertesi gün Mary Wagner'in izin günüydü.

BÖLÜM 90

TUTUKLAMA TRAVMASINDAN önce Mary Wagner'la konuşmaya çalışmam gerektiği konusunda ikna olmuştum. Bunu talep etmek, bu tuhaf vakaya verdiğim, içimden gelen güçlü ve kişisel bir tepkiydi. L.A. Polisi'nin hızlı hareket etmek üzere büyük baskı altında olacağını biliyordum. Mümkünse benim daha da hızlı davranmam gerekecekti.

Aceleyle merkeze döndüm ve Allsburg'u ofisinde buldum. Ona Mary'yle görüşme talebimi söylediğimde "Bana sorma. Benim meselem değil," dedi. "Eğer Maddux Fielding kadının üzerine gitmek isterse..."

"O halde bana bir iyilik yap," dedim.

Dakikalar sonra, Fred'in ofisinden telefon görüşmesi yapıyorduk. Maddux Fielding'in benim telefonuma çıkmayacağını biliyordum, ancak Van Allsburg'un telefonu adama anında bağlanmıştı.

"Maddux, Alex Cross yanımda. Mary Wagner'in tutuklanmasının onunla bir görüşme yapma süresi kadar bekletilmesi hususunda oldukça tatminkâr iddiaları var."

"Onu tutuklamak için daha ne kadar beklememiz gerektiğini düşünüyorsun?" diye sordu Fielding. "Yeter. Onu tutuklamak için elimizde yeterince kanıt var."

"Her şey duruma bağlı," dedim telefonun mikrofonuna. "Onu serbest bırakmak durumunda kalacaksınız."

"Evet, ben de bu konu üzerinde çalışıyordum."

Sinirlenmeye başlayarak, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Neden bize de söylemiyorsun Maddux? Bizi dışlamanın amacı ne?"

Maddux, ünlü taş kesilmiş sessizliğiyle son derece mantıklı ve yasal sorumu duymazlıktan geldi.

"Bak dinle, gerek L.A. Polisi, gerekse FBI tarafından kadın sürekli gözaltında, şu âna dek en ufak bir girişimde bile bulunmadı. Zaman çizelgesini biliyoruz. İzin ver, onunla evinde konuşayım. Belki de onu savunmasız bir durumda yakalamak için bu son şansımız olabilir." Uzlaşmacı bir ses tonu takınmış olmaktan nefret ediyordum, fakat Mary'yle görüşmenin önemli olduğunu da biliyordum.

"Dedektif, aramızda anlaşmazlıklar olduğunu biliyorum," dedim. "Ancak burada her ikimiz de hızla bir sonuca ulaşmak istiyoruz. Bu benim en iyi yaptığım iştir. İzin verirseniz..."

"Saat altıya kadar onun evine gitmiş ol," dedi birdenbire. "Ancak sana hiçbir söz vermiyorum, Cross. İşten sonra evine dönmezse ya da herhangi bir değişiklik olursa, bu iş biter. Onu yakalarız."

Ben kaşlarımı kaldırana kadar, hat kesildi, telefon görüşmesi bitmişti.

BÖLÜM 91

Zincir kilidi kullanma ihtiyacı duymamıştı. Mary kapıyı açmak için geldiğinde kapının arkasından zincirin salladığını duydum.

"Mary Wagner?"

"Evet?"

Koca ayakları çıplaktı, Beverly Hills Oteli'nin pembe üniforması hâlâ üzerindeydi. Daha kim olduğumu öğrenmeden samimiyetle gülümsedi.

"Ben FBI'dan Ajan Alex Cross," dedim rozetimin de içinde bulunduğu kimliğimi uzatırken. "İçeri girip size birkaç soru sorabilir miyim? Bu önemli."

Yorgun yüzü daha da donuklaştı. "Araba hakkında, değil mi? Tanrım, o şeyin rengini değiştirebilmeyi isterdim. Ne kadar utanç verici bakışlarla karşı karşıya kaldığıma inanamazsınız."

Tavrı otelde gördüğümden çok daha sempatikti, ancak bakabileceğinden çok daha fazla öğrencisi olan bir devlet okulu yuva öğretmenini andıran bir konuşma tarzı vardı.

"Evet, bayan," dedim. "Arabayla ilgili. Sadece formalite. Elimizden geldiğince fazla mavi Suburban araştırmaya çalışıyoruz. İçeri gelebilir miyim? Uzun sürmez."

"Tabii. Kabalık yapmak istemedim. Lütfen, içeri buyurun. Gelin."

Arabada oturan Baker'a el salladım.

"Beş dakika," diye seslendim özellikle Mary Wagner'a yalnız gelmediğimi belli etmek amacıyla. Caddenin aşağı ve yukarı kısımlarına yerleşmiş L.A. Polis ekiplerinin, Mary'nin dikkatini benimki kadar çekmemiş olduğunu umdum.

İçeri girdim, Mary kapıyı arkamdan kapattı. Bir anda adrenalin bütün bedenimi dolaştı. Bu kadın bir katil miydi, azılı bir katil? Nedense, beni ürküttüğünü düşünmedim.

Evin derli toplu olması bende iyi bir izlenim yarattı. Yerler titizlikle süpürülmüştü, her şey yerli yerindeydi.

Ön girişte yünlü bir paspas vardı. Üzerinde, eteğinde Hoş Geldiniz baskısı olan bir çiftçi kız resmi bulunuyordu. Bir an fark ettim ki, dışarıdaki karışıklık ev sahibinin arazisine aitti. Burası sadece Mary'ye aitti.

"Lütfen oturun," dedi.

Mary Wagner sağımdaki kemerden oturma odasına geçmemi işaret etti. İçerdeki tek kanepe ve iki kişilik koltuk neredeyse odanın tamamını kaplamıştı.

Televizyonu sessizdeydi, bir kutu Diet Pepsi ve yarısı içilmiş bir tas çorba yıpranmış, ahşap sehpanın üzerinde duruyordu.

"Akşam yemeğinizi mi böldüm?" diye sordum. "Eğer öyleyse gerçekten özür dilerim." Ancak çıkıp gidecek halim de yoktu.

"Ohh, hayır, hiç de değil. Pek iştahlı biri sayılmam." Hemen televizyonu kapattı ve yiyecekleri kaldırdı.

O bulaşıkları arka taraftaki mutfak tezgâhına götürürken, ben de holde durup etrafa göz atma fırsatı yakaladım. Her şey yerli yerinde görünüyordu. Sıradan, hatta fazla temiz ve derli toplu bir ev gibi görünüyordu.

"İçecek bir şey ister misiniz?" diye seslendi içerden.

"Hiçbir şey. Teşekkürler."

"Su, soda, portakal suyu? Ne isterseniz, Ajan Cross."

"Böyle iyiyim."

Günlüğü herhalde evde bir yerlerdeydi, ancak benim gözüme ilişmemişti. Odaya girdiğimizde televizyonda *İkili Oyun* adlı program açıktı!

Bana doğru gelirken, "Aslında portakal suyum da bitmiş zaten," dedi güleryüzle. Ya gerçekten kendisini güvende hissediyordu ya da rol yapmada çok başarılıydı. Çok tuhaftı. Onu oturma odasına kadar takip ettim, beraber oturduk.

Hiç de tedirginlik hissedilmeyen hoş bir ses tonuyla, "Buyurun, sizin için ne yapabilirim?" diye sordu. "Yardımcı olmak isterim, tabii ki."

Sesimin tehditkâr olmamasına, kulağa olağan gelmesine gayret ettim. "Öncelikle, arabanızın tek sürücüsü siz misiniz?"

"Evet, sadece benim." Soruyu komik bulmuş gibi gülümsedi. Nedenini merak ettim.

"Son altı hafta içinde sizin gözetiminiz dışında oldu mu?"

"Şey, ben uyuduğum zamanlarda, tabii ki. Ve bir de işteyken. Ben Beverly Hills Otel'de temizlik işlerinde çalışıyorum."

"Anlıyorum. O halde işe gitmek için arabayı kullanıyorsunuz."

Elini üniformasının yakasında gezdirdi ve sanki söyleyeceklerini yazmamı istermiş gibi elimdeki kâğıt kaleme baktı. İçimden bir dürtüyle, devam ettim ve dediklerini yazdım.

"Sanırım cevap evet," diye devam etti. "Teknik olarak, benim... ne demiştiniz? *Gözetimim* dışında kaldı." Gülüşü biraz çekingendi. "Görüş alanımın dışında yani."

Yazıma kendimden birkaç kelime daha ekledim. *Memnun etmeye hevesli. Elleri meşgul. Akıllı olduğunu fark etmemi istiyor.*

Devam ederken, bir yandan onu dinliyor, bir yandan da izliyordum. Ancak söylediklerinin hiçbiri sıra dışı değildi. Beni en çok etkileyen dikkatini bana vermesiydi. Ellerini sürekli farklı yerlere koyuyordu, ancak kahverengi gözlerini benimkilerden pek fazla ayırmıyordu. Orada olmamdan memnun olduğu izlenimi edinmiştim.

Görüşmenin sonunda gitmek üzere ayağa kalktığımda, yüzü asıldı.

"Sizden bir bardak su isteyebilir miyim?" diye sorduğum anda gözleri parladı.

"Hemen getiriyorum."

Onu kapıya kadar takip ettim. Mutfaktaki her şey de yerli yerindeydi. Tezgâhın üzerinde bir tost makinesi ve köy tarzı birkaç teneke kutudan başka hiçbir şey yoktu.

Lavabonun yanındaki bulaşık süzgecinin üzeri doluydu, temiz çatal bıçaklar arasında iki tane de keskin bıçak duruyordu.

Musluktan bir bardak su doldurarak bana uzattı. Suyun tadı biraz sabunlu gibiydi.

Sohbet edermiş gibi, "Californialı mısınız? Yani buralardan mısınız?" diye sordum.

"Oh, hayır," dedi. "Hiç de bu kadar güzel bir yerden değilim."

"Buraya nereden taşındınız?"

"Kuzey Kutbu'ndan." Bir çekingen kahkaha daha attı ve başını salladı. "En azından daha ilginç olurdu."

"Ben tahmin edeyim. Maine? Bana sanki New England'danmışsınız gibi geldi."

"Biraz daha su ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim. Bu kadar yeter."

Henüz yarısı dolu bardağı elimden aldı ve mutfağa yöneldi.

İşte o an her şey kontrolden çıktı!

Önce, dışarıdan gelen sert ayak seslerini ve yüksek bir uğultu duydum.

Neredeyse aynı anda, cam ve tahta parçaları yerlere dağılarak arka kapı yere yıkıldı. Ön kapının da kırıldığını duydum.

Sonra mutfağa her iki taraftan üzerlerinde kurşun geçirmez yelekleriyle polis memurları doluştu. Hepsi silahlarını çekmiş ve Mary Wagner'a doğrultmuşlardı.

BÖLÜM 92

MARY CAM BARDAĞI yere düşürdü, ancak ben kırılma sesini duyamamıştım. Birden mutfak bağrışmalarla dolmuştu. Mary de korkudan çığlıklar atıyordu.

"Evimden çıkın! Ben hiçbir şey yapmadım! Benden uzak durun, lütfen. Buraya neden geldiniz?"

L.A. Polisi'nin kim olduğumu bildiklerinden pek de emin olamadığım için rozetimi önümde tuttum.

"Yere eğilin!" Öncü memurun silahı Mary'nin göğsünü nişan almıştı. "Yere yatın! *Şimdi!* Yere!"

Birkaç saniyede Mary Wagner bir enkaza dönüşmüştü. Gözleri boş bakıyordu, ona bağıran polis memurunu duymuyor gibiydi.

"Yere yatın!" diye bağırdı memur tekrar.

Mary hâlâ çığlık atarak, ellerini kollarını kavuşturdu ve kendisini korumak istercesine geri çekildi.

Ben sadece bir cam parçasının çıplak ayağına battığını görebildim. Acı içinde bağırdı, sanki bir tokat yemiş gibi bir yana savruldu.

Diğer ayağı suda kaydı ve burkuldu. Hızlı bir darbeyle kolunu fırıldak gibi çevirip onu yere düşürdüler. Saldırı timi bir anda onun üzerindeydi. İki memur Mary'yi ters çevirip arkadan kelepçe taktılar. Bir diğeri Mary'nin kelimeleri anlayamayacağı kadar büyük bir süratle haklarını okudu.

Biri dirseğimden tuttu ve kulağıma eğildi. "Beyefendi, siz lütfen benimle gelir misiniz?" dedi.

Her kimse onu duymazlıktan geldim.

"Beyefendi?" Memur tekrar kolumu çekti, ben de sinirle elini ittim.

"Kadının ilkyardıma ihtiyacı var." Ancak kimse beni duymuyordu ya da duysalar bile umursamıyorlardı.

"Bayan, size söylediğim her şeyi anladınız mı?" diye sordu Mary'yi tutuklayan memur. Yüzü hâlâ yerde, titreyerek başını salladı kadın. Olan biteni kesinlikle anlamadığına neredeyse emindim.

"Bayan, bana evet ya da hayır demelisiniz. Size söylediğim her şeyi anladınız mı?"

"Evet!" Cevap bir solukta çıkmıştı. Nefes nefeseydi. "Anladım. Kötü bir şey yaptığımı mı düşünüyorsunuz?"

Artık bu kadarı da fazlaydı, polisleri iterek yanına gittim ve dizlerimin üzerine çöktüm.

"Mary, benim. Ajan Cross. İyi misin? Mary? Gerçekten olan biteni anlıyor musun?"

Hâlâ panik içindeydi, ancak artık şaşkınlığı geçmişti. Cam parçasının ayağından çıkıp çıkmadığına baktım, ayağını bir mutfak beziyle sarmaladım ve oturmasına yardımcı oldum.

Gözlerini kocaman açıp etrafına bakındı, sanki odada tanıdık bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

"Mary, seni tutukluyorlar. Şimdi onlarla gitmek zorundasın. Ne söylediğimi anlıyor musun?"

"Tamam, hazırız," dedi yarı yaşımdaki bir polis memuru içeri gelerek.

"Bana bir dakika daha verin." dedim.

"Hayır, bayım!" diye cevap verdi. "Şüpheliyi hemen koruma altına almak zorundayız."

Mary'den uzaklaştım ve sesimi alçak tutmaya çalıştım. "Benim burada size yardımcı olmak adına ne yaptığımı sanıyorsunuz?"

"Bayım, talimatlarım oldukça net ve açık. Lütfen geri çekilin. Bu bizim tutuklamamız."

Tek seçeneğim bu çirkin sahneye katlanmaktı. Bunu ciddi şekilde düşündüm, ancak benim sorunum tutuklamayı yapan memurla değil, onun patronuylaydı. Her şekilde, olan olmuştu.

Birkaç saniye içinde, Mary Wagner'i ayağa kaldırdılar ve kapıdan dışarı sürüklediler. Kan içindeki mutfak bezi kapının yanında duruyordu, taşlarda uzun kırmızı bir leke vardı.

"İlkyardım!" diye seslendim arkalarından. Beni duymuyorlardı bile, zaten duysalar da söylediklerim umurlarında bile değildi.

Birisini yumruklamak istediğime yemin edebilirdim. Hayal kırıklığım ve öfkem taşmak üzereydi, bu durumda ne yapmam gerektiğini iyi biliyordum. En yakın çavuşun yanına gidip, "Maddux Fielding hangi cehennemde?" dedim avaz avaza bağırarak. "Nerede bu adam?"

BÖLÜM 93

"GERİ ÇEKİL, CROSS!"

Ben henüz yanına yaklaşmadan Fielding bana seslenmişti. Mary Wagner'in evinin önündeki kaldırımda durmuş, tutuklamayı yapan memurlarla konuşuyordu.

Bütün blok bir banliyö semtinin doğallığından, çoğu insanın hiç görmediği ya da görmek istemeyeceği polislerle dolu bir olay sahnesine dönüşmüştü.

Hâlâ ışıkları yanıp sönen bir düzine kadar siyah beyaz polis arabası caddeyi kapatmıştı.

Zincirli çitlerin etrafı parlak sarı bantla çevriliyordu, gerçek bir suç hikâyesini daha yakından izlemek için sayıları süratle artan meraklıları uzak tutmak amacıyla evin etrafına bir bariyer kuruluyordu.

Mary Smith bu evde yaşıyormuş. Düşünebiliyor musunuz? Bizim semtimizde!

Birkaç haber minibüsünün de olay yerine geldiklerini gördüm. Maddux Fielding'in bu Büyük Tutuklama'sını önceden geniş kapsamlı hazırlayıp hazırlamadığını merak ettim, bu düşünce beni daha da öfkelendirmişti.

"Bunun amacı neydi?" diye seslendim ona.

İsteksizce bana döndüğünde tek görebildiğim, yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeydi.

"Bu çok önemli görüşme konusunda uzlaşmıştık, onun ve benim güvenliğim söz konusuydu. Bunlara hiç gerek yoktu. Bana ateş edilebilirdi; Mary de vurulabilirdi. Bu tutuklamayı bir karnavala çevirdin. Sen L.A. Polisi'nin yüzkarasısın."

Etrafta beni kimlerin dinlediğini bilmiyordum, umrumda da değildi. Söylediklerimin Fielding'i utandıracağını ümit ettim. Belki de bu onun anlayacağı lisandı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Ajan Cross..."

"Kadının itiraf etme şansının içine ettiğini biliyor musun?"

"*Buna ihtiyacım yok!*" diye bağırdı bana dönüp. "Buna ihtiyacım yok, çünkü daha iyisine sahibim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Küçümseyerek başını salladı. Bu durumda bilgi en önemli silahtı ve o da buna sahip görünüyordu. Bu kahrolası adam ne saklıyordu?

"Meşgul olduğumu görebiliyorsun herhalde," dedi bana. "Raporumu Federal Büro'ya ileteceğim — hazır olur olmaz."

Çekip gidemezdim. "Bu görüşme için bana zaman tanımıştın. Söz vermiştin!"

Yanımdan uzaklaşmıştı, birden geri döndü ve "Eğer durumda bir değişiklik olursa, görüşme biter demiştim. Sana söylemek istediğim tam olarak da bu!" dedi.

"Kahretsin, o halde ne değişti?"

Yumruğunu havaya kaldırdı. "Siktir git, Ajan Cross. Sana cevap vermek zorunda değilim."

Üzerine yürüdüm, herhalde onun istediği de buydu. Maymunlarından iki tanesi aramıza girip beni geri çektiler. Yazık olmuştu, yüzündeki o iğrenç ifadeyi silmek iyi bir his olacaktı, hatta yüz hatlarını değiştirmek daha da iyi olacaktı. Beni tutan memurlardan kurtuldum ve oradan uzaklaştım.

Ancak daha sakinleşmeden cep telefonumu çıkarıp numaraları çevirmeye başlamıştım.

"Jeanne Galletta."

"Ben Alex Cross. Mary Wagner'in tutuklanmasıyla ilgili bir şeyler biliyor musun?"

"İyiyim, sağ ol. Sen nasılsın?"

"Affedersin. Bir şey biliyor musun Jeanne? Şu anda onun evindeyim. Burası felaket karışık. Olayların nasıl gerçekleştiğine inanamazsın."

Jeanne durakladı. "Ben artık o vakayla ilgili değilim."

"Kişisel olarak sorsam farklı bir cevap alma ihtimalim var mı?"

"Olabilir."

"O halde izin ver, Jeanne lütfen. Yardımına ihtiyacım var. Kaybedecek zamanım yok."

Sesi birden yumuşadı. "Orada neler oldu? Sesin gerçekten çok kötü geliyor."

"Moralim çok bozuk. Her şey berbat oldu. L.A. Polisi palyaço dolu bir sirk arabası gibi içeri daldığında görüşmenin tam ortasındaydım. Bu saçmaydı Jeanne ve gereksizdi de. Fielding bir şeyler biliyor ve ne olduğunu da söylemiyor."

"Sana bir adım attırayım," dedi Jeanne. "Katil o kadın. O cinayetleri işleyen o, Alex."

"Nereden biliyorsun? L.A. Polisi nereden biliyor? Neler oluyor?"

"Patrice Bennett öldürüldüğünde sinemada bulunan saç telini hatırlıyor musun? İşte, Mary Wagner'in iş yerindeki dolabında buldukları kazağından bir saç teli aldılar. İnceleme sonuçları geldi. Aynı kişiye ait. Fielding de bunu kullandı."

Bu yeni bilgiyi eskilerin yanına yerleştirmek için aklımı hızla çalıştırmaya başladım. "Görünüşe göre davanın dışında kalmakta bayağı beceriklisin," dedim.

"Kulak misafiri olmama mani olamam ki."

"Peki, onu nereye götürdüklerine de kulak misafiri oldun mu?"

Jeanne tereddüt etti, ama sadece birkaç saniye. "Sylmar Bulvarı'ndaki Van Nuys'u bir dene. Acele etsen iyi olur. Orada uzun süre kalmayacak."

"Yola çıktım bile."

BÖLÜM 94

HEMEN VAN NUYS Polis Merkezi'ne gittim ama kapı-duvarla karşı karşıya kaldım: Yüzüme karşı Mary Wagner'in orada olmadığı söylendi.

L.A. Polisi'ni sarsmak için yapabileceğim bir şey yoktu: Kadın ellerindeydi, şüpheliyi paylaşmaya niyetleri yoktu. Ron Burns bile bana yardım edememişti, belki de etmek istememişti.

Mary'yi bir sonraki sabaha kadar göremedim. O süre içinde L.A. Polisi onu, şehirde geçici olarak tutuklu kalacağı bir karakola götürmüştü. Burada, sorgu esnasında onu sürekli bağlı tutmuşlardı, ancak tahminlerime göre sorgulamada kayda değer bir gelişme sağlanamamıştı.

Sempatik bir dedektif bana Mary'nin ümitsiz ve karmaşık bir halde olduğunu anlattı, ancak Mary Wagner'i benim şahsen görmem gerekiyordu.

Şehir merkezindeki merkeze vardığımda, kapıda toplanmış basın mensuplarının sayısı mesleğimde o güne kadar gördüğümün en az iki katı kadardı. Kesinlikle. Hollywood Stalker'ı haftalardır sadece California basınında değil, ulusal gazete başlıklarında da yerini almıştı. Simsiyah gözleriyle, darmadağınık bir katil gibi görünen Mary Wagner'in cinayet haberleri artık her yerdeydi.

Arabadan inerken radyomu kapatmadan önce son duyduğum şey, gülünç bir sabah programında Mary'nin neden zengin ve ünlü Hollywood kadınlarını öldürdüğü hakkındaki sohbetti.

"İlgili" bir dinleyici, "Kathy Bates'e ne dersiniz? Mary'yi o oynayabilir. Harika bir artisttir," diyordu yayından son derece hoşnut olan konuşmacıya.

"Fazla yaşlı. Ayrıca o en son *Misery*'de oynadı. Bence Nicky Kidman'ı oynatmalısınız. Burnunu bir kere daha yaptırır, bir peruk takar, yirmi kilo alır ve işte o!" diye cevapladı DJ. "Ya da belki Meryl Streep. Emma Thompson? Kate Winslet fazla sert kaçar."

Polis merkezine girebilmek kırk beş dakikamı almıştı. Mary Wagner'i yanıma getirecekleri küçük sorgulama odasına girene kadar dört farklı personelle konuşmam ve rozetimi bir düzine kez göstermem gerekmişti. Ne de olsa zamanı onlar ayarlıyordu.

Belki şaşırtıcıydı, ama sonunda onu görebildiğimde ilk tepkim kadına merhamet duymak olmuştu.

Mary yalpalayan yürüyüşüne ve gözlerinin altındaki mor halkalara bakılırsa hiç uyumamış gibi görünüyordu. Pembe otel üniformasını çıkarmışlardı. Şimdi şekilsiz bir gri eşofman altı ve mutfağıyla aynı renkte solgun sarı yazıları olan eski bir UCLA tişört giyiyordu.

Beni gördüğünde gözlerinde eskiden beni tanıyormuş gibi bir ifade belirdi. Bana D.C.'de, St. Anthony'de düzenli olarak ziyaret ettiğim bir Alzheimer hastasını hatırlatmıştı.

Gardiyana kelepçeleri çıkarıp dışarıda beklemesini söyledim.

"Onunla birlikle olmamda sorun yok. Biz arkadaşız."

"Arkadaş," dedi Mary gözlerimin içine derin derin bakarak.

BÖLÜM 95

GARDİYAN HOLE ÇIKAR ÇIKMAZ, "Mary, beni dünden hatırlıyor musun?" diye sordum. Bir iskemle çekip karşısına oturdum. Aramızdaki ikiye dört boyutundaki masa yere çivilenmişti. Bir yerlerden esinti gelen küçük oda oldukça serindi.

"Sen Bay Cross'sun," dedi sakince. "FBI ajanı Cross. Özür dilerim, affedersin."

"Hafızan güçlü. Neden burada olduğunu biliyor musun?"

İfadesizliğine rağmen gerilmişti. "Benim o kadın olduğumu düşünüyorlar. Beni cinayetle suçluyorlar." Yere baktı. "*Cinayetlerle.* Birden fazla. Onlar o Hollywood tiplerini benim öldürdüğümü düşünüyorlar."

Aslında "onlar" demesine sevinmiştim. Bu hâlâ zihninde beni bir dost olarak kabul ettiğini gösteriyordu. Belki bana sırlarından bazılarını anlatacaktı, belki de anlatmayacaktı.

"İstemiyorsan bu konudan bahsetmemiz gerekmez," dedim.

Bir kere gözlerini yumdu, biraz daha dikkatini toparlamış görünüyordu. Gözlerini sıkıp önce bana, sonra yere baktı.

"Bir şey ister misin? Susadın mı?" diye sordum. Benimle kendisini mümkün olduğunca rahat hissetmesini istiyordum, bir de içimde bu kadına yardım etme isteği vardı. Görüntüsü ve sesi o kadar kötü, o kadar çaresizdi ki.

Gözlerini yukarı kaldırdı, bana baktı. "Bir fincan kahve alabilir miyim? Çok sorun olur mu?"

Kahve geldi, Mary karton bardağı parmak uçlarıyla tuttu ve ondan beklenmeyecek bir zarafetle bir yudum içti. Kahve onu biraz kendine getirmiş gibiydi.

Ara ara saçlarını başının arkasına iterek bana bakıyordu. "Teşekkürler." Şimdi gözleri biraz daha parlak görünüyordu, gözlerinde dünkü arkadaş canlısı kadının gölgesini tekrar görebilmiştim.

"Mary olanlar hakkında sormak istediğin bir şey var mı? Eminim vardır."

Anında kendisini koyverdi. Belli ki duyguları çok kırılgandı. Birden gözlerinden yaşlar boşalmaya başladı ve sessizce başını salladı.

"Sorun nedir, Mary?"

Başını kaldırıp bir kameranın bizi izlediği tavanın köşesine baktı. Oturduğumuz yerin on metre ilersinde yarım düzine yasal personel ve psikiyatrın gizlendiğini biliyordum.

Mary de bunu tahmin edebilmişti. Konuşmaya başladığında fısıldıyordu.

"Bana *çocuklarım* hakkında hiçbir şey söylemiyorlar." Gözlerinden boşalan yaşlarla cebelleşirken, boynunu bükmüştü.

BÖLÜM 96

"ÇOCUKLARIN MI?" diye sordum, kafam karışmıştı, fakat onu dinlemeye devam etmek istedim.

"Nerede olduklarını biliyor musun?" sesi endişeliydi, ama enerjisi biraz artmış gibiydi.

"Hayır, bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Araştırabilirim. Senden bazı bilgiler edinmem gerekecek."

"Sor. Bilmen gereken her şeyi anlatacağım. Kendi başlarına kalamayacak kadar küçükler."

"Kaç çocuğun var?" diye sordum.

Soruma çok şaşırmış göründü. "Üç. Bunu zaten bilmiyor musun?"

Not defterimi çıkardım. "Yaşları kaç, Mary?"

"Brendan sekiz ve Ashley beş yaşında, Adam da on bir aylık."

Her şeyi not etmemi beklerken tane tane konuşuyordu.

On bir aylık?

Bir sene evvel doğum yapmış olması tabii ki mümkündü, ancak benim bu konuda ciddi şüphelerim vardı.

Söylediklerini kontrol etmek amacıyla yaşlarını bir kez daha tekrarladım. "Sekiz, beş ve on bir ay."

Mary başını salladı. "Evet, doğru."

"Peki, sen kaç yaşındasın, Mary?"

İlk kez yüzünde öfke gördüm. Ellerini sıkıca yumruk yaptı, gözlerini kapattı ve kendisini ileri itti. Bu da ne demek oluyordu?

"Ben yirmi altı yaşındayım, Tanrı aşkına. Ne fark eder ki? Çocuklarımı şimdi bana geri getirebiliyor musun?"

Yirmi altı. Mümkün değildi. Haa, işte buydu! Açılmaya başlamıştı.

Notlarıma baktım. Sonra biraz daha ilerlemeye karar verdim. "Demek Brendan, Ashley ve Adam seninle yaşıyorlar, öyle mi?"

Tekrar başıyla onayladı. Bir şeyi doğru teşhis edebilmem onu büyük ölçüde sakinleştiriyordu. Önce yüzünde huzur belirdi ve sonra bütün bedeni gevşedi.

"Dün ben sana geldiğimde evde miydiler?"

Kafası karışmıştı, sinen öfkesi geri gelmişti. "Evde olduklarını biliyorsun, Ajan Cross. Sen de oradaydın. Neden böyle davranıyorsun?"

Sesi gürleşmişti; kesik kesik nefes alıyordu. "Sizler çocuklarıma ne yaptınız? Şu anda neredeler? Onları görmem lazım. *Hemen şimdi.*"

Kapı açıldı, gözlerimi Mary'den ayırmadan elimi gardiyana doğru havaya kaldırdım. Nabzının hızlandığı ve huzursuzluğunun ona hâkim olduğu belliydi.

Onunla, zihnimde tarttığım bir risk aldım.

"Mary," dedim sakince. "Dün evde hiç çocuk yoktu."

Tepkisi ani ve aşırıydı.

Aniden dimdik oturdu ve bana bağırmaya başladı, boyun kasları tamamen gerilmişti. "*Çocuklarıma ne yaptığınızı söyle bana! Bana hemen cevap ver! Çocuklarım nerede? Çocuklarım nerede?*"

Arkamda ayak sesleri duydum, onu ilk tutan ben olabilmek için hemen öne fırladım.

Aynı şeyleri arka arkaya haykırıyordu, saçmalamaya başlamıştı.

"Bana söyleyin! Neden bana söylemiyorsunuz?" Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı. Onun adına üzgündüm.

Yavaşça masanın öbür tarafına geçtim. "*Mary!*" diye adını haykırdım, fakat sesime, hatta ona doğru gelmeme tamamen kayıtsız görünüyordu.

"Bana çocuklarımın nerede olduğunu söyleyin! Söyleyin! Söyleyin! Söyleyin! Hemen şimdi!"

"Mary..."

Öne eğildim ve mümkün olduğunca nazik olmaya çalışarak omuzlarından tuttum.

"Söyle bana!"

"Mary, yüzüme bak! Lütfen."

İşte o anda Mary silahıma uzandı.

BÖLÜM 97

Ceketimin altından tabancı kılıfını görmüş olmalıydı. Saniyenin onda birinde elini uzattı ve Glock marka silahımı aldı.

"Hayır!" diye bağırdım. "Mary!"

İçgüdüsel olarak onu iskemlesine geri oturttum ama silahım kılıfından ayrılmıştı, Mary silahı eline geçirmişti. Donuk ve deli bakışlı gözleriyle göz göze geldik.

Bir elimle bileğini, diğer elimle silahı yakalayarak onun üzerine uçtum. Adını haykırmaya devam ediyordum.

Etrafımızda toplanmış insanların farkında değildim, sadece Mary'ye odaklanmıştım.

Direniyordu, yüzü kıpkırmızıydı, boşta kalan yumruğuyla beni bir kenara itmeye çalıştı. Şimdi dizim göğsünün üzerindeydi, bir elimse hâlâ bileğini tutuyordu, Mary göründüğü kadar güçlüydü.

Parmağını Glock'un tetiğine yerleştirmişti bile. Silahı kendisine doğru çevirebilmek için direndi. Bir yandan da başını silaha yaklaştırmaya uğraşıyordu. Ne yaptığını kesinlikle biliyordu.

"Hayır! Mary!"

Adrenalinin etkisiyle benimle eşit derecede direnç göstermesine rağmen silahı tavana doğru çevirmeyi başarmıştım. Sonra silahı sertçe yere doğru indirdim.

Glock elinden düştüğü anda sorgulama odasının duvarına doğru ateş aldı. Yüzümün bir tarafı uyuşmuştu, kulaklarım hâlâ ateşin sesiyle yankılanıyordu.

Sessizliğin içinde kısa bir gerginlik ânı yaşanmıştı.

Mary hemen direnmeyi bırakmıştı, sonra da bir önceki günün kısa tekrarı gibi polisler küçük bir ordu halinde üzerine çullandılar. Mary kollarını bacaklarını deli gibi sallarken, onu bir kez daha sımsıkı yakaladılar.

Mary'nin dışarı götürülürken hıçkırarak ağladığını duyabiliyordum.

"Bebeklerim, bebeklerim, zavallı bebeklerim... Çocuklarım nerede? Neredeler? Neredeler? Çocuklarıma ne yaptınız?"

Ağır bir kapının kapanma sesi duyulana kadar Mary'nin ağladığını duyduk. Gitmişti. Doğal olarak, onu bir daha sorgulama fırsatım olmadı.

Bir saat kadar sonra, tam binadan çıkmak üzereyken, zaten her şeyin bu kadar ters gittiği günde, durumu daha da kötüleştirmek adına James Truscott'a rastladım.

O da en ufak bir haber yakalayabilmek için dışarıda birikmiş gazeteciler arasındaydı.

Bana seslendi. "Silahınızı almayı nasıl başardı, Dr. Cross? Nasıl oldu?" Her nasılsa, Truscott bütün hikâyeyi öğrenmişti bile.

BÖLÜM 98

MARY WAGNER'İN RUHSAL rahatsızlığını, bu rahatsızlığın onun üzerinde oluşturduğu stresin ve işkencenin nedenlerini ve kaynağını merak etmekten başka elimden bir şey gelmiyordu. Derin bir psikolojik araştırma için yeterli süre yoktu ve kabullenmek istemesem de benim soruşturmam son bulmak üzereydi. Dürüst olmak gerekirse karmaşık duygular içindeydim.

O gün öğleden sonra Mary'nin ruh hali oldukça endişe verici bir hal almıştı. L.A. Polisi'nin evinde yaptığı aramada üç adet kanıt bulunmuştu.

Tavan arasının en alçak noktasında bir çarşafın altında bulunan bir adet Walter PPK, balistik raporlarla karşılaştırılmış ve cinayetlerde kullanılan silahla aynı olduğu tespit edilmişti.

CSI bir düzine kadar çocuk çıkartması bulmuştu ve en önemlisi, Marti Lowenstein-Bell'in ofisinden ve Suzie Cartoulis'in çantasından çalınan aile fotoğrafları da aynı yerde ortaya çıkarılmıştı. Hem Michael Bell, hem de Giovanni Cartoulis fotoğrafların öldürülen eşlerine ait olduklarını onaylamışlardı.

Ofisinde toplanmış bir grup genç ajana, "Ve en iyisi, yani en önemlisi," dedi Fred Van Allsburg, "saat on iki oldu ve bugün olaysız geçti. Yeni kurban yok, yeni e-posta yok. Bu iş bitti. Sanırım güvenle bunu söyleyebilirim."

Ofiste aşırı bir kutlama havası hâkimdi. Neredeyse herkes bu davayı da geride bırakmaktan memnundu, fakat upkı yıllar önce doğuda, J.Edgar Hoover Binası'ndaki nişancı gibi, bu cinayetlerin ayrıntıları ekibin bazı üyelerinin

aklını bir süre daha meşgul etmeye devam edecekti. Bu hem yetersiz hem de hoş olmayan bir duyguydu, ama ancak bu duygu sayesinde ilerde daha iyi işler başarmamız mümkün olabilirdi.

"Alex, sana teşekkür borçluyuz," dedi Van Allsburg bana doğru gelirken. "Bu davada yaptıklarının bedeli ölçülemez. Bunu belirtmem gerekir. Şimdi Ron Burns'ın niye bir an evvel dönmeni istediğini anlayabiliyorum."

Odada birkaç tedirgin kahkaha duyuldu. Ajan Page arkalardan gelip sırtımı sıvazladı. Cinayet davaları çözmedeki tutkusunu devam ettirirse, FBI'da önü açıktı.

En önemli mesele olduğunu düşündüğümden lafı tekrar aynı konuya getirdim. "L.A. Polisi'nin bulduğu son kanıta daha yakından bakmak isterim. Belki Mary Wagner'le gerçek bir görüşme ayarlamam mümkün olur," diye devam ettim.

Van Allsburg başını salladı. "Gerek yok."

"Bir gün daha buralarda dolanmamam için hiçbir neden yok..." diye söze girdim.

"Bu konuda endişelenme. Page ve Fujishiro ayrıntılar konusunda epeyce iyiler. Bu iş için onları görevlendireceğim. Sana gerçekten ihtiyaç duyarsak, her zaman bedava millerinle bir bilet alıp geri gelebilirsin, öyle değil mi?" Sesinde yapay bir canlılık vardı.

"Fred, ben gelmeden önce Mary Wagner hiç kimseyle konuşmuyordu. O bana güveniyor."

"Yani güveniyordu," dedi. "Herhalde artık güvenmiyordur. Sert bir cümleydi, ancak saldırganlık yoktu.

"Ben hâlâ kendisini anlattığı tek kişiyim. Duyduğuma göre L.A. Polisi pek ilerleme kaydedemiyormuş."

"Dediğim gibi, geri gelmen gerekirse sadece bir uçak mesafesi ötemizdesin. Müdür Burns'la bunu konuştum, o da benimle aynı fikirde. Eve, ailene git. Çocukların var, değil mi?"

"Evet, çocuklarım var."

Saatler sonra, otelde bavulumu toplarken, birden bir başka gerçekle yüz yüze gelmiştim: Aslında eve dönmek için sabırsızlanıyordum. Yeni seyahat planları olmadan tekrar D.C.'ye geri dönüyor olmak bana huzur veriyordu.

Fakat —ve bu *fakat* önemliydi— neden bu olgu Allsburg'un ofisinde zihnimin bu kadar dışındaydı? Gözümü bağlayan neydi ve neden gözümün bağlı olduğunu unutuyordum. Mesajı almadan önce ne tür bir dramatik uyandırma çağrısına ihtiyacım vardı?

Havaalanı yolunda bir şey daha fark ettim. Birdenbire aklıma gelmişti. Olay yerlerinde üzerinde A'lar ve B'ler olan çocuk çıkartmaları. Bu harflerin ne anlama geldiğini biliyordum. Mary'nin hayal ürünü çocuklarının isimleri, Brendan, Ashley ve Adam. İki A ve bir B.

L.A.'yi terk etmek üzereyken bir telefon görüşmesi yaptım.

BEŞİNCİ KISIM
HİKÂYENİN SONU

BÖLÜM 99

MASALCI ÖLDÜRMEYİ bitirmişti. *Son.* Bitmişti ve hiç kimse olan biten hakkındaki gerçekleri asla bilmeyecekti. *Hikâyenin sonuydu.*

Bunun üzerine Beverly Hills'den birkaç iyi dostuyla parti vermeye karar verdi.

Dostlarına birinci ligden bir yönetmen için büyük bir senaryo yazma işini aldığını söyledi. Boktan bir çok satan kitabı temel alan boktan bir senaryoydu. Ona kitapta beğenmediği her şeyi değiştirmesi için açık kart verilmişti, ancak bu konuda söyleyebilecekleri şimdilik bundan ibaretti. Yönetmen bir paranoyaktı — eee daha ne var ne yoktu peki? Sırada büyük bir partinin olduğu kesindi.

Arkadaşları olup biteni bildiklerini sanıyorlardı, bu da onların onu ne kadar az tanıdıklarının göstergesiydi. Dünyadaki en iyi arkadaşları, kahretsin, hiçbiri onu tanımıyordu. Hiçbiri onun bir katil olabileceğinden şüphelenmiyordu. Bu inanılması mümkün olmayacak kadar ürkütücü bir çılgınlıktı. Onu hiç kimse tanımıyordu.

Brown Üniversitesi'nden aktörlük yapmak, belki de senaryo yazarlığında —ciddi, değerli şeyler yazmak niyetindeydi, saçmalık yazmayacaktı— şansını denemek için L.A.'ye yeni geldiği sıralarda futbol ligi süresince tuttukları takımın maçlarını desteklemek için Melrose'daki bir bara giderlerdi. Parti burada, Snake Pit Ale House'da yapılacaktı.

Bara gelen arkadaşlarına, "Gecenin sürprizi, herkese bedava bira," diyordu. "Aranızdaki ukalalar için de şarap. Sanırım bu durumda herkes şarap içecek, ha?"

Bara gelen on dört dostundan hiçbiri şarap içmedi. Hepsi onu aralarında görmekten memnundu, yeni başarısını kutluyorlardı, bazıları onu kıskandıklarını itiraf edecek kadar dürüstüler. Herkes ona "Birinci Sınıf" demeye başlamıştı.

Sabaha karşı saat ikide bar kapanırken David, Johnboy, Frankie ve Masalcı hâlâ oradaydılar. *We Don't Live Here Anymore* adındaki filmi derinlemesine tartışıyorlardı. Nihayet yalpalayarak dışarı çıktılar ve Johnny'nin siktiriboktan Bentley'inin yanında Hollywood tarzı kucaklaştılar. Konu Birinci Sınıf olmaktan açılmışken, bu araba Johnny'nin dünya çapında dört yüz milyon dolar ciro yapan filminin şımarıklıklarından biriydi. Bu başarı hepsini deli etmişti, çünkü adamın tüm yaptığı berbat bir çizgi romanın haklarını elli bin dolara satın alıp Rock ile on milyon dolarlık bir antlaşma imzalamayı becermesiydi. Dahice değil mi? Öyle, çünkü işe yaramıştı.

Johnny, "Seni seviyorum, dostum. Sen en iyi, en hasta, en iğrenç, en havalı piçsin. Sen de öyle, Davey!" diye seslendi gümüş rengi Bentley'ine atlayıp batıya doğru sürmeye başladığında.

"Biliyorum —şimdilik sadece bir *piçim*," diye bağırdı David arkasından. "Fakat benim de hasta, iğrenç ve havalı olma hayallerim var. Bir de *yetenekli*— zaten beni bu şehirde tutan da bu."

"Hey, ahbap, seni duyabiliyorum. Seni hissettim," diye bağırdı Masalcı.

"Görüşürüz, Birinci Sınıf! Seni beygir!"

"Ben sadece bir masalcıyım!" demekle yetindi

Sonra kendi arabasına gitti, yedi senelik, eski Beamer'ına bindi. Bir Suburban değildi. Sanki yolun üzerinde huzurla sürükleniyormuş gibi rahat hissetti kendisini.

Jimi Hendrix'in *"Rüzgâr Mary'yi Taşır"* şarkısını mırıldanırken, ipini koparmış özgür bir hayvanın duygularına sahipti. Bu sadece kendisinin anlayabileceği bir şakaydı.

Sonra birden hıçkırarak ağlamaya başladı. Eski püskü bir apartmanın girişine oturdu, başını bacaklarının arasına kıstırdı ve bir bebek gibi ağlamaya devam etti; kendisine hâkim olamıyordu.

Düşünüyordu, *sadece bir tane daha, bir tane daha.*

Bir cinayet daha, o zaman kendimi iyi hissedeceğim.

BÖLÜM 100

Ertesi sabah çok erken uyanmıştı, kalktı ve arabasını Melrose'a doğru sürmeye başladı. Eskiden Emilio'nun olan, Phil Hartman'ın mesleğe başladığı Groundling Sineması'ndan, orijinal Johnny Rocket'in yanından, Tommy Tang'den, The Blue Whale'den geçti. Burası onun şehriydi. Onun ve Gururlu Mary'nin.

Saat 5.30 civarındaydı, Melrose'da eskiden "The Burger That Ate L.A." olan Starbucks'ta durdu. Starbucks'ı sevmiyordu, ama bu saatte sadece bu açgözlü herifler açıktı. Rakamlar açık olmaları gerektiğini söylüyordu, değil mi? Her şeyi rakamların belirlediği zamanlardı.

İşte kendisi de oradaydı, istatistiklerin yüzünü kara çıkarmamaya çalışıyordu. Saat sabahın beş buçuğunda onlara para kazandırmaya başlamıştı bile.

Tanrım, bu boktan kafelerden nefret ediyordu. Yeni McDonald's'lar, aşırı pahalı soyguncu pislikler. Bir fincan kahvenin elli sent olduğu zamanları hatırladı, son derece uygun bir fiyattı üstelik. Ama şimdi aldığı "Sumatra Harmanı" hiçbir boka benzemediği halde iki buçuk dolardı. Hem de *büyük* denilen ama aslında *küçük* olan bardağında.

Keçi sakallı herif kasada ödeme yapmak için bekleyen ilk müşterisini, sabah kuşunu, ilk kerizi fark edemeyecek kadar dükkânı düzenlemekle meşguldü.

Bir iki dakika onu boş verdi, ama adam gerçekten kafasını bozmaya başlamıştı.

Sonunda kasanın arkasında eşelenen süper meşgul dangalağa "Hemen döneceğim," diyerek kapıya yöneldi, adam hâlâ onu fark etmemiş havalarındaydı. Ne boktan bir pe-

zevkti bu böyle! Kesinlikle işsiz bir aktör olmalıydı. Yaptığı iş için kendini fazla iyi sanıyordu belli ki! Böyle aldırmaz tavırlar bu günlerde geçer akçeydi ya!

Bir dakika sonra, ceketinin cebinde bir şeyle Starbucks'a geri döndü. Şimdi her şeye yeniden başlayacaktı. Bu belki aptalcaydı, kesinlikle zeki bir davranış değildi, ama Tanrım, kendini epeyce iyi hissetmeye başlamıştı bile.

Hey ahbap, silahım susamaya başladı.

Tam orada ve o anda karar verilmişti. Bu kendini beğenmiş aktör bozuntusu yere yapışacaktı. Yarınki manşetler ondan bahsedecekti.

"Hey ahbap, ben burada kahve bekliyorum. Starbucks'da hiç kahveniz kaldı mı?"

Adam bunca kinayeden sonra bile işinden kafasını kaldırıp yüzüne bakmamıştı, boştaki eliyle "Şimdi geliyorum" anlamında bir işaret yaptı.

Masalcı arkasındaki kapının açıldığını duydu. Bir keriz daha geldi, diye düşündü.

"Günaydın, Christopher." Arkadan ince bir kadın sesi duyuldu. Masalcı kadına bakmak için arkasına dönme zahmetine bile katlanmadı. Onu da siktir et!

"Selam Sarah," dedi kasiyer genç. Sesi birdenbire cıvıl cıvıl oluvermişti.

Göt herif şimdi öne gelmişti, ancak şimdi uyanabilmişti. *Sarah için.*

İşte o anda adamın göğsüne ateş etti, tam Starbucks tezgâhının önünde.

"Kahveyi boş ver Christopher. Artık ihtiyacım kalmadı. Uyandım bile."

Sonra kadının işini halletmek için döndü. Yüzüne ilk kez bakıyordu.

Otuzlu yaşlarının ortalarında, hoş görünümlü sarışın bir kadındı. Siyah pantolonunun üzerine siyah deri ceket giymişti, Parkta tasmasından kurtulmuş dost bir köpek kadar rahat ve dostça, "Günaydın, Sarah," dedi. "Cenaze için mi siyah giyindin?"

"Affedersiniz..."

Kadına da ateş etti. İki kez. Sonra kasiyer zırtapoza bir kurşun daha sıktı.

Sadece bir cinayet daha, tamam mı? diye düşündü. *Şey, yani iki tane daha.*

Kasiyerin kayıtlarını çaldı, Sarah'nın güderi ajandasını aldı ve L.A.'in erken saatlerdeki sisli havasına çıktı, batıya, Stanley, Spaulding, Genesse'ye doğru yöneldi.

Mary Smith yeniden iş başında, değil mi?

BÖLÜM 101

DİKİZ AYNASINDAN JANNIE'YE baktım. "Casus Müzesi, öyle mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Bu harika!"

Küçük çekilişimizde Jannie cumartesi öğleden sonrasını çekmişti. Bu gece benimdi, Pazar Nana'nın ve pazar akşamı da Damon'un karar verme zamanıydı. Cross Ailesinin Hafta Sonu Programı tümüyle belirlenmişti ve program başlamıştı bile.

Bütün öğleden sonramızı Ninjalar, pelerinler ve kamalar ve herhalde Quantico'daki okulumda kaçırdığım gölge casusların yapılanmalarıyla ilgili bilgi alarak geçirdik. Çocuklar Casuslar Okulu'nda inceleme yeteneklerini test ettiler. Geleceğin dünyasıyla ilgili 21. yüzyıl bölümüne yerleştirdikleri robot modellerden ben bile etkilenmiştim.

Akşam yemeğini seçme sırası bendeydi, ben de herkesi Habeşistan mutfağıyla tanıştırmaya karar verdim. Jannie'nin ve Damon'un çiğ kıyma sayılan *kitfo* hariç egzotik tatlarla araları oldukça iyiydi. Ancak çocuklar hâlâ Nana'nın "ev yemeği alışkanlığı" diye adlandırdığı şekilde elleriyle yemek yemekten hoşlanıyorlardı.

Jannie ve Nana kadınlar tuvaletine gittiklerinde Damon bana döndü ve "Biliyor musun, Dr. Coles'u davet edebilirdin? Eğer isteseydin..." dedi, sonra da omzunu silkti.

Damon'un erkek erkeğe sohbeti hoşuma gitmişti. Hatta bu muhteşemdi, ama bunu ona söylesem hiç hoş karşılamayacaktı. "Sağ ol, Damon," dedim sakince. "Kayla'yla salı akşamı yemeğe çıkacağız. Düşünmen beni memnun etti."

"Hoş bir bayan. Herkes böyle düşünüyor. Birisine ihtiyacın var, biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum."

"Ve bugüne kadar Nana'ya istemediği şeyleri yaptırabildiğini gördüğüm tek kişi o."

Kayla hakkında hem bu kadar çok şeyi fark etmesi hem de tespitlerinin doğru ve yerinde olması hoşuma gitmişti, güldüm.

"Bu kadar komik olan ne?" dedi Nana, aniden masaya yanaşarak.

"Ne kaçırdım?"

"Ne oldu?" diye sordu Jannie, daha doğrusu sorguladı. "Ne olup bittiğini ben de öğrenmek istiyorum. Casus Müzesi hakkında mı? Siz ikiniz benimle dalga mı geçiyorsunuz? Dalga geçmenize izin vermem."

"Erkeklere özel," dedi Damon.

"Doktor Coles hakkında olduğuna iddiaya girerim." İçgüdülerinin onu tam da doğru yere getirmiş olduğunu fark ettiğinde Jannie'nin sesi inceldi. Tahminini ne onayladığımı ne de inkâr ettiğimi gördüğünde, "Ondan hoşlanıyoruz, baba," diye sözlerine devam etti.

"Evet, ama sen herkesten hoşlanırsın."

"Bil bakalım bu huyumu kimden aldım?"

"Bir akşam onu yemeğe çağırmalıyız," diye lafı kaptı Nana.

"Sakın salı gecesi çağırma," dedi Damon.

Jannie kıkırdadı, gözlerini kocaman açtı. "Tabii, salı çıkacaklar da ondan, değil mi baba? Haklıyım, değil mi?"

BÖLÜM 102

SALI KAYLA COLES'LA buluşma gecesiydi.

Perşembe de öyle.

Saat sabahın birini biraz geçiyordu ve ben hâlâ Kayla'nın verandasında oturuyordum. En az birkaç saattir orada oturmuş konuşuyorduk. Kayla beni D.C.'deki Çocukları Koruma Fonu için çalışmaya ikna etmişti. Amacını iyi ifade edebilmek için istatistiklere başvurmuştu — tıpkı Nana gibi: Amerika'da kırk milyon sigortasız insan vardı, her gün, her dakika yeni bir bebek sigortasız olarak dünyaya geliyordu. Tabii ki yardım edecektim. elimden ne gelirse, koşullarım eskisi kadar elverişli olmasa da.

"Cumartesi günü ne yapıyorsun?" diye sordu Kayla. O tatlı sesiyle sadece sorması bile beni gülümsetmeye yetmişti. "Arada söyleyeyim, bu, Çocukları Koruma Fonu'yla ilgili değil."

"Nana'nın pişirdiği yemekleri yemek için bize geleceğini ümit ediyordum," dedim.

"Bunu Nana'ya sorman gerekmiyor mu?"

Güldüm. "Bu zaten onun fikriydi. Belki de çocukların. Ancak Nana'nın da bu komplonun bir parçası olduğu kesin. Hatta ekibin lideri bile sayılabilir."

Evren artık kimseyle çıkmamam gerektiği istiyorsa, verdiği mesaj pek iyi anlaşılmamıştı. Cumartesi bütün gün Kayla'nın geleceği için heyecanlanıp durdum. Bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi? Onu eve davet etmek — bu şartlar altında!

"İyi görünüyorsun, baba," dedi Jannie odamın kapısının önünden dururken.

Tişörtün birini beğenmeyip yatağa fırlatmıştım, iyi göründüğünü itiraf etmem gereken V yakalı siyah bir kazak

alıp üzerime geçirdim. Ancak kendime çeki düzen verdiğim esnada yakalanmak beni biraz utandırmıştı.

Jannie kendisini odama buyur etti, oturdu ve hazırlıklarım bitene kadar beni izledi.

"Burada ne oluyor?" Damon da meraklanmıştı, yatağa Jannie'nin yanına oturdu.

"Burada kimsenin mahremiyet diye bir şeyden haberi var mı?"

"Doktor Kayla için yakışıklı olmaya çalışıyor. Hoş görünmeye falan. Siyah giymesi hoşuma gidiyor."

Sırtımı onlara döndüm. Konuşmalarını sanki ben orada değilmişim gibi, sohbet havasında sürdürüyorlardı.

"Sence biraz gergin mi?"

"Hımm, galiba."

"Sence yemekte üzerine bir şey döker mi?"

"Kesinlikle."

Bir kükremeyle üzerlerine atıldım ve kaçmalarına fırsat tanımadan ikisini de yakaladım. Bir an, böyle kovalamaca oyunları için fazla büyüdüklerini unutup kahkahalarla gülmeye başladılar. Daha önceki gıdıklama partilerimizden iyi bildiğim yerlerini gıdıklayarak yatakta her ikisini de yuvarladım.

"Bütün üstün başın buruşacak," diye bağırdı Jannie. "Babaaa! Yeter!"

"Sorun değil," dedim. "Zaten değişmem gerekecek... yemekte üzerime bir şey dökeceğim ya!"

Onları mutfağa kadar kovaladım. Sonra Nana'nın izin verdiği kadarıyla ona yardım etmek için hep beraber çalışmaya başladık. Yemek masasına çiçek koyduk. Porselen tabakları ve yeni mumları çıkardık.

Nana biraz hava atıyordu, hatta epeyce hava atıyordu. Benim açımdan bir sakıncası yoktu, onun harika yemeklerini yemek benim için sorun değildi, hiçbir zaman da sorun olmamıştı!

İki adet fırında kızarmış baharatlı tavuk, kuşkonmaz, yeşil salata ve hindistancevizli kekten oluşan muhteşem akşam yemeğimizden sonra, Kayla'yla dışarı çıktık. Porche'a atlayıp önce Tidal Basin'e sonra da Lincoln Memorial'a gittik. Arabayı park ettik ve Reflecting Göleti boyunca yürüdük. Geceleri burası çok güzel ve huzurlu oluyordu. Nedense turistler buraya güneş battıktan sonra fazla rağbet etmiyorlardı.

"Her şey mükemmeldi," dedi Kayla, Washington Anıtı'na yaklaştığımız sırada. "Yani evinde demek istedim."

Güldüm. "Benim zevkime göre biraz fazla mükemmeldi. Çok fazla gayret içinde olduklarını düşünmedin mi?"

Şimdi gülme sırası Kayla'daydı. "Ne diyebilirim ki, beni seviyorlar!"

"Bir hafta içinde üç buluşma. Tabii bu akıllarına bazı şeyler getiriyor."

Kayla gülümsedi. "Benim de aklıma bazı şeyler getiriyor. Duymak ister misin?"

"Ne gibi? Mesela, bana bir örnek ver."

"Evim çok uzak sayılmaz."

"Sen bir doktorsun. İnsan anatomisi hakkında çok şey biliyor olmalısın."

"Sen de bir psikologsun, insan ruhunu iyi tanıyor olmalısın, öyle değil mi?"

"Kulağa hoş geliyor."

Çok da hoştu.

Ancak bir kez daha işim yoluma çıkmıştı.

BÖLÜM 103

"YARIN ORADA OLACAĞIM. Yapabileceğimin en iyisi bu. Hemen şimdi L.A. için bir uçak rezervasyonu yapıyorum."

Kelimeler ağzımdan dökülürken bile kendi söylediklerime inanamıyordum.

Henüz Fred Van Allsburg'la telefonda birkaç saniye görüşmüştüm ve cevabım sanki belli şeyleri söylemeye programlanmışım gibi ağzımdan neredeyse otomatik olarak çıkmıştı. Bu neydi böyle, ben hangi rolü üstlenmiştim? İyi adam mı, kötü adam mı? Yoksa ikisinin arasında bir şey mi?

Zorla olduğu kadar meraktan da Mary Wagner'le tekrar buluşacağım için heyecanlıydım. Anlaşılan L.A. Polisi günlerdir konuşmasını sağlayamamıştı. Bu nedenle benim California'ya görüşmeye gitmemi istiyorlardı. Bunu yapmam gerekiyordu da, çünkü bu cinayet davasında Mary ne kadar suçlu gibi görünse de, beni hâlâ rahatsız eden bir şeyler vardı.

Tabii yolculuğumun mümkün olduğunca kısa olmasını arzu ediyordum. Hatta L.A.'deki otelime vardığımda diş fırçam hariç her şeyimi bavulun içinde bırakmıştım. Galiba bu şekilde seyahatimin kısa süreceği duygusunu yaratıyordum.

Mary Wagner'la görüşmem ertesi sabah saat ona ayarlanmıştı. Bir an Jamilla'yı aramayı düşündüysem de sonra vazgeçtim. O anda ikimizin arasında her şeyin bittiğini anlamıştım. Belki üzücüydü ama gerçek buydu, bunu her ikimizin de bildiğinden hiç şüphem yoktu. Kimin hatasıy-

dı? Bilmiyordum. Suçu birine yüklemek faydalı ve önemli miydi? *Herhalde değil,* diye düşündü Dr. Cross.

Geceyi Van Allsburg'un bana yolladığı son haftaların raporlarını inceleyerek geçirdim. Okuduğum her şeyde, üç çocuk —Brendan, Ashley ve Adam— Mary'nin aklındaki tek şey gibi görünüyordu.

Kararım oldukça netleşmişti. Eğer Mary'nin düşünebildiği sadece çocuklarsa, yarın sabah ben de bu konuyla başlayacaktım.

BÖLÜM 104

SABAH SAAT 8.45'TE kendimi Mary Wagner'i ilk sorguladığım odadan farklı, fakat tıpatıp aynı görünen bir odanın içinde buldum.

Gardiyan onu tam zamanında yanıma getirdi — neredeyse saniyesi saniyesine. Günlerdir sorgulamaya maruz kaldığını hemen fark edebilmiştim.

Yüzüme bakmıyordu, memur onu masaya kelepçelerken sessizce oturmaya tahammüllü göründü.

Memur daha sonra odada, kapının yanında kendisine bir yer edindi. İçeride kalması arzu ettiğim bir şey değildi ama bu konuda tartışmadım. Bir daha görüşme fırsatım olursa, belki kuralları biraz gevşetebilirdim.

"Günaydın, Mary."

"Selam."

Sesi doğaldı, bu kurallara uymanın en asgari göstergesiydi. Ancak hâlâ göz temasından kaçınıyordu. Daha önceleri hapiste zaman geçirip geçirmediğini merak ettim. Ve geçirdiyse, neden?

"Sana neden burada olduğumu söyleyeyim," dedim. "Mary, beni dinliyor musun?"

Hiç cevap vermedi. Duvarda sabit bir noktaya bakarak, dişlerini kenetleyip gevşetiyordu. Beni dinlediğini, ancak bunu belli etmek istemediğini hissettim.

"Alehinde yeteri derece kanıt bulunduğunu zaten biliyorsun. Ve sanırım çocukların hakkında hâlâ bazı tereddütlerin bulunduğunu da biliyorsundur."

Nihayet kafasını bana çevirdi, gözleri beynimi yakacak gibiydi.

"O halde konuşacak hiçbir şey yok,"

"Aslında var."

Kalemimi çıkardım ve masaya temiz bir kâğıt koydum. "Brendan, Ashley ve Adam'a bir mektup yazmak istersin diye düşünmüştüm."

BÖLÜM 105

MARY DAHA ÖNCEDEN DE yaptığı gibi, bir anda değişti. Bana baktı, gözleri ve ağzı fark edilir derecede yumuşamıştı. Gerçekten incinebilir olduğu belli oluyordu. Böyle durumlarda, her ne yapmış olsa da Mary Wagner'e karşı bir şeyler hissetmemek mümkün değildi.

"Kelepçelerini çıkarma yetkim yok," dedim. "Fakat söylemek istediklerini bana söyleyebilirsin. Ben senin adına yazarım, kelimesi kelimesine."

"Bu bir oyun mu?" diye sordu. Oyun olmamasını yalvaran gözlerle diliyordu. "Bu bir çeşit oyun, değil mi?"

Kelimelerimi özenle seçmek zorundaydım.

"Hayır, oyun değil. Çocuklarına söylemek istediklerini söylemen için sana bir fırsat veriliyor."

"Polis bunu okuyacak mı? Söyle bana. Okuyup okumayacaklarını bilmek istiyorum."

Cevapları beni hayrete düşürüyordu. Duygusallık ve kontrolü elinde tutma karışımıydı.

"Buradaki bütün konuşmalar kaydediliyor," diye ona hatırlattım. "İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin. Sana kalmış. Senin seçimin, Mary."

"Sen benim evime gelmiştin."

"Evet, gelmiştim."

"Senden hoşlanmıştım."

"Mary, ben de senden hoşlanmıştım."

"Sen benim tarafımda mısın?"

"Evet. Ben senin tarafındayım."

"Adaletten yanasın, değil mi?"

"Umarım, Mary."

Ya seçeneklerini tartmak ya da doğru kelimeleri bulmak için odanın etrafına göz gezdirdi, niyetini anlayamadım. Sonra bana döndü. Gözleri aramızda duran kâğıt parçasına kenetlenmişti.

"Sevgili Brendan," dedi fısıltıyla.

"Sadece Brendan mı?"

"Evet. Lütfen bunu kız kardeşine ve erkek kardeşine oku, çünkü sen ailenin büyük çocuğusun."

Söylediklerini harfi harfine yazmak istiyordum, bu yüzden hızlı olmam gerekiyordu.

"Annenizin bir süreliğine sizden uzakta kalması gerekiyor, fakat uzun sürmeyecek, söz veriyorum. *Söz.*"

"Şimdi her neredeyseniz size iyi baktıklarına eminim. Eğer kendinizi yalnız hissedip canınız ağlamak istiyorsa bu doğaldır. Ağlamak üzüntünün dışarı çıkmasına yardımcı olur. Herkes zaman zaman ağlar, hatta sizi çok özlediği için anne bile ağlar."

Mary durakladı, tatlı bir şey görmüş gibi yüzünü mutlu bir ifade kapladı. Gözleri ilerdeki duvara odaklanmıştı ve yüzünde insanın kalbini parçalayan bir gülümseme vardı.

Devam etti. "Hepimiz bir araya geldiğimizde, sizin çok sevdiğiniz gibi bir pikniğe gideceğiz. Canımız ne isterse onu yiyeceğiz ve güzel yerlere gidip bütün gün arabayla dolaşacağız. Belki yüzmeye de gideriz. Siz ne isterseniz, tatlı turtalarım. Şimdiden hasretle o günü bekliyorum.

"Bilin bakalım bir de ne var? Sizi her an izleyen koruyucu bir melek var. O da benim. Geceleri uykuya yattığınızda size rüyalarınızda iyi geceler öpücüğü veririm. Korkmanıza gerek yok çünkü ben hemen yanıbaşınızdayım. Siz de şu anda benim yanımdasınız."

Mary durdu, gözlerini kapattı ve yüksek sesle devam etti. "Sizi çok çok çok seviyorum. Sevgiler, Anneniz."

Şimdi masaya mektuba başladığımız zamandan çok daha fazla abanmıştı. Gözleriyle mektuba tutunmaya çalıştı, hâlâ bana kısık sesle konuşmaya devam ediyordu. Fısıldıyordu.

"En alta üç X ve üç O yaz. Her bir bebeğim için bir öpücük bir de kucaklama."

BÖLÜM 106

Mary Wagner'in çocuklarıyla ilgili konuşmalarını dinledikçe bu üç çocuğun tamamen hayal ürünü olamayacakları konusundaki şüphelerim artıyordu. Dahası, onların başına nelerin gelmiş olabileceği hakkında kötü hislerim vardı.

Öğleden sonramı çocukları bulmak için araştırma yaparak geçirdim. Suç Dosyaları Arşivi son birkaç on yıl içinde kadın katiller tarafından öldürülen çocukların uzun bir listesini göndermişti. Bir yerlerde hırsızlığın ve kendi çocuğunu öldürmenin, Amerikalı kadınların erkeklerle eşit sayıda işledikleri suçlar olduklarını okumuştum.

Eğer bu bilgi doğruysa, o halde bu kalın rapor öldürülen çocukların sadece yarısını kapsıyordu.

Dişlerimi sıktım, gerçekten canım sıkılmıştı, bu rahatsız edici verinin üzerinden bir kez daha geçtim.

Bu kez sadece çoklu cinayetleri inceledim. Bu listenin de kalabalık olmasından dolayı, isimler arasında zar zor ilerlemeye koyuldum.

Meşhur isimlerin bazıları hemen gözüme çarpmıştı: 1994'te iki oğlunu boğan Susan Smith; çok ağır psikoz ve doğum sonrası depresyonla senelerce savaştıktan sonra beş çocuğunu öldüren Andrea Yates.

Liste uzayıp gidiyordu. Bu kadın suçluların hiçbiri davalarının kurbanları olarak kabul edilemezlerdi, fakat ciddi ruhsal sorunların onları ele geçirdiği de açıktı.

Hem Smith'e hem de Yates'e kişilik ve klinik bozukluk teşhisi konmuştu. Mary Wagner'in de aynı durumda oldu-

ğu düşünülebilirdi, ancak beraber geçireceğimiz süre güvenilir bir tanı için yeterli olacakmış gibi görünmüyordu.

Bu malum soru birkaç saat süren araştırmamda hep aklımın bir köşesindeydi.

Yeni bir sayfaya geçtim ve maalesef tam aradığımı buldum.

2 Ağustos 1983'te Vermont Derby Line'da üç cinayet. Üç kurban kardeştiler:

Beaulac Brendan, 8

Beaulac Ashley, 5

Constantine Adam, 11 Aylık

Anneleri yani katil, soyadı Constantine olan yirmi altı yaşında bir kadındı.

Adı *Mary*'ydi.

Cinayet raporunu yerel medya arşiviyle karşılaştırdım. St. Johnsbury, Vermont'da, *1983 Caledonian- Record*'da bir makale buldum.

Mary Constantine'in mahkeme salonunda, sanık kürsüsünde çekilmiş bozuk, siyah beyaz bir resmi de vardı.

Yüzü daha ince ve daha genç görünüyordu, ancak bir şeyi hissetmek istemediğinde ya da duyguları fazla ağır geldiğinde takındığı o donuk ifade apaçık ortadaydı. Tanrım!

Mary Wagner olarak tanıdığım kadın yirmi sene kadar önce kendi çocuklarını öldürmüştü ve ona kalsa bütün bunlar hiç olmamıştı.

İskemlemi geri ittim, derin bir nefes aldım.

Sonunda bir labirentin tam ortasındaydım. Şimdi dışarı çıkmanın yollarını araştırmaya başlamanın zamanı gelmişti.

BÖLÜM 107

"BİN DOKUZ YÜZ SEKSEN ÜÇ, öyle mi? Tanrım, *bu yüzyıl* bile değil! Tamam, bir dakika bekleyin. Size yardım etmeye çalışacağım. Yapabilirsem tabii."

Telefonun karşı ucunda, bir müddet tuş seslerini ve kâğıt hışırtılarını dinleyerek bekledim.

Bu sesleri çıkaran FBI'ın Albany bürosundaki Ajan Barry Medlar'dı. Kendisi, Albany Çocuklara Karşı Şiddet Bölümü'nün yöneticisiydi. Her FBI ofisinin bir ÇKŞ bölümü vardı ve Albany Vermont'tan da sorumluydu. Kaynağa mümkün olduğunca yaklaşmak niyetindeydim.

"İşte," dedi Medlar. "Bir dakika bekleyin, buldum..."

"Constantine Mary. 2 Ağustos'ta üç cinayet, ayın onunda yakalanmış. Şunun tamamını bir çıkarayım. Tamam, işte buldum. Ertesi yılın bir şubatında devletin tayin ettiği bir avukat tarafından savunulmuş ve aklının yerinde olmadığına karar verilmiş."

"Delilikten dolayı suçlu bulunmamış," diye mırıldandım.

Belli ki kendi savunmasını ödeyecek maddi gücü yoktu, onun lehine yasal ziller çalınmamış, alkış tutulmamıştı. Delilik nedeniyle suçlu bulunmamak, savunması, ispatlaması ve kazanması çok zor bir davadır. Böyle bir davanın bu şekilde sonuçlanması demek, her şeyin apaçık ortada olduğu anlamına gelirdi.

"Sonunda ona ne olmuş?" diye sordum.

"Sanırım, Vermont State Hastanesi'ne gönderilmiş. Burada transferiyle ilgili kayıtlar yok, fakat o bölge pek

kalabalık değildir. Araştırmak istiyorsanız size bir isim ve numara verebilirim."

"Hayır, SENİN-araştırmanı-istiyorum" tavrı takınmaya niyetliydim, ama telefonu kendim etmeyi yeğledim. Vermont State Hastanesi'nin numarasını not ettim.

"Peki, Mary Constantine'in silahı hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordum Medlar'a. "Cinayetlerde ne kullanılmış?"

Sayfaların çevrildiğini duydum. "İnanılmaz."

"İnanılmaz olan nedir?"

"Şu sizin Mary Smith L.A.'de Walther PPK kullanmamış mıydı?"

"Evet, neden?"

"Burada öyle diyor. Walther PPK, üstelik de hiç bulunamamış. Kadın herhalde toprağa gömmüştü."

Medlar konuşurken sinirli sinirli not alıyordum. Doğruyu söylemek gerekirse bu adam beni geriyordu.

"Tamam, Ajan Medlar, bakın istediklerim şunlar: Mary Constantine'in yerel polis kayıtlarının bulunduğu merkezle beni temasa geçirin. Dosyanızdaki bütün bilgileri de istiyorum. Şu anda ulaşabildiklerinizi e-postayla yollayın, geri kalanları da fakslarsınız.

"Ancak her şeyi istiyorum. Üzerinde durmaya değer başka şeyler de bulursanız diye size cep telefonumu veriyorum. Ben hareket halinde olacağım."

Daha Medlar'la konuşmamı bitirmeden çantama bazı kâğıtlar yerleştirmeye başladım.

"Bir şey daha, Vermont'a hangi havayolları uçuyor?"

BÖLÜM 108

ON SEKİZ SAAT VE beş bin kilometre sonra, Vermont'un hemen dışında Derby Line'da, karşımda emekli şerif Claude Lapierre ve eşi Madeline'le küçük bir odada oturuyordum. Burası Kanada sınırının tam kenarında, takvim resimlerini andıran küçük, şirin bir kasabaydı. Dahası, Haskell Free Kütüphanesi ve Opera Binası tam sınırın *üzerine* inşa edilmişti ve güvenlik elemanları zaman zaman bu binaların içlerine gizlenip yasadışı geçişlere engel olmaya çalışırlardı.

Ancak burası yasal uygulamalara çok da uyulduğu görüntüsünü veren bir yere benzemiyordu. Mary Constantine bütün hayatı boyunca burada yaşamıştı, yirmi sene önce ulusal gazetelerde manşet olmasına neden olan tüyler ürpertici cinayetine, yani üç çocuğunu öldürene kadar.

"Bu dava hakkında en iyi hatırladığınız şey nedir?" diye sordum Bay Lapierre'e.

"Bıçak. Kesinlikle bıçak. Üç çocuğunu da öldürdükten sonra o zavallı kızın suratını kesişi. Yirmi yedi yıl boyunca Orleans Kasabası'nın şerifiydim. Bu gördüğüm en kötü şeydi. Hem de en kötü, Ajan Cross, en kötü."

"Ben açıkçası onun adına biraz üzüntü duymuştum," dedi kocasının yanındaki lacivert kadife koltukta oturan Bayan Lapierre. "Yani Mary'nin adına demek istedim. O zavallı kadının başına hiçbir zaman iyi bir şey gelmedi. Tabii bu yaptığının mazereti olarak kabul edilemez, ancak..." Sözünü bitirmek yerine elini yüzünün önünde sallamayı tercih etmişti.

"Onu tanır mıydınız, Bayan Lapierre?"

"Buradaki herkesin herkesi tanıdığı kadar," dedi kadın. "Burası küçük bir topluluktur. Hepimizin birbirimize ihtiyacı olur."

"Bütün bunlar olmadan önceki Mary hakkında bana ne anlatabilirsiniz?" diye sordum her ikisine de.

Konuşmaya Claude Lapierre başladı. "Tatlı kızdı. Sessiz, kibar, sandala binmeye bayılırdı. Memphremagog Gölü'nde. Gerçekten daha fazla anlatılacak bir şey yok. Lise yıllarında yemekhanede çalışırdı. Sürekli bana kahvaltı servisi yapardı. Söylediğim gibi, çok sessizdi. Hamile kaldığında herkes şaşırmıştı."

"Hatta baba ortadan yok olmayınca daha da çok şaşırmıştık," dedi Bayan Lapierre.

"En azından bir süre için," diye telaşla ilave etti kocası.

"Sanırım bahsettiğiniz Bay Beaulac'tı."

Her ikisi de başlarıyla onayladılar.

"Adam ondan on yaş daha büyüktü, Mary daha on yedisindeydi. Fakat ellerinden geleni yaptılar, denediler en azından. Birlikte ikinci bir çocuğa bile sahip oldular."

"Ashley," dedi Bayan Lapierre.

"Adam çekip gittiğinde kimse çok şaşırmamıştı. Bana kalsa, ben daha önce gideceğini sanmıştım."

"George Beaulac gerçek bir *itti,*" dedi Bayan Lapierre. "Çok uyuşturucu kullanırdı."

"Ona ne olduğunu biliyor musunuz? Mary'yi ve çocukları bir daha gördü mü?"

"Bilmiyorum," dedi Claude. "Ama şüphe ederim. *İtin* tekiydi."

"Şey, onu bulmam gerekir," diye mırıldandım onlardan çok kendime. "Gerçekten şimdi George Beaulac'ın nerede olduğunu bulmam lazım."

"İyi bir nedenle olmadığına eminim," dedi Bayan Lapierre.

BÖLÜM 109

O ANDAN İTİBAREN hiç not tutmaya çalışmadım. O zamana kadar yazmadığım hiçbir şeye ihtiyacım olmayacaktı. Mutfaktan bir vızıltı sesi geliyordu, dayanamadım Bayan Lapierre'e bunun ne olduğunu sordum. Bu sesin ne olduğunu asla tahmin edemezmişim. Bayan Lapierre'in dediğine göre, kurutma makinesinde geyik eti kurutuyordu.

"Tüm bu süre zarfında Mary'nin annesi babası neredeydiler?" diye sorarak konumuzla ilgili sorulara geri döndüm.

Bayan Lapierre tekrar başını salladı. Kocası konuşmaya başladığı sırada, o benim boş kahve fincanımı doldurdu.

"Sanırım Mary beş yaşlarındayken Rita öldü. Onu Ted tek başına büyüttü ama pek fazla çaba harcadığını söyleyemem. Yasadışı bir şey yoktu, ama gerçekten üzücüydü. Sonra o da öldü, sanırım Brendan'ın doğduğu yıldı."

"Bir baca gibi sigara içerdi," dedi Madeline. "Akciğer kanserine yakalandı. Zavallı kız asla rahata eremedi."

George Beaulac çekip gittikten sonra Mary, John Constantine adında bir teknisyenle birlikte olmuştu.

"John, Mary hamile kalır kalmaz onu aldatmaya başlamıştı," dedi Madeline. "Bu da bir sır değildi zaten. Adam altı aylık olduğunda John evini tamamen terk etmişti."

Şimdi konuşma sırası Claude'daydı. "Bana sorarsanız, kızcağızın gerçekten yıkılmasına neden olan budur, ama kim bilebilir ki? Birilerini bir süre görmezsiniz, işleri olduğunu tahmin edersiniz. Ama sonra bir gün bam! İşte bu! Kızcağız çökmüştü. Ona aniden terk edilmiş gibi gelmişti,

ama aslında hiç de beklenmedik bir durum değildi. Çok uzun zaman öncesinden tasarlanmış olduğuna eminim."

Kahvemden bir yudum aldım, küçük çöreğimden kibar bir lokma ısırdım. "Şimdi cinayet günlerine geri gitmek istiyorum. Mary yakalandığında neler söylemişti, şerif?"

"Hatırladığıma göre, adım adım ilerleyen zor bir süreçti. Mary yakalandıktan sonra cinayetlerle ilgili ağzından tek kelime alamamıştık."

"Bana anlatacağınız herhangi bir şey çok yararlı olabilir. Hatırlamaya çalışın, şerif."

Madeline derin bir nefes aldı ve elini kocasının koltuğun yastığında duran elinin üzerine koydu. Her ikisinin de eskiden çiftçi olmalarından kaynaklanan güçlü yapıları vardı; bu zaman zaman Mary'de de fark ettiğim bir şeydi.

"Galiba o gün onları bir pikniğe götürmüştü. Arabayla ormana gitmişlerdi. Daha sonra piknik yaptıkları yeri şans eseri bulabilmiştik. Onlara orada ateş etmişti. Bir, iki, üç, kafalarının arkalarından.

"Uzmanlar kadının çocukları yatırdığını düşündüler, belki de öğle uykusuna. Bence önce iki büyüğün işini bitirdi, zaten en küçük hiçbir yere kaçamazdı."

Sabırla konuşmalarına devam etmelerini bekledim. Aradan geçen onca zamanın böyle şeyleri hatırlamayı ve hakkında konuşmayı zorlaştırdığını biliyordum.

"Mary her birini dikkatlice birer battaniyeye sarmış. Kullandığı orduya ait eski battaniyeleri hâlâ hatırlıyorum. Felaketti. Sonra onları eve götürmüş ve Ashley'yi bıçaklama işini halletmiş. Bütün yüzünü, nedense sadece ona yapmış. Bunu asla unutamam. Unutmayı çok isterdim, fakat unutamıyorum."

"Onları ilk bulan siz miydiniz?"

Başını salladı. "Mary'nin patronu beni aramıştı, günlerdir Mary'yi görmediğini söylemişti. O zamanlar Mary'nin telefonu yoktu, ben de geçerken evine uğrayacağımı söyledim. Bunun sadece bir nezaket telefonu olduğunu düşünmüştüm. Mary kapıya sanki olağandışı hiçbir şey yokmuş gibi gelmişti, ama kesif kokuyu hemen hissetmiştim. Gerçekten. Cesetleri bodrumda bir tenekenin içine koymuş — ağustos ayında— ve öylece bırakmıştı. Sanırım hiçbir şey hissetmediği gibi kokuyu da alamıyordu. Bugün hâlâ bütün bu olanlara bir anlam veremiyorum. Şimdi bile, bu kadar yıl geçmesine rağmen."

"Bazen hiçbir açıklaması olmaz," dedim.

"Her neyse, hiçbir şekilde bir direnç göstermedi. Onu içeri aldık."

"Ancak büyük bir hikâyeydi," dedi Madeline.

"Bu doğru. Bu olay Derby Line'ı bir hafta kadar haritaya dahil etti. Umarım şimdi aynı şey yinelenmez."

"Mary'nin ceza almasından sonra ikinizden biri onu gördü mü?"

Lapierreler başlarını salladılar. Uzun yıllardır evli olmaları onları bariz bir şekilde birbirlerine bağlamıştı.

"Onu ziyaret eden kimseyi bilmiyorum," dedi Madeline bana. "Sürekli hatırlamak isteyeceğiniz türden bir şey değil bu, değil mi? Bu civarda insanlar kendilerini güvende hissetmek isterler. Bu kimsenin ona sırt çevirdiği anlamına gelmemeli. Sanki daha çok şey gibiydi... ne bileyim. Sanki Mary'le başından beri hiç tanışmamışız gibi."

BÖLÜM 110

Çoğunluğunu kırmızı tuğla binaların oluşturduğu Vermont State Hastanesi, dışardan göründüğünden daha da büyüktü. Bana neredeyse yarısının kullanılmadığı söylenmişti.

Mary Constantine gibi hükümlülerin ve aynı zamanda da kamu suçlularının kilit altında tutulduğu kadınlar bölümü dördüncü kattaydı. "Mükemmel bir yöntem değil," diye izah etti müdür bana, ancak ruhsal hastalıkların tedavileri için ayrılan bütçeleri devamlı daraltılan küçük toplulukların katlanması gereken bir durumdu.

Bu Mary'nin kaçabilmesinin nedenlerinden de bir tanesiydi.

Müdür Dr. Rodney Blaisdale bana hızla bölümü gezdirdi. Etraf bakımlıydı, pencerelerde perdeler ve beton duvarlarda taze geçilmiş bir kat boya vardı. Çoğu masa ve kanepenin üzerinde gazeteler ve dergiler vardı. *Burlington Free Press, The Chronicle, American Woodworker.*

Her yer sessizdi — çok sessiz.

Daha önceleri de insanların kilit altında tutulduğu koğuşlarda bulunmuştum ve genelde buralarda durmaksızın vızıldayan bir ses olurdu. Tuhaftır, bugüne kadar bu sesin ne kadar rahatlatıcı olabileceği hakkında fikrim yokmuş.

Vermont State'in bir akvaryum kadar sakin ve durgun olduğunu fark ettim. Hastalar sessizliğe cevap verircesine dolanıyorlardı, neredeyse hiç konuşmuyorlardı, kendi kendilerine bile.

Televizyonun sesi çok alçaktı. Birkaç kadın yatıştırıcı ilaçlardan donuklaşmış gözleriyle TV izliyordu.

Dr. Blaisdale bana etrafı dolaştırırken, bir çığlığın buraları ne kadar canlandıracağını düşünmeden edemedim.

Ana girişin yanındaki holde, kapalı kapıların birinin yanına geldiğimizde, "İşte burası," dedi. Bir süredir onu dinlemediğimi fark ettim ve tekrar dediklerine odaklandım. "Burası Mary'nin odasıydı." Demir kapının üzerindeki küçük camdan içeri baktım, doğal olarak Mary'nin yaşadığı zamanlara ait bir ipucu göremedim. Yatağın üzerinde çıplak bir döşek duruyordu ve odadaki tek eşya bir masa ve iskemleydi. Duvara paslanmaz çelik bir raf asılmıştı.

"Tabii burası o zamanlar böyle değildi. Mary bizimle on dokuz yıl kaldı, çok azla pek çok şey yapabilen bir kadındı. Bizim Martha Stewart'ımız," diyerek güldü.

"O benim arkadaşımdı."

Omzunu duvara dayamış, orta yaşlı, ufak tefek kadını görmek için başımı çevirdim. Karşımızda duruyordu. Burada bulunmak için ne yapmış olabileceğini hayal etmek zor olsa da, üzerindeki standart yeşil giysi tutuklu olduğunu belli ediyordu.

"Merhaba," dedim.

Kadın, Mary'nin odasını görmeye çalıştı, çenesini yukarı uzattı. Şimdi boynunun altındaki yanık izlerini görebiliyordum. "Geri mi geldi? Mary burada mı? Geldiyse onu görmeliyim. Bu önemli. Benim için çok önemli."

"Hayır, Lucy. Üzgünüm, gelmedi," dedi Dr. Blaisdale.

Lucy bıkkın göründü. Hemen sırtını döndü ve bir elini huzursuzca beton duvara sürte sürte yanımızdan uzaklaştı.

"Lucy bizim gerçekten çok uzun süredir burada olan hastalarımızdan biridir, tıpkı Mary gibi. Mary'nin ortadan kaybolması onun için zor olmuştu."

"O konuya değinmişken," dedim. "O gün ne olmuştu?"

Dr. Blaisdale yavaşça başını salladı ve alt dudağını ısırdı.

"Neden bu konuya benim ofisimde devam etmiyoruz?"

BÖLÜM 111

BLAISDALE'İ TAKİP EDEREK bölümün en sonundaki kilitli kapıdan geçtim ve en alt kata indim. Pirinç kutuların ve pastel renkli mini perdelerin bulunduğu oldukça kadınsı görünen ofisine girdik. Duvarda asılı duran Banjo Dan ve Midnite Plowboys posterleri anında dikkatimi çektiler.

Oturdum, masanın üzerindekilerin benim oturduğum taraftan uzanmanın mümkün olmayacağı şekilde yerleştirildiklerini gördüm.

Blaisdale bana baktı ve başıyla işaret etti. Mary Constantine'e olanları ağzından yavaş yavaş çıkarmaya niyeti olduğunu anında anlamıştım.

"Tamam, işte başlıyoruz, Dr. Cross. Bölümdeki herkes günlük gezi ayrıcalığı kazanabilir. Eskiden mahkûmların çıkmaları yasaklanmıştı, ancak hastaları bu şekilde ikiye ayırmanın iyileşme süreçlerine zarar verdiğini düşünüyorduk. Bu doğrultuda Mary'nin birkaç kez dışarı çıkmasına izin verildi. O gün de diğer günler gibi sıradan bir gündü."

"Ve o gün ne oldu?" diye sordum.

"Prosedürümüzde olduğu gibi, altı hasta ve iki görevli çıkmışlardı. Grup o gün göle gitti. Hastalardan biri bir şekilde kendinden geçti."

Bir şekilde? Bu kadar zaman sonra bile, ayrıntıları tümüyle bilip bilmediğini merak ettim. Blaisdale bende olaylara fazla bulaşmayı sevmeyen bir yönetici izlenimi bırakmıştı.

"Histerinin ortasında, Mary tuvalete gitmesi gerektiği konusunda ısrarcı olmuş. Tuvaletin bulunduğu bina he-

men yanı başlarındaymış, böylece görevli gitmesine izin vermiş. Hata, ama oluyor bazen. O zamanlar hiç kimse binanın iki tarafında da kapı bulunduğunu bilmiyormuş."

"Belli ki Mary biliyormuş," dedim.

Dr. Blaisdale kalemini birkaç kez masasına vurdu. "Hızla yakındaki ağaçlığın içinde kaybolmuş."

Sadece dinleyerek, yargılamamaya çalışarak yüzüne baktım, ama yargılamamak oldukça zordu.

"O örnek bir hastaydı, yıllarca da öyle olmuştu. Herkesi şaşırtmıştı."

"Tıpkı çocuklarını öldürdüğünde şaşırdıkları gibi," dedim.

Blaisdale gözleriyle beni yorumlamaya çalıştı. Ona hakaret edip etmediğimden emin olamamıştı, öyle bir niyetim yoktu elbette.

"Polis çok kapsamlı bir arama yaptı, bugüne kadar gördüğümün en kapsamlısını. Bu işi onlara bıraktık. Tabii, Mary'nin geri gelmesini ve iyi olduğuna emin olmayı arzu ediyorduk. Ancak bu ortaya çıkıp da kendi reklamımızı yapacağımız bir durum da değildi. Mary'nin..." durdu.

"Mary'nin ne?"

"Şey, o zamanlar kimseye zarar verebileceğini düşünmüyorduk, kendisinden başka,"

Ne düşündüğümü söylemedim. Los Angeles'in tamamı Mary hakkında farklı bir fikre sahipti — bazıları dünyaya gelmiş en vahşi, en manyak katil olduğunu düşünüyorlardı.

"Giderken arkasında bir şey bıraktı mı?" diye sordum son olarak.

"Aslında evet. Günlüğünü kesinlikle görmek istersiniz. Neredeyse her gün yazardı. Burada bulunduğu sürede onlarca defter doldurdu."

BÖLÜM 112

HASTANENİN BODRUMUNDA YAŞARMIŞ gibi görünen hademe Mac bana arşivden ağzı bantla kapatılmış, içi ellilerdeki çocukların okul defterlerini andıran defterlerle dolu iki koli getirdi. Mary Constantine o günlerde bugün okuyabileceğimden çok çok daha fazlasını yazmıştı. Bana, bütün koleksiyonu daha sonra da talep edebileceğim söylendi.

"Yardımın için teşekkür ederim," dedim kapı görevlisi Mac'a.

"Sorun değil," dedi. Ben de "rica ederim" sözünün Vermont'un bu kırsal bölgesinde bile, ne zaman ve ne sebeple lisanımızdan yok olduğunu düşündüm.

Şimdilik tek amacım, Mary Constantine'in kim olduğu hakkında bir fikir sahibi olmaktı, özellikle benim tanıdığım Mary'yle olan ilişkisini bulmak istiyordum. İki arşiv kutusu başlangıç için yeterli olacaktı.

El yazısı derli toplu ve açıktı. Her sayfayı düzgünce derlemişti, kenar boşluklarına bile özen göstermişti. Rasgele çizilmiş bir tek çizgi bile yoktu.

Kelime sıkıntısı çekmemişti. Harfleri aceleyle bir yere yetişeceklermiş gibi sayfanın sağ tarafına eğikti.

Tarzı uğursuzluk derecesinde tanıdıktı.

Yazıda Mary Smith'in kısa, dağınık cümleleri hakimdi, aynı yalnızlık duygusunu yansıtıyordu. Defterin neresine baksam bunu açıkça görebiliyordum.

Yalnızlığı bazen satır aralarında olsa bile, çoğunlukla yüzeydeydi ve hemen ön plana çıkıyordu.

Burada bir hayalet gibiyim. Kalmam ya da gitmem kimsenin umurunda olur mu, bilemiyorum. Ya da burada olduğumun farkındalar mı?

Lucy hariç. Lucy bana karşı o kadar nazik ki. Ben ona asla onun bana olduğu kadar iyi bir arkadaş olabileceğimi zannetmiyorum. Umarım hiçbir yere gitmez. Onsuz hiçbir şey aynı olmaz.

Bazen beni sadece onun umursadığını düşünüyorum. Ya da tanıdığını. Ya da gerçekten görebildiğini.

Geri kalan herkese görünmez miyim? Gerçekten merak ediyorum — ben görünmez miyim?

Rasgele paragrafları seçerek okumaya devam ederken, Mary bana hastanede tutulduğu süreyi bir şeylerle oyalanarak geçirmek isteyen biri gibi göründü. Mary için sürekli devam eden bir proje vardı. Asla umudunu yitirmemişti. Bir insanın bu ortamda olabileceği kadar, evin ana direği gibiydi.

Oturma odası için kâğıttan zincirler yapıyoruz. Biraz bebekçe bir şey ama yine de hoş şeyler. Noel'de güzel olacak.

Bütün kızlara bunun nasıl yapıldığını gösterdim. Neredeyse herkes katıldı. Onlara bir şeyler öğretmek hoşuma gidiyor. Yani, çoğuna.

Burlington'dan o Roseanne denen kız bazen sabrımı taşırıyor. Gerçekten taşırıyor. Bugün yüzüme bakıp adımın ne olduğunu sordu. Sanki ona bin kere söylememişim gibi. Kendini ne sanıyor bilemiyorum. O da hepimiz gibi önemsiz; hiç kimse.

Ona ne söyleyeceğimi bilemedim, ben de hiç cevap vermedim. Bıraktım kendi süslemelerini kendisi yapsın. O buna layık. Roseanne'i tokatlamak istiyorum. Ama yapmayacağım, değil mi?

Birileri ve hiçkimse. Bu kelimeler, bu fikir California'da yollanan e-postalarda da birden fazla görülmüştü. Şimdi bunlar burada, birdenbire bir kimlik kartı gibi ön plana çıkmıştı. Mary Smith *birileri* fikrini takıntı haline getirmişti

— tanınmış, onun hiçkimse oluşunun negatif alanının karşısında, dimdik ayakta durabilen mükemmel anne imgesi. İçimden bir ses aramaya devam edersem Mary Constantine'de de aynı temayı bulacağımı söylüyordu.

Eksik olansa çocuklarından bahsetmesiydi. Kapsam olarak günlükleri inkârın bir kronolojisi olarak okunabilirdi. Hastanede yaşayan Mary çocuklarıyla ilgili hiçbir farkındalık, hiçbir hatıra kaydetmemişti.

Mary Wagner olarak yaşayan kadın ise —Mary Constantine'in dönüştüğü kadın— çocuklarından başka hiçbir şey düşünemez haldeydi.

Genel izlek Mary'nin Brendan, Ashley ve Adam'ın cinayetleriyle ilgili bir bilinç eksikliği geliştirdiği yönündeydi.

A'lar ve B'ler.

Bu noktada tek yapabildiğim varsayımda bulunmaktı, ancak bana kalırsa Mary büyük bir çöküşe neden olabilecek tam bir farkındalığa doğru koşuyordu. Şimdi bir kez daha tutuklu bulunduğu dikkate alınırsa, zarar verebileceği tek kişi kendisiydi.

Mary hakikate doğru bir yolculuğa çıktıysa, oraya vardığında başına gelebilecekleri düşünmekten nefret ediyordum.

BÖLÜM 113

KENDİMİ MARY'NİN GÜNLÜĞÜNDEN uzaklaştırmak kolay değildi — kelimeleri, fikirleri, öfkesi.

İlk olarak, L.A.'deki seri cinayetleri işlemiş olabileceğini, hatta bunun yüksek bir ihtimal olduğunu düşünmüştüm.

Saatime baktığımda, Mary'nin başterapisti Debra Shapiro ile görüşmeye yarım saat geç kaldığımı gördüm. *Kahretsin, gitmek için koşuşturmam gerekecek.*

Ben ofisine vardığımda Dr. Shapiro çıkmak üzereydi, çok utanmıştım. Shapiro benimle konuşmak üzere geri döndü, ancak koltuğun ucuna oturdu ve çantasını dizlerinin üzerine koydu.

"Mary sekiz sene boyunca benim hastamdı," dedi ben daha sormadan.

"Karakterini nasıl tahlil edersiniz?"

"İlginçtir ama bir katil olarak değil. Çocuklarıyla yaşadıklarını daha geniş arenada bir akıl hastalığı olarak değerlendiriyorum ya da isterseniz buna ruhsal rahatsızlık diyebilirsiniz. Çok hasta bir kadındır, ancak şiddet dürtüleri yıllar önce kontrol altına alınmıştı. Onu burada tutan da buydu, hiçbir şiddet girişiminde bulunmamıştı."

"Nasıl emin olabiliyorsunuz?" diye sordum Dr. Shapiro'ya. "Özellikle olanları bildikten sonra." Belki de buralarda inkâr eden tek kişi Mary değildi.

"Eğer mahkemede şahitlik yapıyor olsaydım, emin olamayacağımı söylerdim. Ancak bunun daha ötesi var. Sekiz senelik bir iletişim az bir şey değildir, değil mi Dr. Cross?"

Tabii, ben de öyle düşünüyordum. Keşke terapist bana bazı işaretler gösterebilseydi.

"Peki ya çocukları?" diye sordum. "Günlüğünde onlara değindiğini göremedim. Ancak Mary'yi tanıdığım kısa süre içinde, tek düşünebildiği onlardı. Şimdi zihninde son derece canlılar. Onları korkunç bir takıntı haline getirmiş durumda."

Dr. Shapiro saatine baktığı sırada başını salladı. "Bu konuda uzlaşmak benim için daha zor. Ancak bir teori geliştirebilirim, belki Mary'nin terapisi nihayet fayda etmeye başlamıştı. Çocuklarının hatırası bilincinde yavaş yavaş şekillenmeye başlıyordu.

"Çocukları bilincine geldikçe, yirmi sene boyunca bastırdığı suçluluk duygusuyla birdenbire başa çıkmasının en iyi yolu onların canlı olduklarını varsaymasıdır, sizin de dediğiniz gibi. Bu belki de kaçma girişimini daha iyi açıklayabilir, onlarla olan yaşamına geri dönmek. Mary'nin deneyimine göre zaten olan da budur."

"Ya California'daki cinayetler?" Mahsus hızlı ilerliyordum çünkü Dr. Shapiro her an yerinden fırlayacakmış gibi rahatsız oturuyordu.

Omzunu silkti, görüşmenin bitmesi için sabırsızlandığı çok açıktı. Terapi seanslarında hastalarının da böyle hissedip hissetmediklerini merak ettim. "Bunu anlayamıyorum. Burayı terk ettikten sonra Mary'ye neler olduğunu anlamak kolay değil, fakat benim tanıdığım kadın..." Başını birkaç kez sağa sola salladı.

"Hikâyenin bir anlam ifade eden tek tarafı mekânın Los Angeles olması."

"Neden ki?" diye sordum.

"Birkaç yıl önce hikâyesiyle ilgilenenler vardı. Sinema camiasından birileri geldi gitti. Mary'nin onlarla görüşmesine izin verildi, ancak yasaların sınırlaması altında olduğundan daha fazlası için yetki verme olanağı yoktu. So-

nunda hikâyeye ilgilerini kaybettiler ve gittiler. Buradaki son birkaç senesinde, sanırım Mary'yi ziyaret edenler sadece onlardı."

"Kim?" Defterimi çıkardım ve açık şekilde katladım. "Bu konuda daha fazla şey öğrenmek zorundayım. Bu görüşmelerin kayıtları var mı? Herhangi bir şey?"

"İsimleri hatırlamıyorum," dedi. "Ve dahası, bu açıklama aslında beni biraz huzursuz etti. Daha kesin bilgiler istiyorsanız, sizi Dr. Blaisdale'e yönlendirebilirim. Bunları açıklaması gereken kişi odur."

Hastasını mı korumaya çalışıyordu, yoksa herhangi bir sosyal faaliyeti için mi geç kalmıştı, merak ediyordum. Saat henüz 5. 46'yı gösteriyordu.

Başka yerlerden daha iyi sonuç alabileceğimi düşünerek, gitme zamanımın geldiğine karar verdim. Zamanını ve bilgisini bana ayırdığı için Dr. Shapiro'ya teşekkür ettim ve tekrar yönetim binasına doğru yola çıktım.

Koşuyordum.

BÖLÜM 114

YİNE SAÇIMDAN TIRNAĞIMA kendimi tam bir polis gibi hissediyordum ve bu histen oldukça hoşnuttum. Yönetim ofisinden içeri girdiğimde duvardaki saat 5.52'yi gösteriyordu.

Masanın arkasında oturan, sarı saçlarının üzerine pembe şeritler boyamış, bol bol takı takmış genç sekretere gülümsedim. Genç kadın daktilosunun üzerine plastik bir kılıf yerleştirmekle meşguldü.

"Selam, sizden çok acele bir ricam var. Gerçekten acele. Ama buna çok ihtiyacım var."

"Yarına kadar bekleyemez mi?" diye sordu kadın beni baştan aşağıya süzerek. "Bekleyebilir, değil mi?"

"Aslına bakarsanız, hayır. Ben Doktor Shapiro'yla şimdi konuştum ve bana hemen koşup sizi yakalamamı söyledi. Son birkaç sene içinde tutuklu kadınlar bölümüne yapılan ziyaret çizelgesini görmem gerekiyor. Özellikle de Mary Constantine'e gelenleri. Bu gerçekten önemli. Yoksa sizi rahatsız etmezdim."

Kadın telefonu kaldırdı. "Sizi Dr. Shapiro mu gönderdi?"

"Aynen öyle. O çıktı, ama bunun bir sorun olmayacağını söyledi," dedim ve kimliğimi çıkardım. "Ben FBI'danım. Dr. - Alex Cross. Bu, devam eden bir soruşturmanın bir parçası."

Memnuniyetsizliğini gizlemedi. "Bilgisayarı daha şimdi kapattım ve kızımı okuldan almam lazım. Sanırım size belgenin aslını vermemin bir mahsuru yoktur."

Daha cevabımı beklemeden yan odaya geçti ve küçük bir zarfla geri geldi.

"Beadsie burada olduğu sürece içeride kalabilirsiniz." Arka taraftaki ofisinde balık kavanozu olan kadına el salladı. Sonra ne bana ne de Beadsie'ye tek bir kelime daha etmeden çıktı.

Ziyaretçilerin çizelgesi sütunlara bölünmüştü. Ben en son defterin arkasından başlayarak *Buraya Kimi Görmeye Geldiniz?* sütununda Mary'nin adını arıyordum.

İki senelik ziyaretlerin içinde ona hiç gelen olmamıştı. Burada Mary Constantine'in ne kadar yalnız olduğu apaçıktı.

Sonra birden, çizelgede bir takım isimler belirdi. Dr. Shapiro'nun bahsettiği hikâye meraklıları bunlardı. Bir, bir buçuk ay kadar gidip geldikleri anlaşılıyordu.

Yavaşladım ve ziyaretçilerin isimlerini dikkatle okudum. Çoğu bana yabancı gelen isimlerdi.

Sadece bir tanesini tanıdım.

BÖLÜM 115

CEP TELEFONUM VE VERMONT birbirlerinden nefret eder gibi görünüyorlardı. Anlaşılan burası, kapsama alanı dışındaydı.

Ödemeli bir telefon buldum. Los Angeles'taki Ajan Page'i aradım ve ondan L.A. Polis Merkezi'ne bağlanmasını istedim. Bir dakika sonra hattımıza Maddux Fielding'in ofisi bağlanmıştı, ama Fielding yerinde yoktu. Hiç de şaşırtıcı değildi!

"Biliyor musun?" dedim hattaki adsız memura. "Boş ver. Bizi Dedektif Jeanne Galletta'ya bağla."

Hâlâ L.A. Polisi'ne bağlı beklerken, Page bana tekrar, "Neler oluyor?" diye sordu.

Sonra hatta bir ses daha duydum. "Jeanne Galletta. Alex mi?"

"Jeanne, evet ben Alex. Büro'dan Karl Page de hatta. Ben Vermont'dayım. Mary Smith davasıyla ilgili önemli haberlerim var."

"Sanırım sana bir bağlantı daha kurabilirim, Vancouver'de bir cinayet," dedi Jeanne. " Ta Varmont'da ne yapıyorsun?"

"Vancouver hakkında söyleceklerini sakla. Lütfen Fielding'i bul veya yapabileceğin ne varsa yap. Birisinin Michael Bell'i sorgulamak üzere bulması lazım. Michael Bell. *Marti Lowenstein- Bell'in kocası.*"

"Ne?" Jeanne'in sesi şaşkındı. Ardından Page homurdandı, anlaşılan ahizeyi elinden düşürmüştü.

Onlara burada geçirdiğim son iki günün kısa bir özetini yaptım ve en sonunda hastane ziyaret çizelgesindeki isimlerden bahsettim.

"Mary Constantine'i tanıyor. Onu burada, Vermont'da daha önce ziyaret etmiş. Hem de birkaç kez."

"Başka ne var? Ona oyun mu oynamış? L.A.' de olduğunu nasıl bilebilir ki?"

"Henüz her şeyi bilmiyorum. Belki oraya vardığında onu aramıştır, belki iletişim içindeydiler. Eğer Mary'nin hikâyesini istediyse, bunu yapmaya değerdi. Sanırım istiyordu da, hem de sadece film çevirmek için değil."

"Sence Mary'yi kendisini gizlemek için mi kullandı , belki de kendi karısını öldürmek için? Bu ciddi, iğrenç bir şey, Alex."

"Kesinlikle. Aynı zamanda da inanılmaz bir hikâye. Page, söylediklerimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum. Hoşuma da gidiyor. Nihayet, olup bitenler bir şey ifade etmeye başladı."

"İyi. O halde, kapsamlı bir araştırma yap. Michael Bell ve bu vakayla ilgili olabilecek her kim varsa. Karısından daha başka, daha büyük ve farklı bir uğraşı, gündemi olup olmadığını merak ediyorum. Ne bulabilirsen makbule geçecek sörfçü çocuk. Şu anda ihtiyacımız olan tek şey, L.A. Polisi onu gözaltına aldıktan sonra içeride kalmasını sağlamaktır.

"Jeanne, lütfen dinle. Eğer hatalıysam, hatalıyımdır. Bence bunu daha sonra açıklığa kavuşturursun, ama öncelikle Michael Bell'in evine bir devriye arabası gönder. Şimdi. Jeanne, bir de..."

"Ne var?"

"Oraya tek başına gitme. Katilin Bell olduğundan hemen hemen eminim."

BÖLÜM 116

BİRDENBİRE VAKA tekrar alevlenmişti.

Hastaneden on beş kilometre kadar ileride, rastladığım ilk benzin istasyonuna girdim. Eski bir Texaco'nun tavanında uçuşan bir A vardı. Bir Ford F-150 hemen arkamdan benzinciye girmişti. Etrafta yolun karşısındaki arazide bulunan karanlık depodan başka bina görünmüyordu. Yeşillikte otlayan birkaç Holstein ineği gözüme ilişti.

Başka bir kartlı telefondan Page'i aradım. Michael Bell hakkında bulduklarını duymak için sabırsızlanıyordum.

Bu kadar geç saatte Burlington'dan uçak bulmak pek mümkün görünmüyordu; ama aynı zamanda olaylarla bağlantıda kalmak istiyordum, Page ve Jeanne Galletta için de endişeleniyordum. Kim bilir Michael Bell, L.A.'de neyin peşindeydi?

"Neler bulabildin?" diye sordum.

"İnsan doğru yere baktığı zaman neler bulabildiğine şaşırıyor," dedi. "Marti Lowenstein- Bell ölmeden önce HBO'ya kendi şovunu satmış. Halbuki para basıyordu. Diğer yandan, Michael Bell'in tek başına gerçekleştirdiği son üç proje hiç tutmamış. Tek büyük başarısı karısıyla olan bu şov ve görünüşe göre karısı da onu artık yalnız bırakmak niyetindeymiş. Ondan ayrılmak üzereymiş, Alex. Henüz mahkemeye başvurmamışlar, ancak karısının bir arkadaşı boşanmak üzere olduklarını doğruladı."

"Bir keresinde bana ne demiştin? Bingo!"

Evet, ama dur daha bitmedi. L.A. Polisi Bell'in cinayet saatinde nerelerde olduğunu tespit etti. Genellikle ofisinde

görülmüş, bazen de evindeymiş. Alex, bu mazeretler yeterli olmayacak. Bir de şunu dinleyin, Arnold Griner *Variety*'de yazdığı zamanlar yazılarında Bell'in filmlerinden çoğunu ciddi şekilde yerin dibine sokmuş. Köşesinde ona "Bomba Michael" ya da öyle bir şeyler demiş. Griner'inki anlaşılabilir bir cinayet olabilir. Antonia Schifman? Geçen sene finansörlüğünü Michael'in yaptığı bir projeyi geri çevirmiş. Anladığıma göre, ona söz verdikten sonra vazgeçmiş, tabii buralarda sözle yapılan anlaşmaların hiçbir değeri yoktur. Bütün proje dağılmış ve adam daha başlangıç evresinde yarım milyon dolar kaybetmiş."

Page'in sesinde adrenalinin etkisini duyabiliyordum. Kapıda bekleyen bir tazı gibiydi. "Dahası olduğuna bahse girerim," dedi. "Bell'in kariyeri baş aşağıya gidiyormuş, o da herkesi kendiyle beraber aşağı çekmeye çalışmış derim."

"Araştırmaya devam et," dedim. "İyi iş çıkardın. L.A. Polisi'nden başka bir haber var mı? Jeanne?"

"Bell'in evine bir ekip gitmiş. Ses seda yok."

"İçeri girmişler mi?"

"Hayır. Evde kimsenin olmadığından çok eminler. Ev gözetim altında tutuluyor."

"Tamam. Tekrar durduğumda arayacağım. Herhalde havaalanına yaklaştığımda. Maalesef, geceyi burada geçirmek zorunda kalacağımı düşünüyorum."

Geceyi Vermont'ta geçirmek istemiyordum, özellikle şimdi, ancak seçme şansım olmayacak gibi görünüyordu. Benzincinin yanındaki küçük markete girip çikolatalı, feci şeyler almayı düşündüm —kek, fıstıklı M&M gibi şeyler— ama bütün irademi kullanıp vazgeçtim. *Tanrım, zaman zaman ne kadar etkileyici davranıyorum.*

Kiralık arabama döndüm ve başımı yere eğip rüzgâra karşı yürümeye başladım. Buraları canımı sıkmaya başla-

mıştı. Arabaya birkaç adım kala, başımı kaldırdım ve dondum kaldım.

Yol arkadaşım vardı.

James Truscott arabamın yolcu koltuğunda oturuyordu.

BÖLÜM 117

BUNA HİÇBİR ANLAM verememiştim, en azından ilk görüşte. Truscott burada ne arıyordu? Anlaşılan beni yine takip etmişti. Ama neden?

James'in oturduğu tarafa dolanıp kapıyı açtığımda her yer kıpkırmızıydı. Bağırmak için ağzımı açtım, ama hiç sesim çıkmadı, bir tek kelime bile söyleyemedim.

Truscott buraya bana sorun çıkarmak için gelmemişti, en azından şimdilik. Yazar ön koltuğa bir heykel gibi oturtulmuştu, ölüydü.

"Arabaya gir," dedi arkadan bir ses.

"Olay yaratmaya çalışma. Yoksa markete girip o tatlı, yaşlı tavuğu da öldürmem gerekecek. Aslında benim için fark etmez, biliyorsun."

Arkamı döndüm ve Michael Bell'i gördüm.

Bell bezgin ve rahatsız görünüyordu, onu evinde son gördüğümden bu yana çok kilo kaybetmişti. Berbat görünüyordu. Açık mavi gözleri kan çanağına dönmüştü, günlerdir tıraş etmediği sakalıyla buralardan bir oduncuyu andırıyordu.

Becerebilirsem onu oyalamak, zaman kazanmak için, "Beni ne kadar zamandır takip ediyorsun?" diye sordum.

"Arabanın içine gir ve sür, haydi! Benimle konuşma. Amacını biliyorum."

Arabaya girdim, Bell arkadaydı ve şehir merkezinin ters yönünü işaret ederek yola koyulmamı istedi. Arabayı çalıştırdım ve kafamı kullanmaya uğraşarak, gitmemi istediği yöne doğru sürdüm. Silahım bagajdaydı. Bagaja nasıl ula-

şabilirdim? Ya da bir an evvel aklının içine nasıl sızabilirdim?

"Planın ne Michael?"

"Plan senin Washington'a geri dönmen ve herkesin zavallı yaşamlarını yaşamaya devam etmesiydi. Fakat böyle gelişmedi, değil mi? Seni gazeteciden kurtardığım için bana teşekkür etmen gerekir, ha? Haa, bu arada hayatını bağışlamam için ağladı, yalvardı. İyi bir gösteriydi. Ona inandım. Ne de pezevenkmiş."

Benim D.C.'li olduğumu bilmesine, Truscott'tan haberdar olmasına şaşırmıştım. Ama o zaten bir gözlemci, bir araştırmacıydı. Herhalde Bill'in bildiği daha birçok şey vardı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Ne düşünüyorsun? Uzman olan sensin, değil mi? Evet, o halde şimdi ne olur?"

"Bu şekilde devam etmesi gerekmez." Sadece konuşuyordum, aklıma geleni söylüyordum.

"Şaka yapıyor olmalısın. Başka nasıl olabilir ki? Diğer seçenekleri duyayım. Haydi, sabırsızlanıyorum."

Bu arada, silahının namlusunu boynuma dayamıştı. İleri kaçmaya çalıştım, ama yer yoktu. Silahın tam olarak nerede olduğunu bilmemin daha iyi olacağını düşündüm. Bir plan mı uyguluyordu, yoksa ne yapacağına şu anda mı karar veriyordu, merak ediyordum. Mary Smith her ikisini de yapmakla ünlüydü.

Ve bu Mary Smith'di, değil mi? Nihayet gerçek katille karşılaşmıştım.

Işıksız bir yan yoldan birkaç kilometre ilerledik. "Burası iyi," dedi birdenbire. "Şu yöne git. Sola dön. Haydi dediğimi yap."

Kaldırımın yanından kirli, engebeli yola döndüm. Yol, ormanın içine doğru yokuş yukarı ilerliyordu. İlerledikçe köknar ağaçları arabanın iki yanını tünel gibi kapattı. Zamanım daralıyordu, kaçabileceğim bir yer yok gibi görünüyordu. Mary Smith beni ele geçirmişti, tıpkı diğerlerini yakalayıp hiç ıskalamadan öldürdüğü gibi.

"Nereye gidiyoruz, Bell?

"Seni hemen bulamayacakları bir yere. Telefondaki dostunun bile bulamayacağı bir yere."

"Biliyorsun, seni L.A.'de aramaya başladılar bile. Ben telefonla haber verdim."

"Eee, onlara iyi şanslar. Ben L.A.'de değilim ki."

"Ya kızların Michael? Kızların ne olacak?"

Silahı boynuma doğru daha sert bastırdı. "Benim boktan kızlarım değiller. Marti benimle evlenmeden önce ucuz bir orospuydu. Onu adam etmeden önce. O nankör çocuklara iyi bir baba oldum, hep Marti için. Onunla tanıştığımda orta malıydı ve her zaman da öyle kaldı. Tamam, kenara çek. Burası iyi."

Bu kesinlikle iyi değildi. Arabanın farları yolun sağ tarafta ağaçlıklı bir bayıra dönüştüğünü, gösteriyordu. Kenardan aşağı yuvarlanmamak için gerçekten dikkatli olmam gerekiyordu.

Birdenbire tam tersini düşündüm. Kendimi bunu yapmaya bir zorlayabilseydim, buna mecbur olduğumu biliyordum. Gaza bastım ve direksiyonu sertçe sağa çevirdim.

Bell çığlık attı. "Ne halt ediyorsun sen? Arabayı durdur. *Dur!*"

Aynı anda üç şey birden oldu. Michael Bell'in silahı yere düştü, sağ omzumda feci bir acı hissettim. Ve araba bayır aşağı yuvarlanmaya başladı.

BÖLÜM 118

Birden acı bedenimin her yerine yayılmış gibiydi, dayanılması imkânsız aşırı bir acıydı. Araba taklalar atma tehlikesiyle zıplayarak, hoplayarak, kontrolsüz bir şekilde yokuş aşağı yuvarlanırken kalın köknar ağaçlarını ve gür otları algılamakta güçlük çekiyordum.

Düşüşümüz herhalde dört beş saniye kadar sürmüştü. Yine de dönen direksiyonun göğsüme uyguladığı baskı dayanılmazdı. Herhalde ön camdan fırlamama emniyet kemeri mani olmuştu. Bell'in emniyet kemeri takmadığını biliyordum. Canını kötü şekilde acıtmış olması tek umudumdu. Şansım yaver giderse, bilincini kaybetmiş veya arka koltukta ölmüş olma ihtimali vardı.

Elimi kapının kulpuna koymuştum bile, elimden geldiğince becerikli ve hızlı şekilde arabadan çıktım.

Bütün bedenim acı içinde kıvranıyordu, acı hareket etmemi kısıtlıyordu. Sağ kolum işlevini yerine getiremeden yanımda sallanıyordu.

James Truscott'un baş aşağı dönmüş, darmadağın bedenini çamurun içinde gördüm. Anlaşılan çarpışmada fırlamıştı.

Sonra arka koltuktan Michael Bell'in inlemelerini duydum. Demek yaşıyordu. Yazık. Bütün gücümü toplayarak, bir dizimin üzerine doğrulup kalkmayı başardım. Omzum acı içindeydi, kırık olabileceğini biliyordum.

Yerin düz olduğunu varsayarak öne doğru bir adım attım, ama göremediğim çalılıklar varmış.

Yarım metre suyun içine yuvarlandım. O ana kadar yanımda akan suyun farkında değildim.

Bulunduğum yer sığdı, ancak ilerde karanlığın içinde suyun derinleştiği anlaşılıyordu. Buz gibi soğuk su elektrik akımı gibi bir şok geçirmeme neden oldu.

Acımın daha da kötüleşeceğini düşünmüyordum, yine de tekrar kısmen görmeye başlamadan önce gözlerimin önünden beyaz bir dalga geçmişti.

Kendimi yukarı itmeye gayret ettim, ama geri devrildim. Bu kez beni iten Bell'di. Boynumdan ve başımdan aşağı bastırıyordu, çok güçlüydü. Sonra ayağıyla sırtıma bastı. Ağzımdan burnumdan su doldu.

"Hangi cehenneme gittiğini..." Bağırıyordu.

Sözünü bitirmesine fırsat tanımadım. Bacaklarımı bileğinin etrafına makas gibi doladım. Bunu yapmak için kalan gücümün tamamını kullanmam gerekmişti. Ancak onu savunmasız yakalamıştım ve benim üzerime düştü. Suyun *iki* kez şapırdadığını duydum ve bir tanesinin düşen silahına ait olmasını umdum.

Yarı suyun içinde, yarı suyun dışında, sağlam olan elime abanarak ayağa kalktım ve Bell'in üzerine atıldım. Üzerine çıkıp o daha tam doğrulamadan onu tekrar devirmeyi başardım. Bir tepki veremeden bir yumruk attım.

Bana uzandı ve parmaklarıyla yüzümü tırmalamaya çalışarak sertçe vurdu. Michael Bell'in boyu benim kadardı ama ağır sıkletti. Son haftalarda çok kilo kaybetmiş olmasına rağmen benden en az on beş kilo daha ağırdı.

Bir elimi boğazına koydum ve elimden geldiğince sert bastırdım. Biraz bocaladı ama pes etmedi.

Üzerine uyguladığım basıncı artırmak yapabileceğim tek şeydi, ama ayağımı oynattığımda bir yosun demetine çarptım.

Ağırlığımın böyle ani değişimi beni zor durumda bırakarak bedenimi acı verecek bir biçimde bükmüştü. Kendimi tekrar buz gibi suyun içinde buldum.

Tanrım gerçekten soğuktu, ama pek umrumda değildi.

Bu kez Michael Bell benden daha hızlı ayağa kalkmıştı. Bu iyi bir işaret değildi. İkinci bir fırsat yakalamıştı. Ağrıyan sağ kolumun ölü ağırlığı beni yavaşlatıyordu.

Yerden bir ansiklopedi boyunda yassı bir taşı kaldırdığını geniş bir siluet halinde seçebilmiştim. Bana doğru gelirken taşı iki eliyle havaya kaldırdı.

"Seni sersem!" diye bağırdı. "Seni öldüreceğim. İşte planım aynen *bu*! Hikâyem böyle son buluyor. İşte böyle bitiyor!"

Gayretle Bell'den uzaklaşmaya çalıştım ama yeterli olmayacağını biliyordum. Elim sığ suda sert bir şeye değdi. Kaya değildi, sanmıyorum. *Metal?*

"Öleceksin!" diye bağırdı Bell. "Nasıl bir plan? Nasıl bir son sence?"

Metal bir nesne. Ne olduğunu anlamıştım. Bell'in silahını sudan çıkardım ve elimi tetiğe koydum. "Yapma Bell!" diye bağırdım.

Başının üzerinde taşıdığı koca taşla üzerime gelmeye devam etti. "Öl!"

Ben de ateş ettim.

Ay ışığıyla aydınlanmış ormanda ne olduğunu tam olarak bilemiyordum. Neresinden vurulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, fakat acı içinde kıvrandı ve bir an için durdu.

Sonra tekrar bana doğru gelmeye devam etti. Ben de ikinci kez ve sonra üçüncü kez ateş ettim. Her iki atışım da göğsüne isabet etmişti, en azından bana öyle gelmişti.

Taşıdığı taş suya düştü. Görünmeyen bir güç tarafından bir anlığına havada asılı kaldı, sonra yalpalayarak öne doğru iki-üç adım attı. Büyük bir hızla suya çarparak yüzüstü suyun içine düştü.

Artık ses yoktu. Orman sessizliğe gömülmüştü.

Çok şiddetli, kontrolsüzce titriyordum. Silahı sağlam elimle bir süre daha Bell'e doğru tuttum. Kaygan kayaların arasından onun yattığı yere kadar ilerlemek inanılmaz bir gayret gerektiriyordu.

Onun yanına vardığımda artık hiç hareket etmiyordu. Kolunu kaldırıp havada tuttum. Nabzını kontrol ettim, atmıyordu. Tekrar kontrol ettim, ormanın sessizliğinden ve şiddetli soğuktan başka hiçbir şey, hiçbir şey yoktu.

Michael Bell ölmüştü, Mary Smith de öyle. Kısa süre sonra, bu ıslak giysiler içinde ben de soğuktan ölmüş olacaktım.

BÖLÜM 119

İŞKENCE GİBİ BİR AĞRI, baş dönmesi ve bulantıyla arabanın sürüklenip çarptığı çamurlu dere yatağı boyunca yavaş yavaş bayır yukarı tırmanmaya çalıştım. Tek şansım olan biteni pek hatırlamamamdı.

Büyük çabalarım sonucu anayola çıkmayı başarmıştım. Subaru'su olan, durumumu görünce paniğe kapılan bir üniversite öğrencisi beni arabasına aldı. Adını bile öğrenemedim. Sanırım arka koltukta bayılmışım.

Ertesi sabah Michael Bell'in cesedi sudan çıkarılmıştı. Ben de Burlington'daki Fletcher Allen Hastanesi'nde dinleniyordum. *Dinlenmek* muhtemelen yanlış sözcüktü. Yerel polis sürekli odama girip çıkıyordu. Cinayet cümbüşünün başından beri olan biteni birleştirmeye çalışarak Washington'daki FBI ile, L.A.'deki büroyla ve Jeanne Galletta'yla saatlerce telefonda konuştum.

Bell'in planı çılgınca bir yoksunluk, sahip olma arzusu ve delilikten kaynaklanıyordu, paravan kullanmasının nedeniyse basitti: yanlış yönlendirme. Son ana kadar da başarılı olmuştu. Jeanne'in belirttiği gibi, Michael Bell yazarak ve hikâye üreterek yaşamını kazanıyordu. Konu yaratmak onun işiydi. Bu hikâye bir başkası tarafından kaleme alınıp filmi çekilirse hiç şaşırmayacaktım. Ancak filmin sonunda yazacak "gerçek bir hikâyeden alınmadır" yazısına rağmen yazar herhalde her şeyi değiştirecekti.

"Seni kim oynayacak?" diye takıldı bana Jeanne telefonda.

"Bilmiyorum. Çok umrumda da değil. Pee-wee Herman."

Mary Constantine'e gelince, onun hakkında ne düşünmem gerektiğini bilemiyordum. İçimdeki polisin hiçbir cevabı yoktu, ama içimdeki psikolog farklı düşünüyordu. İhtiyacı olan tedavi ve bakımı alacağı için mutluydum. Dr. Shapiro haklıysa, belki de Mary iyileşmeye doğru gidiyordu. Şu anda bunun böyle olduğunu düşünmek istiyordum.

Saat dört civarı, odamın kapısı birden ardına kadar açıldı. Başını içeri uzatan Nana Anne'den başkası değildi.

"Gözlerime inanamıyorum," dedim ve gülümsedim. "Selam Nana. Seni Vermont'a getiren nedir?"

"Akçaağaç şurubu," diye kıkırdadı.

Çekinerek odaya girdi, bu onun doğal hali değildi. Omzumun etrafına sarılı bantları görünce ürktü.

"Ah! Alex, Alex."

"Olduğundan daha kötü görünüyor. Şey, belki de öyle değildir," dedim. "Uçak ayarlaman zor oldu mu?"

"Hiç zor olmadı. Havaalanına gidersin. Paranı ödersin." Serin elini yanağıma koymak için uzandı. Eli tanıdıktı, huzur veriyordu. *Bu huysuz, yaşlı kadın olmasaydı ben ne yapardım?* Düşünmeden edememiştim. *Ben ne yapardım?*

"İyileşeceğini söylediler, Alex. Ancak bu göreceli bir kavram değil mi?

Daha önceleri de yaralanmıştım. Travmatikti, bundan korunmanın bir yolu yoktu, ancak hafızadan silinmesi imkânsız da değildi, en azından bir dereceye kadar.

"İyi olacağım," dedim Nana'ya. "Hem bedenim, hem ruhum."

"Çocuklara dışarıda beklemelerini söylemiştim. Sana bir şey söylemek istiyorum, sonra unutalım gitsin."

"Ayy, yine başım belada, öyle mi? Yine başlıyoruz."

Gülümsememe karşılık vermedi, elimi iki elinin arasına aldı.

"Tanrı'ya seninle geçirdiğim her bir gün için şükürler olsun, Alex; sana bakmamı sağladığı, büyüdüğünü gösterdiği için O'na minnettarım. Ama neden bana geldiğini, ölmelerinden önce zavallı annenle babanın arasında neler olduğunu düşünmeni istiyorum. Daha basit ifade etmek gerekirse, Jannie, Damon ve Ali senin sahip olduklarından daha iyisini hak ediyorlar."

Nana durdu ve son sözleri için beni hazırladı. "Onları yetim bırakma, Alex."

BÖLÜM 120

Tam ben konuşmaya başlıyordum ki, Nana Anne sesini yükselterek söze devam etti. "Aramızdan ilk ayrılacak olan benim. Sakın bu konuda benimle tartışmaya kalkma!"

Sadece omzumu silkmekle yetindim, bu da boynumun ve omzumun ağrımasına neden oldu.

"Ne diyebilirim ki?"

"Hiçbir şey. Sen hiçbir şey söyleme. Sen sadece benim dediklerimi dinle, yaşımın verdiği tecrübeye kulak ver. Sadece dinle, belki günün birinde bir şeyler öğrenirsin."

Uzun süre birbirimizin yüzüne baktık. Hissettiğim üzüntü değildi ama birden boğazımın düğümlendiğini fark ettim. Bu ufak tefek, inanılmaz güçlü kadına —yaşından çok daha bilge ve kesinlikle benden çok daha bilge bu kadına— hislerim şükranın çok ötesindeydi.

"İster inan ister inanma, ben her zaman senin sözünü dinlerim," dedim.

"Evet ve sonra gider canın ne isterse onu yaparsın."

Kapı yarı açıldığında hastane koridorlarından sesler geliyordu. Damon'un hevesli yüzünü görebilmek için uzandım, kalbim biraz hızlanmıştı.

"Bakın kim gelmiş?" Gözlerimi ovuşturdum. "Evin erkeği gelmiş."

"Bize Jannie'nin on iki yaşından küçük olduğu için içeri giremeyeceği söylendi."

Yatağımda doğruldum. "Nerede o?"

"Buradayım." Jannie'nin kızgın sesi hemen kapının arkasından duyulmuştu.

"Haydi, kimse seni görmeden içeri gir. Haydi! Kimse seni tutuklamayacak. Tabii bir dakika daha dışarıda durursan, ben hariç."

İkisi birden telaşla odaya girip yatağa koştular, ancak sargıları görünce durakladılar. Boşta kalan kolumu uzatıp ikisine aynı anda sarıldım.

"Burada ne kadar kalman gerekecek?" diye sordu Jannie.

"Birkaç gün içinde çıkarım," dedim ona.

"Göründüğü kadar kötü değil," dedi Nana.

Damon ayağa kalktı ve tekrar sargıya ve desteğe baktı. "Gerçekten çok acıdı mı?"

"Çook," diye mırıldandı Nana.

"Daha kötülerini yaşamıştım," dedim. Her ikisi de benden yakınırmışçasına doğal bir ifade takındılar. Burada baba olan kimdi? Onları son gördüğümden bu yana büyümüşlerdi. Ben de kendimi biraz daha yaşlı hissettim, kırk bir ve çok küsurat.

Ben etrafta olup çocuklarımı görsem de görmesem de onlar büyüyüp gelişeceklerdi. Bu son derece doğal bir süreç, ama bu hakikat —bunun gerçekliği— birden içime işledi.

Nihayet kendimi koyverdim. "Evet," dedim. "Acıdı. Çok acıdı."

Sonra aklıma yine o feci düşünce takıldı —*Onları yetim bırakma, Alex*— ve çocuklarıma sımsıkı sarıldım. Omzumun ağrısına rağmen onları bırakamazdım, o anda ne düşündüğümü anlamalarına da izin veremezdim.

BÖLÜM 121

Vermont Fletcher Hastanesi'nde neredeyse bir hafta kaldım, bugüne kadar hastanede yattığım en uzun süreydi ve belki de bana bir uyarıydı. *Şimdiye kadar kaç uyarı almıştım?*

Cuma günü saat altı civarında LA.'den Dedektif Jeanne Galletta aradı. "Alex, sana yeni haberleri veren oldu mu?" dedi. "Sanırım vermişlerdir."

"Ne haberi Jeanne? Yarın hastaneden çıkarılacağım haberi mi?"

"Ben o konuda bir şey bilmiyorum. Fakat dün, Mary Wagner LA. cinayetlerini itiraf etti."

"O cinayetleri o işlemedi ki, Michael Bell işledi."

"Biliyorum. Maddux Fielding bile biliyor. Hiç kimse ona inanmadı, ama o itiraf etti. Sonra dün gece geç saatlerde, zavallı Mary Wagner hücresinde kendisini astı. O öldü, Alex."

İç çektim ve başımı sağa sola salladım. "Bunu duyduğuma gerçekten üzüldüm. Bu Bell'in sorumlu olduğu ölümlerden biri daha. Bir cinayet daha."

Ertesi sabah, hiç beklemediğim halde beni hastaneden çıkarmışlardı. Evi arayıp haber verdim ve Boston'a bir uçuş bulmayı becerdim. Boston'dan D.C.'ye saat başı kalkan küçük uçaklardan birine bindim. Kalabalık bir yolcu uçağının içinde kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.

Havaalanında taksi bulmam kolay oldu ve saat yedide güneydoğu yönüne giderken, bütün bedenimin sıcak, yumuşak bir huzurla kaplandığını hissettim. *İnsanın kendi evi*

gibisi yok, insanın kendi evi gibisi yok. Bunun herkes için geçerli olmadığını biliyorum, ancak benim için geçerliydi ve ne kadar şanslı olduğumun da farkındayım.

Taksi Beşinci Cadde'deki evin önünde durduğunda hemen dışarı fırladım, küçük ön bahçeyi koşarak geçip verandanın boyası solmuş basamaklarını iki büyük adımda tırmandım.

Küçük Alex'i kollarıma aldım ve havaya fırlattım. Canım acımıştı, ama buna değerdi. Camdan dışarı sarkmış olan şaşkın taksi şoförüne seslendim, yorgun D.C. taksicisi edasıyla o bile gülümsüyordu. "Hemen geliyorum!" dedim. "Bir dakikada yanındayım."

"Sorun değil. Keyfine bak, ahbap. Nasıl olsa taksimetre çalışıyor."

Küçük oğlumla verandada duran Nana Anne'ye baktım.

"Ne?" diye fısıldadım. "Bana neler olduğunu anlat."

"Ali eve döndü," dedi sakin bir sesle. "Onu buraya Christine getirdi, Alex. Yine fikrini değişti rmiş. Doğuda kalmaya niyeti de yokmuş. Ali eve temelli geldi. Buna inanabiliyor musun? Peki ya sen? Sen de eve döndün mü?"

"Eve döndüm, Nana," dedim. Sonra küçük oğlumun muhteşem gözlerine baktım. "Eve döndüm, Ali. Sana söz veriyorum."

Ve ben her zaman sözlerimi tutarım.